

๗. 001010

ค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิด
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2529

VALUE INDICATORS OF ANTI-SOCIAL FOR THE JUVENILES
IN THE CENTRAL OBSERVATION AND PROTECTION CENTER

BY

JUTHARAT UA-AMNOEY

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULLFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE MASTER OF ARTS
(CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE)

IN THE
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
OF
MAHIDOL UNIVERSITY

1986

This Thesis

entitled

VALUE INDICATORS OF ANTI-SOCIAL FOR THE JUVENILES

IN THE CENTRAL OBSERVATION AND PROTECTION CENTER

was submitted to the Faculty of Graduate Studies, Mahidol University

for the MASTER OF ARTS degree in

CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE

on June 27, 1986

...*J. Ua-Amnoey*.....

(Jutharat Ua-Amnoey)

Candidate

...*Sobha Chupikulchai*.....

(Sobha Chupikulchai)

Preceptor

...*M. Bunnag*.....

(Marut Bunnag)

Copreceptor

...*Sombat Suppatchai*.....

(Sombat Suppatchai)

Copreceptor

...*M. Chulasamaya*.....

(Monthree Chulasamaya)

Dean

...*Subarn Panvis*.....

(Subarn Panvisavas)

Dean

Faculty of Graduate Studies

Mahidol University

Faculty of Social Sciences and Humanities

Mahidol University

Copyright by Mahidol University

EVALUATION OF THE FINAL EXAMINATION
THE DEFENSE OF THESIS

We, the members of the supervisory Graduate Committee

For

JUTHARAT UA-AMNOEY

Unanimously approve the thesis entitled

VALUE INDICATORS OF ANTI-SOCIAL FOR THE JUVENILES
IN THE CENTRAL OBSERVATION AND PROTECTION CENTER

We further agree that she has satisfactorily defended her thesis
at the examination given by supervisory committee

on

June 27, 1986

We recommend, therefore, that

JUTHARAT UA-AMNOEY

be awarded the degree of Master of Arts in

Criminology and Criminal Justice

from Mahidol University

Sobha Chupikulchai
.....

Sobha Chupikulchai

Ed. D. (Psychology)

M. Bunnag
.....

Marut Bunnag

LL.B.

Sombat Suppatchai
.....

Sombat Suppatchai

M.A. (Crim.)

Wilars Singhawisai
.....

Wilars Singhawisai

M.S., ED.D. Cert. of Advanced

Study in Testing & Statistical Analysis

M. Chulasamaya
.....

Monthree Chulasamaya, M.D., Ph.D.

Dean, Faculty of Graduate Studies

เรื่อง คำนิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการทอดทานสังคัมของเยาวชน
กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
ผู้วิจัย นางสาวจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย
ภาควิชา สังคมศาสตร์
ผู้ควบคุมการวิจัย รองศาสตราจารย์ ดร.โสภา ชูพิกุลชัย
นายมารุต มุณนาค
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมบัติ สุกพิทักษ์
วัน เดือน ปี 27 มิถุนายน 2529

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงค่านิยมที่ใช้เป็นเกณฑ์
ชี้แนวโน้มการทอดทานสังคัมของเยาวชนกระทำผิด ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
และเพื่อใช้เป็นแนวทางกำหนดมาตรการในการป้องกันการปลูกฝังค่านิยมบางประการ
ที่อาจทำให้เยาวชนมีแนวโน้มทอดทานสังคัมได้

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ เยาวชนอายุ 14 - 24 ปี แบ่งตามสถาน
ฝึกอบรมได้ 3 แห่ง คือ เยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่
(บ้านกรุณา) 94 ราย สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา) 81
ราย สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี) 73 ราย รวมตัวอย่างทั้งสิ้น
248 ราย โดยวิธีสุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูลได้ใช้แบบสอบถาม แบบวัดค่านิยม
ของเยาวชนและแบบทดสอบบุคลิกภาพ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะกลุ่มตัวอย่าง ค่านิยมและแนวโน้มการ
ทอดทานสังคัม พบว่า

1.1 ประวัติการกระทำผิดของครอบครัว เยาวชนกระทำผิดที่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว จะมีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ ($p < 0.05$) และมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (การก้าวรุกราน - Fd_2) สูง ($p < 0.05$)

1.2 จำนวนครั้งที่เคยถูกจับกุมมาแล้ว เยาวชนกระทำผิดที่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว 4 - 9 ครั้ง มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) สูงกว่าเยาวชนที่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้วเพียง 2 - 3 ครั้ง และครั้งนี้ครั้งแรก ($p < 0.05$)

1.3 ฐานความผิดที่เยาวชนถูกจับกุมครั้งนี้ เยาวชนที่ครั้งนี้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศจะมีค่านิยมความไม่มีเหตุผลสูง ($p < 0.05$) ในขณะที่เยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) สูง ($p < 0.01$)

1.4 ระยะเวลาที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบสูงกว่าเยาวชนกระทำผิดที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมเพียง 1 - 2 ปี และต่ำกว่า 1 ปี ($p < 0.05$)

2. ค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคม

2.1 เยาวชนกระทำผิดที่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮโดแพทติก คิวเอท (Fd) สูง ($p < 0.05$)

2.2 เยาวชนกระทำผิดที่มีความไม่ละเอียดลออการทำความเข้าใจค่า จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮโดแพทติก คิวเอท (Fd) ต่ำ ($p < 0.05$)

2.3 เยาวชนกระทำผิดที่มีค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูง จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) สูง ($p < 0.01$)

3. การทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมจากคะแนนค่านิยม

3.1 ค่านิยมความไม่มีเหตุผลทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไซโคแพทติก ดีวีเอท (F_d) ได้ 15.27 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.05$)

3.2 ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตและค่านิยมความรับผิดชอบร่วมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (F_{d2}) ได้ 19.8 % และ 12.6 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.01$)

3.3 ค่านิยมความมีเหตุผลและค่านิยมความไม่มีเหตุผล ร่วมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะเซลฟ์ เอเลี่ยนชัน (F_{d4B}) ได้ 17.3 % และ 13.3 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.01$)

1.1 The juveniles with numbers of family being arrested have high irreasonability and authority problems scale scores ($p < .05$)

1.2 The juveniles who being arrested from 4 - 9 times have higher trend in authority problems than the ones who being arrested for the first to 3 times ($p < .05$)

1.3 The juveniles of sexual violation have high score in irreasonability while the ones of life and body violation have high score in authority problems ($p < .01$)

1.4 The juveniles with more than two years of training by sentencing have higher score in irreasonability than the ones who were sentenced for less duration of training ($p < .05$)

2. Value indicators of Antisocial trends.

2.1 The juveniles with low score in irreasonability have high trend in psychopathic deviation ($p < .05$)

2.2 The juveniles with low shameless value have high trend in psychopathic deviation. ($p < .05$)

2.3 The juveniles with high untruthfulness value have high trend in authority problems. ($p < .01$)

3. The prediction of antisocial trend from value indicators scores.

3.1 The irreasonability value predicts 15.27 % of psychopathic deviation trend reversably. ($p < .05$)

3.2 The untruthfulness and responsibility values together predict 19.8 % and 12.6 % of authority problems reversably ($p < .01$)

3.3 The reasonability and irreasonability values together predict 17.3 % and 13.3 % of self alienation reversably ($p < .01$)

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระหำดิก ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง" นี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของรองศาสตราจารย์ ดร.โสภา ชูพิกุลชัย อาจารย์มารุต บุญนาค และผู้ช่วยศาสตราจารย์สมบัติ สุพัตถชัย เป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณาเป็นประธานและกรรมการควบคุมการศึกษาวิจัย และชี้แนะแนวคิดที่เป็นประโยชน์ทั้งปวง ตลอดจนการศึกษาวิจัย ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

พร้อมกันนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบุคคลหลายฝ่ายที่ให้ความเมตตาช่วยเหลือผู้วิจัย อาทิ เช่น

ดร.วิลาศ สิงห์วิสัย รองเลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ที่กรุณาให้เกียรติเป็นอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ผู้อนุญาตให้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ MMPI ฉบับภาษาไทย

เจ้าหน้าที่และบุคลากรในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางทุกฝ่าย ที่กรุณาอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน และเยาวชนในสถานฝึกอบรมต่าง ๆ ที่ช่วยสร้างความสำคัญของค่านิยมและ เป็นกลุมตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

คณาจารย์ เพื่อน พี่น้อง โครงการอาชีวศึกษาและนั้บังคับบัญชา เพื่อนร่วมงานชาวคุณประพฤติ ตลอดจนทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้ ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนให้กำลังใจและให้โอกาสในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

และในท้ายที่สุดขอขอบคุณค่าในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แก่ บิดา มารดา และพี่ ๆ ของผู้วิจัยซึ่งมีพระคุณสูงส่งที่สุดของชีวิตของผู้วิจัย ส่วนขอบกพร่องทุกประการของวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้ เป็นบทเรียนแก่ตนเองต่อไป

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ขอบเขตการวิจัย	3
1.4 สมมติฐานในการวิจัย	4
1.5 ตัวแปรที่ทำการศึกษา	5
1.6 หลักเกณฑ์การวัดตัวแปร	5
1.7 นิยามศัพท์	7
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
2 การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
2.1 คำนินยม : ลักษณะเชิงนามธรรมของสังคม	11
2.1.1 ความหมายของค่านิยม	12
2.1.2 ลักษณะของค่านิยม	15
2.1.3 ความแตกต่างระหว่างแนวคิด "ค่านิยม" กับแนวคิดอื่น ๆ	16
2.1.4 หน้าที่ของค่านิยม	18
2.1.5 พัฒนาการของค่านิยม	19

บทที่	หน้า
2.1.6 การวัดค่านิยม	22
2.2 แนวโน้มการต่อต้านสังคม	22
2.2.1 ลักษณะของบุคลิกภาพต่อต้านสังคม	24
2.2.2 สาเหตุการเกิดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม	25
2.2.3 การบำบัดรักษา	26
2.2.4 การวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม	28
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำความผิด	31
2.3.1 แนวคิดและทฤษฎีการกระทำความผิดที่ละเมิดค่านิยม จุดหมายปลายทาง	32
2.3.2 แนวคิดและทฤษฎีการกระทำความผิดที่ละเมิดค่านิยม วิถีปฏิบัติ	39
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43
2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	43
2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ	49
3 วิธีดำเนินการวิจัย	54
3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
3.2 การสร้างเครื่องมือ	56
3.3 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	59
3.4 วิธีการกำหนดขนาดและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	61
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	63
3.6 กรรมวิธีทางข้อมูล	63

บทที่	หน้า
3.7 การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและการทดสอบสมมติฐาน	66
4 ผลการวิจัย	68
4.1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	69
4.2 ลักษณะของครอบครัว	73
4.3 การกระทำผิดกฎหมาย	78
4.4 คำนิยมของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย	82
4.5 การต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย	87
4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง	91
4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการต่อต้านสังคมกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง	108
4.8 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (MCA) ของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคม (ไซโคแพทิก ดิวิเอท - Pd) ของเยาวชนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ของคะแนนค่านิยมประกอบการอธิบาย	124
4.9 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (MCA) ของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคม (ออธอริตี้ พรอบเลม - Pd ₂) ของเยาวชนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ของคะแนนค่านิยมประกอบการอธิบาย	141
4.10 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ (Multiple Regressions)	145
4.11 การพิสูจน์สมมติฐาน	161
5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	171
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	171
5.2 วิธีดำเนินการวิจัย	171

บทที่	หน้า
5.3 สรุปผลการวิจัย	173
5.4 ข้อมูลใหม่ที่ได้จากการวิจัยอันอาจนำไปใช้ให้เกิดผล ในทางปฏิบัติ	179
5.5 อภิปรายผลและขอเสนอแนะ	181
บรรณานุกรม	185
ภาคผนวก	191
ประวัติผู้วิจัย	207

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	ค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบบุคลิกภาพ MMFI	61
2	จำนวนเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง	62
3	ชื่อมาครและจำนวนข้อที่ตอบ จริง - ไม่จริง ที่ใช้ในการทรวจีคะแนน	65
4	จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชน จำแนกตามสถานฝึกและอบรม	68
5	จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชน จำแนกตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	70
6	จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของ เยาวชนจำแนกตามลักษณะของครอบครัว	75
7	จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของ เยาวชนจำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย	79
8	จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของ เยาวชนจำแนกตามคะแนนคานิยมของกลุ่ม ตัวอย่าง	84
9	จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชน จำแนกตามคะแนนการต่อต้านสังคม ของ เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย	89
10	ความสัมพันธ์ระหว่างคานิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับสถานภาพของ เยาวชน ก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีนี้	91
11	ความสัมพันธ์ระหว่างคานิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับการศึกษาของผู้ปกครอง	92
12	ความสัมพันธ์ระหว่างคานิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับความเกี่ยวข้องของบุคคล ในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม	93
13	ความสัมพันธ์ระหว่างคานิยมความรับผิดชอบกับภูมิสำเนาของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง	94
14	ความสัมพันธ์ระหว่างคานิยมความไม่รับผิดชอบกับผู้ปกครอง เยาวชนก่อน ถูกจับกุมดำเนินคดีนี้	95
15	ความสัมพันธ์ระหว่างคานิยมความไม่รับผิดชอบกับระยะเวลาที่ศาลพิพากษา ให้เข้ารับการอบรม	96
16	ความสัมพันธ์ระหว่างคานิยมความมีเหตุผลกับประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดี ของครอบครัว	97

17	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับสถานฝึกอบรมที่เยาวชน เข้ารับการฝึก	98
18	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับเพศของเยาวชน	99
19	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับฐานความผิดของบุคคล ในครอบครัวของเยาวชน	100
20	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับฐานความผิดของเยาวชน ที่ถูกจับกุมในครั้งนี้	101
21	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความละเอียดลออการทำความชั่วกับสถานภาพของ เยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้	102
22	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความละเอียดลออการทำความชั่วกับฐานความผิด ของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน	103
23	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่ละเอียดลออการทำความชั่วกับฐานความผิด ของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน	104
24	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับสถานฝึกอบรมที่เยาวชนเข้ารับ การฝึก	105
25	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับเพศของเยาวชน	106
26	ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับความถี่ของการถูกจับกุม ในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม	107
27	ความสัมพันธ์ระหว่างไฮโดรเพทิก คิวเอท (Fd) กับถิ่นที่อยู่ของเยาวชน ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้	108
28	ความสัมพันธ์ระหว่างไฮโดรเพทิก คิวเอท (Fd) กับความสัมพันธ์ของ บิดามารดาของเยาวชน	109
29	ความสัมพันธ์ระหว่างออกซอริที พรอบเลม (Fd ₂) กับประวัติการถูกจับกุม ทำเนียบคดีของครอบครัว	110

30	ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) กับความถี่ของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม	111
31	ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) กับฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน	112
32	ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) กับฐานความผิดของเยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งนี้	113
33	ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) กับจำนวนครั้งที่เยาวชนเคยถูกจับมาแล้ว	114
34	ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียล เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) กับสถานฝึกอบรมเยาวชนที่เข้ารับการฝึก	115
35	ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียล เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) กับเพศของเยาวชน	116
36	ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียล เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) กับระดับการศึกษาของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้	117
37	ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียล เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) กับถิ่นที่อยู่ของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้	118
38	ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียล เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) กับภูมิฐานะของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง	119
39	ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียล เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) กับฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน	120
40	ความสัมพันธ์ระหว่างเซล์ฟ เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B}) กับเพศของเยาวชน	121
41	ความสัมพันธ์ระหว่างเซล์ฟ เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B}) กับภูมิฐานะของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง	122
42	ความสัมพันธ์ระหว่างเซล์ฟ เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B}) กับความสัมพันธ์ของบิดามารดาของเยาวชน	123

43	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	127
44	การวิเคราะห์การจำแนกของค่าเฉลี่ยไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) แยกตามระดับของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	128
45	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบ และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	131
46	การวิเคราะห์การจำแนกของค่าเฉลี่ยไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) แยกตามระดับของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบต่อ และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	132
47	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบต่อ และความไม่มีเหตุผล	135
48	การวิเคราะห์การจำแนกของค่าเฉลี่ยไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) แยกตามระดับของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบต่อ และความไม่มีเหตุผล	136
49	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	139
50	การวิเคราะห์การจำแนกของค่าเฉลี่ยไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) แยกตามระดับของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	140

51	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของออกซิริดี พรอบเลม (Pd_2) โดยสัมพันธ์กับค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่มีวินัย	143
52	การวิเคราะห์การจำแนกพหุของค่าเฉลี่ย ออกซิริดี พรอบเลม (Pd_2) แยกตามระดับของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่มีวินัย	144
53	การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนไฮโคแพททิก คีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ	146
54	การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนออกซิริดี พรอบเลม (Pd_2) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ	148
55	การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเชลฟ์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ	150
56	การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนออกซิริดี พรอบเลม (Pd_2) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงบวก	152
57	การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเชลฟ์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงบวก	154
58	การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนไฮโคแพททิก คีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงลบ	156
59	การวิเคราะห์การถดถอยพหุและการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนออกซิริดี พรอบเลม (Pd_2) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงลบ	158
60	การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเชลฟ์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงลบ	160

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

องค์การสหประชาชาติได้กำหนดปีพุทธศักราช 2528 นี้เป็นปีเยาวชนสากล พร้อมกับให้ความหมายไว้ว่าเป็นปีแห่ง "Participation Development Peace" ซึ่งมีความหมายอยู่ในตัวเองแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเยาวชนที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาสันติสุขของโลก¹ กล่าวได้ว่าเยาวชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งของชาติ เป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรมประจำชาติต่อไปในอนาคต² แต่ในสภาพความเป็นจริง สังคมไทยกำลังประสบปัญหาที่เยาวชนจำนวนมากมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม หรือมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) ซึ่งหมายถึงมีการกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมจรรยา ตลอดจนกฎหมายบ้านเมืองโดยปราศจากความรู้สึกลัวไถ่กระทำผิดหรือเกรงกลัวผลตอบแทนที่จะเกิดตามมา ประพฤติตนไม่สมควรแก่วัย มีวุ่นวาย ชวนกระเบียดวินัย และมีค่านิยมโน้มเอียงไปในทางกระทำผิด ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในสังคม มีผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติเป็นอย่างยิ่ง

ในส่วนของการนิยามนั้นหมายถึงความเชื่อหรือทัศนคติที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่คิดคุณค่าเอาไว้หรือที่สังคมยอมรับกันว่ามีคุณค่าควรแก่การยึดถือเป็นหลักปฏิบัติ ดังเช่น การมีความ

¹ เสวีฐ ฐพิกุลชัย, "เยาวชนของชาติอาจเป็นทาสยาเสพติด", วารสารกอตานยาเสพติด ปีที่ 1 เล่มที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2528), หน้า 30.

² ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องนโยบายเยาวชนแห่งชาติ, ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 96 ตอนที่ 93 (2 มิถุนายน 2522), หน้า 2160.

ข้อสี่คือ ความรับผิดชอบ และการเคารพกฎหมายและกฎระเบียบของสังคม เป็นต้น³
 ค่านิยมเกิดจากการเรียนรู้และเลียนแบบ การปลูกฝังค่านิยมบางประการที่พึงปรารถนา
 ให้เกิดแก่บุคคลย่อมกระทำได้โดยการปลูกฝัง สั่งสอน อบรม ทั้งด้วยเหตุผลและการบังคับ
 ให้อยอมรับและมองเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น ๆ ยิ่งเริ่มต้นตั้งแต่บุคคลนั้นยังเยาว์เท่าใดก็ดี และ
 มีการสนับสนุนด้วยตัวอย่างจากบุคคลอื่นโดยรอบกรวดเวลาอย่างไม่ขาดตอนและสม่ำเสมอ
 ยิ่งจะได้ผล⁴

แต่จากปรากฏการณ์ทางสังคมที่เป็นปัญหาก็กล่าวข้างต้นทำให้ผู้สนใจศึกษา
 การกระทำผิดของเยาวชนในลักษณะต่าง ๆ กันแต่ก็ยังไม่มียุทธวิธีที่สามารถอธิบายปัญหา
 ดังกล่าวได้อย่างครอบคลุมและถูกต้องทั้งหมดจำเป็นต้องอาศัยหลาย ๆ แนวคิดประกอบกัน
 เพื่ออธิบาย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดว่าการศึกษาการกระทำผิดของ เยาวชนไทยที่มีแนวโน้มไปใน
 ทางต่อต้านสังคมน่าจะมีลักษณะ เป็นพฤติกรรมเฉพาะซึ่งได้รับการถ่ายทอดและปลูกฝังค่านิยม
 จากกลุ่มสังคมย่อย ๆ ที่มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมหรือค่านิยมเฉพาะกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ
 ซึ่งเป็นกลุ่มที่เยาวชนมีความใกล้ชิดสนิทสนมเติบโตอยู่ในแวดวงนั้นและรับเอาค่านิยมเหล่านั้น
 มายึดถือเป็นแบบอย่าง โดยจะเชื่ออย่างฝังใจว่าค่านิยมดังกล่าวถูกต้องดีงาม แต่ความถูกต้อง
 ดีงามตามค่านิยมของกลุ่มดังกล่าวอาจขัดแย้งกับค่านิยมของสังคมไทยโดยรวมก็เป็นได้
 และหากเยาวชนได้เรียนรู้แต่เฉพาะแบบแผนและค่านิยมที่ส่งเสริมสนับสนุนการกระทำผิดจาก
 กลุ่มสังคมของตนแล้ว ก็จะไม่สามารถพ้นไปจากการ เป็นผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีแนวโน้ม
 ต่อต้านสังคม และอาจกลายเป็นเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายไปได้ในที่สุด

³คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, สำนักงาน.
 สำนักนายกรัฐมนตรี, นโยบายและแผนพัฒนาเยาวชนระยะยาว, (กรุงเทพฯ : รุ่งเรือง
 สาส์นการพิมพ์, 2524), หน้า 7 - 20

⁴นิพนธ์ กันธเสวี, "ค่านิยม", ความหมายค่านิยม, กองวิจัยและวางแผนงาน,
 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ผู้รวบรวม (อัครสาเนา), หน้า 9.

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะนักศึกษาทางค่านอาชีวศึกษาและงาน
ยุติธรรม จึงสนใจที่จะศึกษาค่านิยมที่สามารถใช้เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของ
เยาวชน โดยศึกษาจากเยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่เข้ารับการฝึกอบรมอยู่ในสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กกลาง เพื่อให้ทราบลักษณะค่านิยมต่าง ๆ ที่เยาวชนเหล่านั้นได้รับการปลูกฝังมา
ซึ่งอาจมีผลต่อแนวโน้มการต่อต้านสังคม เพื่อแสวงหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหา
การปลูกฝังค่านิยมที่ทำให้เยาวชนมีแนวโน้มต่อต้านสังคม และเพื่อที่จะพัฒนาเยาวชนไทยให้
สามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาสันติสุขของโลกได้ตามความหมายแห่งปีเยาวชนสากล

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของ เยาวชน
กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กกลาง

1.2.2 เพื่อใช้ค่านิยมเป็นเกณฑ์ชี้แนวโน้มของ เยาวชนต่อการต่อต้านสังคม
ในระดับต่าง ๆ กัน

1.2.3 เพื่อใช้เป็นแนวทางกำหนดมาตรการในการป้องกันการปลูกฝังค่านิยม
บางประการที่ทำให้เยาวชนมีแนวโน้มต่อต้านสังคม

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ประชากรที่ผู้วิจัยจะใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ เยาวชนกระทำผิด
กฎหมายและมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ซึ่งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางพิพากษามีความผิด
ตามกฎหมายและมีคำสั่งได้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กกลาง ที่มีอายุ
ตั้งแต่ 14 - 24 ปี จำนวน 300 คน โดยสุ่มตัวอย่างประชากรจากสถานฝึกและอบรมเด็ก
และเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรูณา) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี)
สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา)

ผู้วิจัยไม่ศึกษาเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็ก (บ้านพิทิกา) เพราะเป็นสถานฝึกอบรมสำหรับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี และไม่สนใจศึกษาเยาวชนชายซึ่งอยู่ในสถานแรกรับ (บ้านเมตตา) และเยาวชนหญิงซึ่งอยู่ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี) บางส่วน เพราะเยาวชนเหล่านั้นยังอยู่ในระหว่างการสอบสวนหรืออยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งยังไม่มีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม

1.3.2 ผู้วิจัยจะทำการศึกษาคำนิยามที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มนการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิด 5 ลักษณะ คือ

- (1) คำนิยามความซื่อสัตย์
- (2) คำนิยามความรับผิดชอบ
- (3) คำนิยามความมีเหตุผล
- (4) คำนิยามความละเอียดลออการทำงาน
- (5) คำนิยามความมีวินัย

เหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาคำนิยามทั้ง 5 ลักษณะดังกล่าวก็เพราะกลุ่มลักษณะคำนิยามดังกล่าวได้รับการประเมินความสำคัญจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วว่า เป็นคำนิยามของสังคมที่หากเยาวชนไม่ได้รับการปลูกฝังแล้วอาจทำให้มีแนวโน้มนการกระทำผิดได้ และผู้วิจัยได้เคยทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาคำนิยามของเยาวชนที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง" พ.ศ. 2527 ภายใต้การควบคุมของรองศาสตราจารย์ ดร.โสภณ ชูพิกุลชัย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มลักษณะคำนิยามดังกล่าวสามารถรวมกันอธิบายแนวโน้มนการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมต่อต้านสังคมแบบหนึ่งได้

1.4 สมมติฐานในการวิจัย

1.4.1 เยาวชนที่มีลักษณะกลุ่มตัวอย่างและภูมิหลังส่วนตัวต่างกัน จะมีคะแนน

ค่านิยมเฉลี่ยต่างกัน

1.4.2 เยาวชนที่มีลักษณะกลุ่มตัวอย่างและภูมิหลังส่วนต่างต่างกัน จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมต่างกัน

1.4.3 เยาวชนที่มีระดับคะแนนค่านิยมต่างกันจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมต่างกัน

1.5 ทัวแปรที่ทำการศึกษา

1.5.1 ทัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ภูมิลำเนา

ลักษณะครอบครัว ได้แก่ สถานภาพการสมรสของบิดามารดา สถานะทางเศรษฐกิจ กรรมสิทธิ์ในที่พักอาศัยของผู้อุปการะ ชุมชนแวดล้อม การศึกษาของผู้อุปการะ อาชีพของผู้อุปการะ ประวัติการกระทำผิดกฎหมายของครอบครัว

การกระทำผิดกฎหมาย ได้แก่ ฐานความผิด จำนวนครั้งที่ถูกจับกุม จำนวนปีที่ศาลคดีเด็กและเยาวชนพิพากษา จำนวนปีที่เข้ารับการฝึกอบรมมาแล้ว

1.5.2 ทัวแปรแทรกซ้อน คือ ค่านิยมของเยาวชนกระทำผิด เป็นทัวแปรที่ทองการศึกษา ได้แก่ ค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต ค่านิยมความรับผิดชอบ ค่านิยมความมีเหตุผล ค่านิยมความละเอียดรอบคอบ ค่านิยมความมีวินัย

1.5.3 ทัวแปรตาม คือ แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชน

1.6 หลักเกณฑ์การวัดทัวแปร

จากการกำหนดทัวแปรดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถจัดระดับการวัดทัวแปรได้ดังนี้

ตัวแปร	ระดับการวัด
1.6.1 <u>ตัวแปรอิสระ</u>	
<u>ลักษณะกล่มตัวอย่าง</u>	
เพศ	Nominal Scale
อายุ	Interval Scale
การศึกษา	Nominal Scale
<u>ลักษณะครอบครัว</u>	
สถานภาพการสมรสของบิดามารดา	Nominal Scale
สถานะทางเศรษฐกิจ (รายได้)	Interval Scale
ชุมชนแวดล้อม	Nominal Scale
การศึกษาของปู่ปกครอง	Nominal Scale
อาชีพของปู่ปกครอง	Nominal Scale
ประวัติการกระทำผิดกฎหมาย- ของครอบครัว	Nominal Scale
<u>การกระทำผิดกฎหมาย</u>	
ฐานความผิด	Nominal Scale
จำนวนครั้งที่ถูกจับกุม	Interval Scale
จำนวนปีที่ศาล ๑ พิพากษา	Interval Scale
จำนวนปีที่เข้ารับการฝึกอบรมมาแล้ว	Interval Scale
1.6.2 <u>ตัวแปรแทรกซ้อน</u>	
ค่านิยมของเยาวชนกระทำผิด	Interval Scale
1.6.3 <u>ตัวแปรตาม</u>	
ระดับแนวโน้มการต่อต้านสังคม	Interval Scale

1.7 นิยามศัพท์

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษานิยามศัพท์ต่อไปนี้

1.7.1 คำนิยาม หมายถึง ความรู้สึกเชื่ออย่างฝังใจที่เยาวชนได้รับการเรียนรู้ในทุก ๆ ด้าน จากการถ่ายทอดปลูกฝังโดยกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการอบรม ระเบียบทางสังคม ทั้งจากครอบครัว กลุ่มเพื่อน บุคคลที่ยึดถือเป็นแบบอย่าง และสังคมที่เยาวชนอาศัยอยู่ซึ่งเยาวชนจะรับเอาความเชื่ออย่างฝังใจเหล่านั้นมา เป็นของตนจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพทางสังคมที่เป็นตัวกำหนดความนึกคิด ทัศนคติ และแสดงออกเป็นพฤติกรรมหรือการกระทำ

1.7.2 คำนิยามที่เป็นเครื่องชี้ หมายถึง คำนิยามลักษณะต่าง ๆ ที่ใช้เป็นเกณฑ์วัด หรือเกณฑ์ในการบ่งชี้พฤติกรรมกรรมการต่อต้านสังคมของ เยาวชนกระทำผิด

ในการวิจัยครั้งนี้ จะให้ทำการศึกษาคำนิยามที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคม 5 ลักษณะ คือ

(1) คำนิยามความซื่อสัตย์ หมายถึง ความรู้สึกเชื่ออย่างฝังใจของเยาวชนที่ได้รับการปลูกฝังมาและแสดงออกเป็นการประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสมและตรงต่อความเป็นจริง คือ ประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและผู้อื่น

(2) คำนิยามความรับผิดชอบ หมายถึง ความรู้สึกเชื่ออย่างฝังใจของเยาวชนที่ได้รับการปลูกฝังมา และแสดงออกเป็นความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพัน ด้วยความพากเพียร และความละเอียดรอบคอบ ยอมรับผลการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อใหบรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ทั้งพยายามที่จะปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น และเต็มใจที่จะเข้าจัดการในภาระหน้าที่ร่วมกันของสังคม

(3) คำนิยามความมีเหตุผล หมายถึง ความรู้สึกเชื่ออย่างฝังใจของเยาวชนที่ได้รับการปลูกฝังมา และแสดงออกเป็นความสามารถในการใช้ปัญญาในการประพฤติ

ปฏิบัติ รู้จักไตร่ตรอง พิสูจน์ให้ประจักษ์ ไม่หลงงมงาย มีความยับยั้งชั่งใจ โดยไม่ผูกพันกับอารมณ์และความยึดมั่นของตนเองที่มีอยู่เดิมซึ่งอาจผิดได้

(4) ค่านิยมความละเอียดรอบคอบการกระทำ หมายถึง ความรู้สึกเชื่ออย่างฝังใจของเยาวชนที่ได้รับการปลูกฝังมาและแสดงออกเป็นการประพฤติปฏิบัติที่ละเว้นจากอบายมุข ไม่เห็นผิดเป็นชอบ รู้ว่าอะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ ไม่คบคนชั่ว เป็นมิตรไม่ข้องแวะสิ่งเสพติดและเชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

(5) ค่านิยมความมีวินัย หมายถึง ความรู้สึกเชื่ออย่างฝังใจของเยาวชนที่ได้รับการปลูกฝังมาและแสดงออกในลักษณะการควบคุมความประพฤติปฏิบัติของตนให้ถูกต้องและเหมาะสมกับจรรยาบรรณ ขอบบังคับ ข้อตกลง กฎหมายและศีลธรรม

1.7.3 เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย หมายถึง บุคคลที่มีอายุระหว่าง 14 - 24 ปี ซึ่งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางพิพากษาว่ามีการกระทำอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด และมีคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม ณ สถานฝึกอบรม หรือ สถานกักและอบรม ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

1.7.4 การต่อต้านสังคม หมายถึง การกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมจรรยาของสังคมตลอดจนกฎหมายบ้านเมือง โดยเยาวชนเหล่านั้นปราศจากความรู้สึกว่าได้กระทำผิดหรือเกรงกลัวต่อผลทางลบที่จะเกิดตามมา ไร้ความรับผิดชอบ ไม่สามารถควบคุมความอยากของตน ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่เอาใจในความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น ไม่เรียนรู้จากประสบการณ์ และการลงโทษไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมเหล่านี้ได้⁵

⁵ชัยพร วิชาวุธ, มูลสารจิตวิทยา, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 401.

ในการวิจัยครั้งนี้ จะทำการศึกษาลักษณะการต่อต้านสังคม โดยใช้แบบทดสอบ MMPI

ในส่วนของ "ไซโคแพทิก คิวเอด" ซึ่งประกอบด้วยลักษณะย่อย ๆ ดังนี้คือ⁶

- (1) ไซโคแพทิก คิวเอด (Psychopathic Deviate) หมายถึง ลักษณะของบุคลิกภาพที่ประกอบไปด้วยความไม่รับผิดชอบ มีอารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ ไม่ยอมรับขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม ไม่สามารถที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์และการลงโทษ มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างผิวเผิน โดยเฉพาะการแสดงความรักทางเพศ
- (2) แฟมมีเลียล ดิสคอร์ด (Familial Discord) หมายถึง การแตกร้าง ไม่ลงรอยกัน ไม่มีความอบอุ่นในครอบครัว ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวเป็นไปอย่างทางเหิน แสดงออกด้วยการทะเลาะเบาะแว้ง โกรธกันบ่อย ๆ อาจมีสมาชิกบางคนในครอบครัวหนีออกจากบ้าน
- (3) ออธอริตี พรอบเลม (Authority Problem) หมายถึง การมีปัญหาหรือความไม่สบายใจเกิดขึ้นระหว่างเยาวชนกับผู้มีอำนาจเหนือตน ซึ่งอาจเป็นพ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ผู้บังคับบัญชา เป็นต้น แสดงออกด้วยการคัดค้าน ลองคื ทำหายและก้าวร้าว
- (4) โซเชียล อิมเพอร์ทิวาบิลิตี้ (Social Imperturbability) หมายถึงความที่กล้า ทนทนในขณะที่ยาวชนเข้าสังคม
- (5) โซเชียล เอเลียเนชัน (Social Alienation) หมายถึง การสูญเสียหรือการขาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวเยาวชนกับสังคม เยาวชนจะมีความรู้สึกว่าเขาเองถูกแยกตัวออกจากสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่
- (6) เซลฟ์ เอเลียเนชัน (Self Alienation) หมายถึงการสูญเสียหรือ

⁶สุรางค์ วีรกิจพาณิชย์, "การเปรียบเทียบสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างเด็กเยาวชนอาชญากร และเด็กวัยรุ่นปกติ", วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521, หน้า 33 - 34.

การขาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวเยาวชนกับสังคม โดยเยาวชนจะมีความรู้ดีกว่าสังคมและ
สิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และเป็นฝ่ายแยกตนเองออกจากสังคม

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 ทราบถึงค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชน
กระทำได้ ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง

1.8.2 ทราบถึงค่านิยมที่สามารถใช้เป็นเครื่องชี้แนวโน้มของเยาวชนต่อ
การต่อต้านสังคมในระดับต่าง ๆ กัน

1.8.3 ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและ
แก้ปัญหาการสร้างความนิยมบางประการขึ้นในสังคมที่เมื่อปลูกฝังแก่เยาวชนแล้วทำให้มีแนวโน้ม
ต่อต้านสังคมได้

1.8.4 ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกวิธีการ
ที่เหมาะสม เพื่อปรับปรุงค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำได้
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางได้

1.8.5 ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับทุกหน่วยของ
สังคมในการสร้างความนิยมที่พึงประสงค์แก่เยาวชนไทย

1.8.6 ใช้เป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ค่านิยมของสังคมมีอิทธิพลอย่างมากในการกำหนดบทบาทของสังคม ค่านิยมที่ค้ำชูมีส่วนช่วยให้สังคมให้เจริญขึ้นในทางที่ดี ในทางตรงกันข้ามค่านิยมที่ไม่ดีก็มีส่วนฉุดรั้งให้สังคมเสื่อมลงหรือเจริญไปได้อีก สังคมไทยมีค่านิยมที่ดีหลายอย่างอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติสืบมาช้านาน ขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับว่าสังคมของเรามีค่านิยมผิด ๆ อยู่หลายประการ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ และทำให้พลเมืองชาคระเบียบวินัย⁶

ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับค่านิยมในค่านานต่าง ๆ ไว้มากแล้ว แต่การวิจัยเกี่ยวกับค่านิยมที่ใช้เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิดโดยตรงยังไม่มี ซึ่งในบทนี้จะกล่าวถึง เรื่องของค่านิยม : ลักษณะเชิงนามธรรมของสังคม แนวโน้มการต่อต้านสังคม แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิด ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นลำดับไป

2.1 ค่านิยม : ลักษณะเชิงนามธรรมของสังคม

ค่านิยมทางสังคม⁷ ได้แก่ สิ่งต่าง ๆ ในทางนามธรรมที่สังคมหรือกลุ่มวัฒนธรรมกำหนดค่า มูลค่า หรือความสำคัญให้ อาจกล่าวได้ว่าค่านิยมเป็นเสมือนเป้าหมาย

⁶ ลัทธิพร แสงนภาพร, เมืองไทยจะรุ่งเรือง พลเมืองต้องมีวินัย, (กรุงเทพฯ : หนังสือกิจการพิมพ์, 2524), หน้า 123.

⁷ G.C. Homans, Social Behavior : Its Elementary Forms, (New York : Harcourt, Brace & World, Inc 1, 1961), p.3.

หรือวัตถุประสงค์ของสังคมหรือวัฒนธรรมนั้น ๆ ซึ่งสมาชิกในสังคมไม่เพียงแต่จะยึดถือร่วมกันเท่านั้น ยังเห็นว่าเป็นเรื่องของสวัสดิภาพและผลประโยชน์ของส่วนรวม และมีอารมณ์ผูกพันกันอย่างลึกซึ้งเพราะเป็นสิ่งสำคัญ และบางคนก็ถือว่า ค่านิยมทางสังคมเป็นวิถีทางปฏิบัติและความเชื่อที่ประกอบกันขึ้นเป็นความรู้สึกถึงเอกลักษณ์ของสังคม หรือวิถีทางการดำเนินชีวิต ตัวอย่างเช่น ความเสมอภาคทางกฎหมาย ความยึดมั่นและจงรักภักดีในสถาบันหลักของสังคม ความซื่อสัตย์สุจริต ความยุติธรรม การตรงต่อเวลา เป็นต้น

2.1.1 ความหมายของค่านิยม

แนวคิดเรื่องค่านิยม เป็นแนวคิดร่วมที่สาขาวิชาต่าง ๆ ทางด้านสังคมศาสตร์นำมาใช้เพื่ออธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ จึงมีผู้ทรงคุณวุฒิได้นิยามความหมายของ "ค่านิยม" ไว้อย่างต่าง ๆ กัน ตามแต่สาขาวิชาพื้นฐานของตน

โสภา ชูพิกุลชัย⁸ นักจิตวิทยาสังคม ได้ให้ความหมายค่านิยมไว้ว่า ค่านิยมคือสิ่งที่บุคคล เชื่อถือ เป็นคุณค่าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ค่านิยมของกลุ่มจะสะท้อนให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายของแต่ละกลุ่มนั้น แต่ละกลุ่มมีค่านิยมที่ยึดถือต่างกัน บางกลุ่มมีค่านิยมเกี่ยวกับความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา บางกลุ่มมีค่านิยมเกี่ยวกับความสามัคคี เป็นต้น

พนัส หันนาคินทร์⁹ นักการศึกษา กล่าวว่า ค่านิยมหมายถึง ความโน้มเอียงหรือแนวทางที่จะประพฤติตนไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง ที่ตนได้พิจารณา

⁸โสภา ชูพิกุลชัย, จิตวิทยาสังคมประยุกต์, (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522), หน้า 62

⁹พนัส หันนาคินทร์, การสอนค่านิยมและจริยธรรม, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, 2523), หน้า 20.

ไตรตรองแล้วว่า เป็นสิ่งที่ดีสำหรับตนหรือสังคม ยอมรับนับถือและปฏิบัติตามแนวคิดนั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เจลิเยว บรีกักตี¹⁰ ให้ความหมายค่านิยมอย่างกระตือรือร้นว่า ค่านิยมคือ การยอมรับว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีค่า หรือไม่มีค่า ควรทำ หรือไม่ควรทำ ดีหรือไม่ดี

ไพฑูรย์ เครือแก้ว¹¹ นักสังคมวิทยา มีความเห็นว่า ค่านิยมของสังคม หมายถึงสิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คุณปรารถนา เป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นสิ่งบังคับ ต้องทำ ต้องปฏิบัติ สิ่งที่คุณขอยกย่อง และมีความสุขที่ได้เห็นได้ฟัง ได้เป็นเจ้าของ ค่านิยมจึงเป็นวิถีทางของการจัดรูปแบบความประพฤติที่บุคคลจะยึดถือเป็นแบบฉบับ สำหรับคนในสังคม

คาร์โรล เอช. มิลเลอร์¹² (Carroll H. Millor) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นทัศนคติและความเชื่อถือที่ฝังลึกในจิตใจของบุคคล และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลทุก ๆ ด้าน จากพฤติกรรมง่าย ๆ และธรรมดาที่สุด เช่น การแต่งกาย ไปจนถึงพฤติกรรมที่สลับซับซ้อน เช่น การแสดงความคิดเห็น การเลือกคู่ครอง อุดมคติ ความซื่อสัตย์ ยุติธรรม ตลอดจนค่านิยมทางการเมือง เป็นต้น

¹⁰ เจลิเยว บรีกักตี, "จิตวิทยาสังคม", วิทยาศาสตร์สังคม, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2517), หน้า 225.

¹¹ ไพฑูรย์ เครือแก้ว, ลักษณะของสังคมไทย, (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ เลียงเชียงจางเจริญ, 2513), หน้า 20

¹² Carroll H. Miller, Guidance Services an Introduction, A Harper International Student, 1965, p. 418.

ฟิลลิป เอช. ฟีนิกซ์¹³ (Philip H. Phenix) ให้ความหมายว่าค่านิยมจะเกี่ยวข้องกับความสุข ความสามารถแยกแยะความสุขอย่างหนึ่งและต่อต้านอย่างอื่น วิธีแสดงออกของค่านิยมที่เห็นได้ชัดก็คือ ความสนใจ และความปรารถนาของบุคคล เราจะวัดค่านิยมของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น ได้จากความสนใจและความปรารถนาในสิ่งนั้น

อีไล กิ้นซ์เบิร์ก¹⁴ (Eli Ginzberg) เชื่อว่าค่านิยมเป็นหลักที่บุคคลสรุปแล้ว เพื่อใช้กับตนเอง ค่านิยมเหล่านี้ช่วยในการ เลือกและจัดระเบียบสิ่งให้เลือก ซึ่งบุคคลจะทองพบในสถานการณ์ต่าง ๆ ของชีวิต เนื่องจากแต่ละคนมีค่านิยมหลายอย่าง คนเราจึงจัดค่านิยมเหล่านี้ให้เป็นระบบจากสูงสุดไปยังต่ำสุด

มิลตัน โรคิช¹⁵ (Milton Rokeach) ให้นิยามของค่านิยมว่า ค่านิยมเป็นความเชื่ออย่างหนึ่ง ที่มีลักษณะยืนยงถาวร ซึ่งเป็นแนวทางในการประพฤติ หรือเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิต เป็นสิ่งที่ตนเองหรือสังคมเห็นค้ำเห็นชอบสมควรที่จะยึดถือปฏิบัติมากกว่าวิธีปฏิบัติหรือเป้าหมายชีวิตอย่างอื่น

จากความหมายของค่านิยมในแง่มุมต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นนั้น พอจะสรุปได้ว่าค่านิยมเป็นความเชื่อที่ฝังลึกในจิตใจ เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางสังคมและกำหนดวิถีชีวิตของบุคคลในสังคมได้ดำเนินไปในแนวทางที่พึงปรารถนาของสังคม

¹³ Philip H. Phenix, Philosophy of Education, (New York : Henry Holt and Company, 1958), p. 685.

¹⁴ Eli Ginzberg, The Development of Human Resources, (New York : Mc Graw - Hill, Inc., 1966), p. 73.

¹⁵ Norman T. Feather, Value in Education and Society, (New York : Collier Macmillan Publishers, 1975), p. 350.

2.1.2 ลักษณะของค่านิยม¹⁶

ค่านิยมมีลักษณะหรือธรรมชาติดังต่อไปนี้

2.1.2.1 ค่านิยมมีลักษณะยั่งยืนถาวร ถ้าค่านิยมมีลักษณะคงที่และไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยก็จะเป็นไปไม่ได้ที่จะมีปรากฏการณ์ทางสังคมที่เรียก "การเปลี่ยนแปลงทางสังคม" ในอีกแง่หนึ่งถ้าค่านิยมไม่มีลักษณะคงที่เสียเลย การที่จะมีความต่อเนื่องกันของวัฒนธรรมสังคม หรือของบุคลิกภาพก็จะเป็นไปไม่ได้อีกเช่นกัน ฉะนั้น ไม่ว่าจะตีความ ค่านิยมในแนวไหนก็ตาม ถ้าหากจะทำให้โดยลงและมีความหมายอย่างแท้จริงแล้ว เราจะต้องสามารถอธิบายได้ถึงลักษณะความยั่งยืนถาวรของค่านิยมได้เช่นเดียวกับความสามารถที่จะเปลี่ยนได้ควย ลักษณะความยั่งยืนถาวร ความไม่เปลี่ยนแปลงง่าย หรือความคงที่ของค่านิยมนี้ เป็นสาเหตุที่ทำให้บุคลิกภาพของกลุ่มคนในสังคมหนึ่งแตกต่างไปจากกลุ่มคนในอีกสังคมหนึ่ง ซึ่งทำให้มีลักษณะประจำกลุ่ม หรือประจำชาติเกิดขึ้น

2.1.2.2 ค่านิยมมีลักษณะเปรียบเทียบความสำคัญซึ่งกันและกัน ลักษณะดังกล่าวจำเป็นต้องอธิบายให้ชัดเจน เพื่อที่จะได้เข้าใจกระบวนการเปลี่ยนแปลงของค่านิยม กล่าวคือ เมื่อเด็กเติบโตขึ้นและมีประสบการณ์จากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมมากขึ้นมีโอกาสเห็นว่า ในแต่ละสถานการณ์ที่เขาประสบไม่ได้มีค่านิยมเดียวอย่างที่พ่อแม่ได้สอนไว้ แต่มีหลายค่านิยมที่รวมอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน และเขาพบว่ามันจะทำให้ความสำคัญแก่ค่านิยมบางอย่างมากกว่าค่านิยมอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่พ่อแม่ไม่ได้สอนโดยตรง แต่เป็นสิ่งที่เด็กเรียนรู้จากคำสอนประกอบการสังเกตจากการกระทำที่เป็นบรรทัดฐานของคนในสังคมเขา ควบการเรียนรู้เช่นนี้ เมื่อเขาเองได้โอกาสประสบกับ "ค่านิยม" ที่

¹⁶ สุนทรี โคมิน และสนธิ สมักรการ, ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย, (กรุงเทพ ฯ : สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2522), หน้า 12

ไม่สอดคล้องกัน และต้องตัดสินใจเลือกค่านิยมอันใดอันหนึ่ง เขาก็จะเลือกตามสิ่งที่เขาได้รู้เห็นมา ค่ายไหนเขาได้จับคู่กับค่านิยมตามความสำคัญที่รับรู้สักโดยอัตโนมัติ ซึ่งทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคล แตกกันจะไม่แตกต่างไปจากกลุ่มมากนัก หมายความว่าระบบค่านิยมของ เขามีส่วนในการสะท้อนภาพของวัฒนธรรมกลุ่มที่เขาอยู่

2.1.2.3 ค่านิยมมีลักษณะเป็นความเชื่อ ค่านิยมเป็นความเชื่อที่มีทิศทางและเป้าหมายของการกระทำ เป็นความเชื่อที่ใช้เป็นรากฐานสำหรับการเลือกปฏิบัติตามที่ตนชอบ ความเชื่อดังกล่าวประกอบด้วยการประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

(1) ค่านิยมมีลักษณะเป็นความระลึก (Cognitive) คือบุคคลหนึ่งรู้ในทางที่ถูกต้องของการปฏิบัติงาน หรือรู้ในเป้าหมายที่ถูกต้องในชีวิตของเขาที่พยายามจะไปหา

(2) ค่านิยมมีลักษณะเป็น ความรู้สึกสัมพันธ (Acceptive) คือบุคคลนั้นมีอารมณ์อ่อนไหวเกี่ยวกับค่านิยมนั้น คือชอบค่านิยมนั้น หรือเกลียดไปเลย เห็นด้วยสนับสนุนหรือไม่เห็นด้วย และคัดค้านค่านิยมนั้น

(3) ค่านิยมมีลักษณะเป็นองค์ประกอบของพฤติกรรม (Behavioral) อยู่ในความหมายที่ว่า เป็นตัวแทรกซอนที่นำไปสู่พฤติกรรมเมื่อถูกกระตุ้นให้เกิดมีการกระทำขึ้น

2.1.3 ความแตกต่างระหว่างแนวคิด "ค่านิยม" กับแนวคิดอื่น ๆ¹⁷

2.1.3.1 ค่านิยมกับทัศนคติ แนวคิดทั้งสองมีลักษณะสำคัญ ๆ ที่แตกต่างกันหลายประการ ดังนี้

(1) ค่านิยมหนึ่ง ๆ เป็นความเชื่อเดียว แต่ทัศนคติ หมายถึงที่รวมของหลายความเชื่อที่มีต่อสิ่งของสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ หรือต่อสถานการณ์หนึ่งโดยเฉพาะ

¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 25 - 33

(2) ค่านิยมแสดงออกไ้ทั้ง สิ่งของและสถานการณ์หลายอย่าง
ในขณะเดียวกัน ส่วนทัศนคติเป็นความรู้สึกที่มีต่อของสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์หนึ่งโดยเฉพาะ

(3) ค่านิยมเป็นมาตรฐานสำหรับปฏิบัติ แต่ทัศนคติไม่ใช่มาตรฐาน
ทัศนคติที่มีต่อสิ่งของ หรือสถานการณ์ที่ประเมินออกมา เป็นความพอใจ หรือไม่พอใจ อาจ
มาจากรากฐานของค่านิยมก็ได้

(4) คน ๆ หนึ่งจะมีค่านิยมมากเท่ากับจำนวนความเชื่อที่เขาได้
เรียนรู้มา เกี่ยวกับพฤติกรรมวิธีปฏิบัติที่น่าปรารถนา กับจุดหมายปลายทางชีวิตที่น่าปรารถนา
แต่คนสามารถจะมีทัศนคติเป็นจำนวนมากมายเหลือที่จะนับความประสบการณ์การเรียนรู้จาก
สิ่งของและสถานการณ์เฉพาะการต่าง ๆ ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม

(5) ในแง่ทฤษฎี ค่านิยมจะอยู่ที่ส่วนลึก หรือใจกลางของบุคลิกภาพ
และระบบความระลึก (Cognitive System) มากกว่าทัศนคติ ฉะนั้น ค่านิยมจึง
เป็นตัวกำหนดทั้งทัศนคติและพฤติกรรม

2.1.3.2 ค่านิยมกับบรรทัดฐานสังคม แนวคิดทั้งสองมีลักษณะ
แตกต่างกันดังนี้

(1) ค่านิยมเป็นทั้งจุดหมายปลายทางและวิถีปฏิบัติ แต่บรรทัดฐาน
เป็นเพียงวิถีปฏิบัติเท่านั้น

(2) ค่านิยมเป็นเสมือนแกนที่สอดผ่าน (Transcends) สถานการณ์
เฉพาะทาง ๆ แต่บรรทัดฐานสังคมหนึ่ง ๆ เป็นคำขงการที่สังคมกำหนดไว้ว่า ในสถานการณ์
เฉพาะอย่างเช่นนั้นจะต้องปฏิบัติตนอย่างไร

(3) ค่านิยมมีลักษณะ เป็นส่วนตัวและเป็นเรื่องภายในบุคคลมากกว่า
ในขณะที่บรรทัดฐานสังคมนั้น เป็นเรื่องของการรับรองโดยทั่วไป และอยู่ภายนอกตัวบุคคล

2.1.3.3 ค่านิยมกับความต้องการ ค่านิยมเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงออก
ของความต้องการ และเป็นความต้องการที่แปลงรูปมาเป็นค่านิยม นอกจากนี้ค่านิยมยังเป็น
ตัวแทนของความระลึกแห่งการบงการของสังคมและสถาบันทางสังคม อันเป็นผลรวมของ

อิทธิพลทางสังคมวิทยา และจิตวิทยาที่มีผลกระทบต่อตัวบุคคลด้วย โดยที่สังคมและสถาบันของสังคมนั้น ๆ ได้เป็นตัวกำหนดค่านิยมและอบรมบุคคลในสังคมนั้น ๆ ในสิ่งที่สังคมเห็นคุณค่าเห็นว่า เป็นสิ่งที่น่าปรารถนา และที่ว่าเป็นผลของอิทธิพลทางจิตวิทยาก็เพราะว่าแรงจูงใจ แรงผลักดัน หรือความต้องการของแต่ละบุคคลแสดงออกมาในรูปที่สังคมยอมรับได้

2.1.3.4 คำนียกับบุคลิกลักษณะ บุคลิกของคน ๆ หนึ่ง ถ้ามองจากสายตาของนักจิตวิทยาบุคลิกภาพแล้วก็คือ "กลุ่มลักษณะที่ตายตัว" (A Cluster of Fixed Traits) และลักษณะเหล่านี้สามารถจะถอดความออกมาในรูปของระบบค่านิยมได้ ซึ่งถ้ามองคนเป็นระบบค่านิยมดังกล่าว ก็หมายความว่าบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และการเปลี่ยนแปลงนี้ก็มีผลสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางสภาพสังคมของเขาด้วย

2.1.3.5 คำนียกับความสนใจ ความสนใจเป็นเพียงการแสดงออกแรงมุ่งหนึ่งในหลาย ๆ แรงมุ่งของค่านิยม ดังนั้นความสนใจจึงมีส่วนประกอบบางประการที่ค่านิยมมีและมีลักษณะคล้ายทัศนคติมากกว่าค่านิยม คือแสดงทัศนคติที่ชอบ หรือไม่ชอบในบางอย่าง

2.1.4 หน้าที่ของค่านิยม¹⁸

สุนทร โคมินและสนธิ สมักรการ ได้กล่าวถึงหน้าที่ของค่านิยมไว้ดังนี้

2.1.4.1 ค่านิยมเป็นมาตรฐานในการชี้นำพฤติกรรม กล่าวคือ

(1) ค่านิยมชักจูง (Lead) ให้แสดงจุดยืนในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับสังคมออกมาให้เห็นชัด

(2) ค่านิยมเป็นตัวช่วยกำหนด (Predapose) ให้นิยมอุดมการณ์ทางการเมืองบางอุดมการณ์มากกว่าอุดมการณ์อื่น

(3) ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานที่ช่วยนำ (Guide) การกระทำให้ประพฤติ

¹⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 22 - 24

และแสดงตัวต่อผู้อื่นตามที่ประพฤติปฏิบัติเป็นปกติในชีวิตประจำวัน

- (4) ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานที่ใช้ในการประเมิน (Evaluate) ตัดสิน (Judge) ขึ้นชмыกยง และทำหิติเตียนตนเองและการกระทำของผู้อื่น
- (5) ค่านิยมเป็นจุดกลางของการศึกษากระบวนการ เปรียบเทียบ คือใช้ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานในการ เปรียบเทียบว่า เรามีค่านิยมจริยธรรมและค่านิยม ความสามารถเท่ากับผู้อื่นมากน้อยเพียงใด
- (6) ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานที่ใช้ในการชักชวน หรือสร้างประสิทธิผล ต่อคนอื่น

(7) ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานที่ถูกใช้เป็นฐาน (Base) สำหรับ กระบวนการให้เหตุผลต่อความนึกคิดและการกระทำของตน

2.1.4.2 ระบบค่านิยมใช้เป็นแผนสำหรับการตัดสินใจ และแก้ปัญหา ความขัดแย้งค่านิยมเป็นที่รวมของหลักการและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้มา ที่ช่วยให้คน สามารถตัดสินใจเลือกระหว่างทางเลือกต่าง ๆ และเป็นการช่วยแก้ปัญหาความขัดแย้งด้วย

2.1.4.3 ค่านิยมใช้เป็นแรงจูงใจ เป็นตัวบ่งชี้ความต้องการของ มนุษย์ เป็นวิถีทางหรือเป็นเครื่องมือที่จะช่วยนำไปสู่เป้าหมายปลายทางที่ปรารถนาในค่านิยม จุดหมายปลายทาง

2.1.5 พัฒนาการของค่านิยม¹⁹

ในกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์นั้น มนุษย์ได้ถูกสั่งสอนมาตั้งแต่เด็ก เกี่ยวกับค่านิยมต่าง ๆ จากสถาบันครอบครัว และสถาบันทางสังคมอื่น ๆ ดังนั้น ค่านิยม ของบุคคลจึงเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม เพราะการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับคนอื่น ๆ

¹⁹สมาน ชาลีเครือ, "ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมเชิงสังคมกับความซื่อสัตย์" ปรินญานีพนธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523, หน้า 11 - 12

ทำให้บุคคลสร้างค่านิยมของตนเองขึ้น และค่านิยมของแต่ละบุคคลจะมีลักษณะเป็นเช่นใต้นั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น การอบรมเลี้ยงดู ความสัมพันธ์ของบุคคลใน ครอบครัว ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับ ลักษณะสิ่งแวดล้อม ความต้องการ และการเรียนรู้ จากการที่บุคคลมีประสบการณ์แตกต่างกันไปตามภูมิหลังของแต่ละบุคคลนั้น จึงทำให้ค่านิยมของแต่ละคนแตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ค่านิยมของบุคคลก็จะพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตาม ประสบการณ์ของการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมด้วยเช่นกัน

ในด้านการพัฒนาของค่านิยมมีส่วนใหญ่แล้วจะเกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับจาก สิ่งแวดล้อมภายในบ้านของแต่ละบุคคล ตัวอย่างเช่น เด็กที่เติบโตจากครอบครัวที่มีความ นิยมในเรื่อง "เงิน" เด็กก็จะรับเอาค่านิยมในค่าน "เงิน" ของพ่อแม่มาเป็นของตน ผลที่ ตามมาก็คือ เด็กจะให้ความสำคัญต่อเงินมากกว่าสิ่งอื่น ๆ เป็นต้น และสำหรับเด็กที่ไม่มี โอกาสใกล้ชิดกับบิดามารดานั้นก็ย่อมจะรับเอาค่านิยมจากบุคคลต่าง ๆ ในสังคมซึ่งเขาใกล้ชิด เป็นลำดับไป เช่น กลุ่มเพื่อน ครูอาจารย์ หรือ ญาติที่เด็กเคารพนับถือรวมทั้งสถาบันทาง สังคมต่าง ๆ ทั่ว ไทย โรงเรียน วัด สโมสร สมาคม และสื่อมวลชนต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้น ค่านิยมของบุคคลถึงแม้จะมีรากฐานมาจากครอบครัวก็ตาม แต่เมื่อบุคคลเติบโตขึ้น และมีประสบการณ์จากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมมากขึ้น มีโอกาสพบเห็นว่าในแต่ละ สถานการณ์ที่เขาประสบไม่ได้มีค่านิยมเดียว และเขาพบว่าตนจะให้ความสำคัญแก่ค่านิยม บางอย่างมากกว่าค่านิยมอีกอย่างหนึ่ง บุคคลก็ย่อมที่จะตัดสินใจ เลือกเอาค่านิยมใหม่เพื่อให้ สอดคล้องกับการกระทำที่เป็นบรรทัดฐานของบุคคลในสังคมของเขา เห็นได้ว่าค่านิยมของ บุคคลสามารถพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

เบนจามิน เอส. บลูม²⁰ (Benjamin S. Bloom) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับ

²⁰

David R. Krathwohl, Benjamin S. Bloom and Berthram B.

Masia, Taxonomy of Educational Objective the Classification of Educational Goals Handbook II : Affective Domain, (New York : David McKay Company Inc., 1965), p. 98.

พัฒนาการของค่านิยมไว้เป็นขั้นตอน กล่าวคือ บุคคลจะรับประสบการณ์หรือสิ่งเร้าและเกิดความรู้ ความตระหนักถึง และเกิดสำนึกว่าสิ่งใดควรรับและสิ่งใดไม่ควรรับ ต่อจากนั้นก็จะมีปฏิกิริยาตอบโต้ประสบการณ์หรือสิ่งเร้า นั้น ๆ ในลักษณะการพอใจ หรือไม่พอใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ชอบหรือไม่ชอบ จากนั้นจะประเมินค่าในสิ่งที่ตนชอบ หรือไม่ชอบนั้น เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการตัดสินใจ และประพฤติปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ ต่อไป ลำดับขั้นพัฒนาการของค่านิยมสรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ

- (1) การรับรู้
 - ก. การตระหนัก (Receiving)
 - ข. ความพอใจที่จะรับรู้ (Awareness)
 - ค. ความตั้งใจที่ได้รับการควบคุม (Controlled Attention)
- (2) การมีปฏิกิริยาโต้ตอบ (Responding)
 - ก. การยินยอมทำตาม (Acquiescence in Responding)
 - ข. ความตั้งใจโต้ตอบ (willingness to Respond)
- (3) การสร้างค่านิยม (Valueing)
 - ก. การยอมรับคุณค่า (Acceptance of a Value)
 - ข. การแสดงความชอบค่านิยมหนึ่ง ๆ (Preference for a Value)
 - ค. การแสดงความผูกพัน (Ommitment)
- (4) การจัดระบบค่านิยม (Organization)
 - ก. การสร้างมโนทัศน์ของค่านิยม (Conceptualization of Value)
 - ข. การจัดระบบของค่านิยม (Organization of a Value)
- (5) การแสดงคุณลักษณะตามค่านิยมที่ยึดถือ (Characterization by a Value Complex)
 - ก. การแสดงพฤติกรรมตามคุณลักษณะทั่วไป (Generlized Set)
 - ข. การแสดงพฤติกรรมตามคุณลักษณะของตนเอง (Characterization)

2.1.6 การวัดค่านิยม

เฟรด เอ็น เคอลริงเกอร์²¹ (Fred N. Kelringer) กล่าวว่า ค่านิยมของคนเรานั้น สามารถวัดได้จากพฤติกรรม เจตนคติ หรือความเห็น เนื่องจาก ค่านิยม เป็นการแสดงความชอบตอบบุคคล สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยการประเมินค่า หรือที่คุ้นเคยภายใต้บรรทัดฐานของสังคม

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ค่านิยมเป็นแนวคิดเชิงนามธรรมแต่มีความสำคัญในการใช้เป็นเครื่องชี้ว่าพฤติกรรมของมนุษย์ เพราะค่านิยมของบุคคลก็คือ การประเมินค่าความสำคัญ หรือความปรารถนาต่อสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของเขา ค่านิยมของแต่ละบุคคลนั้น เกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับการตรวจสอบคัดเลือกแล้ว และเนื่องจากแต่ละบุคคลได้รับประสบการณ์แตกต่างกันแม้จะอยู่ในสังคมเดียวกันก็ตาม จึงทำให้ค่านิยมผิดแผกแตกต่างกันออกไป และให้น้ำหนักแก่ค่านิยมหนึ่ง ๆ ของสังคมมากน้อยต่างกันไปด้วย นอกจากนี้เมื่อประสบการณ์ของแต่ละคนมีเพิ่มมากขึ้นก็ยังมีผลกระทบกระเทือนทำให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและเน้นความสำคัญของค่านิยมเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้น ค่านิยมจึงมีลักษณะไม่คงที่ตายตัว มีพัฒนาการเป็นลำดับขั้น และสามารถวัดค่านิยมได้จากพฤติกรรม เจตนคติ หรือความเห็นของบุคคล

2.2 แนวโน้มการทอดทิ้งสังคม

ในสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน หลายคนอาจจะพิจารณาเห็นว่า เป็นสภาพสังคมที่ปกติ กล่าวคือ มีการปกครองที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีสถาบันต่าง ๆ ของสังคมที่

²¹ Fred N. Kelringer, Foundation of Behavioral Research, 2nd ed. (London : Halt Rinenart and Winston, Inc., 1973), p. 499.

มันคง สมาชิกของสังคมมีสภาพอยู่ในภาวะปกติ คือ ปฏิบัติตามลักษณะบรรทัดฐานของสังคม แต่สภาพเช่นนี้มีไว้จะเป็นสภาพที่ปกติทั้งหมด เพราะขณะที่สมาชิกในสังคม จำต้องปฏิบัติตามลักษณะบรรทัดฐานดังกล่าว เขาอาจจะต้องประสบกับความคับข้องใจ อันเป็นสภาพความฉีกปกติทางจิต เป็นต้นว่า ในสภาพสังคมที่เรียกร้องให้สมาชิกทุกคนต้องมีการศึกษามีครอบครัว เป็นหลักฐาน มีอาชีพสุจริต และอื่น ๆ นั้น เป็นสภาพที่บีบบังคับให้สมาชิกของสังคมอยู่ในภาวะจำยอม ซึ่งสมาชิกในสังคมย่อมไม่สามารถจะปฏิบัติตามได้ทั้งหมด นอกจากนั้น การเป็นปฏิปักษ์ต่อค่านิยมหรือข้อกำหนดของสังคมดังกล่าวย่อมนำไปสู่สภาพการ เบี่ยงเบนไปจากลักษณะบรรทัดฐานของสังคม ในภาวะการณ์เช่นนี้อาจนำมาซึ่งความบกพร่อง และการสูญเสียสภาพจิตใจเช่นกัน ซึ่งก็ไม่แตกต่างไปจากสภาพจิตของผู้กระทำความผิดหรืออาชญากรแต่อย่างใด อาจกล่าวได้ว่าสภาพความสมบูรณ์ และความบกพร่องทางจิตใจนั้นจะขึ้นอยู่กับกาลเวลา สถานที่ และสภาพสังคมกับวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน²²

โดยปกติแล้วเราจะพบว่า พฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกมาในสังคมนั้น สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ลักษณะ²³ คือ

ประเภทที่หนึ่ง ได้แก่ พฤติกรรมที่แสดงออกมาแล้วเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมว่าเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้อง และยินยอมให้มีการปฏิบัติภายในสังคม

ประเภทที่สอง ได้แก่ พฤติกรรมที่แสดงออกมาแล้วสังคมไม่ยอมรับ แต่ก็มีใคร่ถูกพิจารณาว่า เป็นเรื่องที่ต้องถูกขจัดวางหรือบังคับไม่ให้มีการปฏิบัติ ใครจะปฏิบัติหรือไม่อย่างไรสังคมไม่เข้าไปบังคับ

²² อริย์ สุวรรณบุปผา, หลักอาชญาวิทยา, (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2518), หน้า 97 - 98

²³ สภาวดี นิตรสมหวัง, ปัญหาสังคม, (กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2524), หน้า 67

ประเภทที่สาม ได้แก่ พฤติกรรมที่แสดงออกมาแล้ว ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม และสังคมไม่ยอมให้สมาชิกปฏิบัติ ลักษณะพฤติกรรมเช่นนี้เองที่สังคมมองว่าเป็น พฤติกรรม เป็นสังคม หรือพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) ซึ่งทรวงจิตวิทยาเชื่อว่า เป็นความวิปลาสทางบุคลิกภาพประเภทหนึ่ง เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า บุคลิกภาพจิตพธรม (Psychopathic Personality)²⁴ และในปัจจุบันจิตแพทย์โคลงความเห็นว่าบุคลิกภาพ จิตพธรมทั้งกล่าวก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมและมีส่วนผลักดันให้คนไข้ของประกอบอาชญากรรม ใ้คงาย บุคลิกภาพทั้งกล่าวจะปรากฏในกลุ่มผู้มีสันดานเป็นผู้นาย (Habitual Criminal) และในกลุ่มเยาวชนผู้กระทำความผิดกฎหมาย²⁵

2.2.1 ลักษณะของบุคลิกภาพต่อต้านสังคม

ชัยพร วิชชาวุธ²⁶ กล่าวถึงลักษณะบุคลิกภาพต่อต้านสังคมหรือ บุคลิกภาพเป็นสังคมในเชิงจิตวิทยาไว้ว่า เป็นการกระทำที่ขัดกับศีลธรรมจรรยาของสังคม ตลอดจนกฎหมายบ้านเมือง โดยปราศจากความรู้สึกผิดใจหรือเกรงกลัวต่อผล ทางลบที่จะเกิดตามมา ไร้ความรับผิดชอบ ไม่สามารถควบคุมความอยุ่ของตน ยึดตนเอง เป็นศูนย์กลาง และไม่เอาใจในความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น อารมณ์ไม่มั่นคง ไม่เรียนรู้จาก ประสบการณ์และการลงโทษไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมเหล่านี้ได้

อริญ สุวรรณบุปผา²⁷ ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญ ไว้ดังนี้

(1) มีความบกพร่องในจิตสำนึก หรือสติ(Conscious) และ รวมตลอดทั้งการขาดความรู้สึกผิดชอบ ชั่วดี

²⁴ชัยพร วิชชาวุธ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 401.

²⁵อริญ สุวรรณบุปผา, เรื่องเดียวกัน, หน้า 98.

²⁶ชัยพร วิชชาวุธ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 401.

²⁷อริญ สุวรรณบุปผา, เรื่องเดียวกัน หน้า 102.

(2) ขาดความสัมพันธ์และไม่มีความเคารพในบุคคลอื่น อันส่งผลสะท้อนให้ขาดความอบอุ่น ซึ่งจะนำไปสู่การมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสภาพสิ่งแวดล้อมที่รุนแรง และหยามกระทาง

(3) ปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสภาพแวดล้อมดังกล่าว จะดำเนินไปในลักษณะขาดการควบคุมตนเอง และเป็นความเห็นแก่ตัว

(4) การโต้ตอบจะเป็นไปในลักษณะทันทีทันใด ขาดความยั้งคิด เป็นลักษณะที่ป่าเถื่อนกร้าว ทั้งนี้ เพื่อสนองต่อความต้องการทางอารมณ์ หรือสิ่งอื่น ๆ

2.2.2 สาเหตุการเกิดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม

ในทางจิตวิทยาเชื่อว่า บุคลิกภาพต่อต้านสังคมเป็นผลของการอบรมเลี้ยงดู มีเพียงบางรายเท่านั้นที่เกิดจากพันธุกรรม และเป็นในผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ในอัตราส่วนประมาณ 5 : 1 ถึง 10 : 1 ซึ่งสามารถแยกกล่าวถึงสาเหตุต่าง ๆ ได้ดังนี้²⁸

2.2.2.1 สาเหตุทางพันธุกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมกับบุคลิกภาพต่อต้านสังคมที่พบบ่อยมาก คือ ผู้มีโครโมโซม 47, XYY ซึ่งมีจำนวนยีนปกติที่ได้รับจากพ่อ - แม่ ผู้มีโครโมโซม 47, XYY เป็นผู้ชาย จะมีเชื้อว่าปัญญาต่ำกว่าปกติ มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ชอบเก็บตัวอยู่คนเดียว คึกคนเดียว ผันคนเดียว ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเอง เมื่อเกิดเรื่องขัดใจ จึงเกิดความก้าวร้าวและรุนแรงได้งายมาก

2.2.2.2 สาเหตุจากเงื่อนไขผลกระทบในการอบรมเลี้ยงดู พฤติกรรมต่อต้านสังคม เกิดจากการเรียนรู้ตามเงื่อนไข ดังตัวอย่างที่ว่า สอนลูกให้เป็นโจร ผู้ที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น ในสลัม หรือในแก๊งโจร ย่อมถูกหล่อหลอมพฤติกรรม

²⁸ชัยพร วัชรารุช, เรื่องเดียวกัน, หน้า 401 - 403

คามเงื่อนไขผลกรรมในสลัมหรือในแก๊งโจรจนกลายเป็นพฤติกรรมต่อต้านสังคม

ผู้ที่มามีพฤติกรรมต่อต้านสังคมจนกลายเป็นอาชญากร มีจำนวนไม่น้อยที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่เลี้ยงดูด้วยความรักและตามใจทำให้ความรักและความชื่นชมอย่างไม่มีเงื่อนไขและที่ตอบสนองความต้องการของเด็กอย่างไม่มีเงื่อนไข การอบรมเลี้ยงดูเช่นนี้ไม่เพียงแต่ทำให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้เกณฑ์ของสังคมเท่านั้น เพราะไม่ได้ฝึกให้เด็กรู้จักหักห้ามใจ ไม่ได้ฝึกให้รู้จักชมความดีที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เพื่อรับผลในเวลาต่อไป และไม่ได้ฝึกให้รู้จักชมอารมณ์ของตนเอง เด็กเหล่านี้โตขึ้นจะกระทำทุกอย่างตามความต้องการของตนโดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ของสังคม และเป็นคนที่ขาดhiriโศกที่ปะโดยสิ้นเชิง

พฤติกรรมต่อต้านสังคม ยังเกิดกับบุคคลที่ได้รับการอบรมอย่างเคร่งครัดจากพ่อแม่ที่มีคุณธรรมระดับสูงด้วย ข้อค้นพบนี้สร้างความฉงนให้กับนักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง แต่จากการศึกษาอย่างละเอียดพบว่า พ่อแม่ที่มีคุณธรรมเหล่านี้ อบรมลูกด้วยเงื่อนไขการลงโทษอย่างเข้มงวด และมีไม่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับลูกเลย ลูกไม่ได้รับความรักจากพ่อแม่ จึงไม่กลัวว่าพ่อแม่จะไม่รัก ที่ทำตามพ่อแม่สอนก็เพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นความรู้สึกขบขันก็ไม่ได้เกิดขึ้นในจิตใจ ที่ไม่ทำอย่างโน้นอย่างนี้ไม่ใช่เพราะตนคิดว่าผิดหรือไม่ก็ แต่เพราะกลัวถูกลงโทษ เมื่อลืบทาพ่อแม่หรือลืบทาเจ้าหน้าที่บ้านเมือง พฤติกรรมทาง ๆ ที่ไม่กล้าทำมาก่อนก็จะกล้าทำ เพราะคิดว่าไม่มีผู้ลงโทษในขณะนั้น

สาเหตุของพฤติกรรมต่อต้านสังคม ในแง่การอบรมเลี้ยงดูนี้ พยอ มิ่งคานวัณ²⁹ ก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน กล่าวคือ

การอบรมเลี้ยงดูโดยเน้นหนักทางใตทางหนึ่งมากเกินไป ล้วนแต่มีส่วนให้เด็ก

²⁹ พยอ มิ่งคานวัณ, จิตวิทยาพัฒนาการเด็ก, (กรุงเทพฯ : โครงการตำราศิริราช, 2522), หน้า 43.

กระทำผิดได้ เช่น การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดเกินไปในเรื่องระเบียบวินัย มีการเข้มงวด กวดขัน มีการลงโทษ แม้ว่ากระทำผิดเพียงเล็กน้อย ๆ ซึ่งวิธีการเช่นนี้จะทำให้เด็ก มีความรู้สึกพ่อแม่ไม่รักตน เด็กไม่สามารถทำอะไรตามใจต้องการหรือตามความนึกของ ตนบ้าง จะทำให้เด็กไม่ทำสิ่งใด ๆ เพราะกลัวการลงโทษมากกว่าจะไม่ทำเพราะตนเอง คิดว่าไม่ดี เด็กจึงต้องปรับตัวเป็นคนหนาใจหลังหลอกพ่อแม่ ประพฤติต่อต้านสังคม เมื่อ เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วไม่มีใครลงโทษเขาได้แล้ว ส่วนในอีกด้านหนึ่งก็คือ การที่บิดามารดา อบรมเลี้ยงดูบุตรด้วยการตามใจและปกป้องมากเกินไป ซึ่งเป็นทัศนคติของพ่อแม่ที่ตามใจเด็ก มากจนเกินไป เด็กพวกนี้โตแล้ว ลูกคนโตหรือลูกคนสุดท้าย หรือพ่อแม่ที่มีลูกยาก ครั้นพอ มีเข้าที่ตามใจมาก เด็กก็จะไปทำสิ่งทุกอย่างที่ต้องการโดยที่เด็กไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตัว เป็นการตอบแทนแก่พ่อแม่ และพ่อแม่ยังปล่อยให้เด็กเล่นในสิ่งไม่ควรเล่น พுகในสิ่งไม่ควรพุก ความตามใจของพ่อแม่ทำให้เด็กไม่มีโอกาสเรียนรู้ว่าสิ่งใดถูก สิ่งใดผิด สิ่งใดเลว

2.2.2.3 สาเหตุจากความซัดเซงจิตใจ ความซัดเซงจิตใจเกิดเมื่อ

ทางที่ถูกทำนองคลองธรรมในการตอบสนอง ความต้องการของตนเองถูกปิดกั้นและถ้า ความต้องการดังกล่าวนี้ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของชีวิต ความซัดเซงจิตใจจะมีความ รุนแรงมาก เมื่ออยู่ในสภาพที่ซัดเซงจิตใจมาก ๆ พฤติกรรมต่อต้านสังคมก็เกิดขึ้นได้ ตัวอย่าง เช่น การยอมประจบประแจงที่สังคมรังเกียจ หรือที่ผิดกฎหมายเพราะความอยากจน หรือ ตัวอย่างที่มีการทุจริต หรือประจบประแจงอาชญากรรม เนื่องจากคิดว่าไม่มีหนทางอื่นให้เลือกอีกแล้ว มีให้เห็นอยู่เนือง ๆ ในชนชั้นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่สูงขึ้น เพราะชนชั้นยากจน มักมีโอกาสน้อยกว่าในชั้นทาง ๆ ทั้งแต่การศึกษา การประกอบอาชีพ การได้เข้าเรียนชั้น ทางสังคม ตลอดจนการมีส่วนร่วมทางการเมือง มีความซัดเซงจิตใจมากกว่าและถ้าหากอยู่ใน สิ่งแวดล้อมที่ให้อาหารเสริมแก่พฤติกรรมต่อต้านสังคม และมีแบบอย่างพฤติกรรมต่อต้านสังคม ให้เห็นอยู่บ่อย ๆ พฤติกรรมต่อต้านสังคมก็จะมีโอกาสเกิดสูงมาก

2.2.3 การบำบัดรักษา

2.2.3.1 การบำบัดด้วยการพูดคุย นักจิตวิทยาไท่ทลองใช้วิธีบำบัดด้วยการพูดคุยกับผู้มีควมวิปลาทางบุคลิกภาพทาง ๆ รวมทั้งบุคลิกภาพทอทานสังคม ไม่ปรากฏว่าไคผล เป็นที่น่าพอใจ

2.2.3.2 พฤติกรรมบำบัด เนื่องจากสาเหตุสำคัญของบุคลิกภาพทอทานสังคม คือ เจื่อนไขผลกรรมวิปลาที่ประสบทั้งแคเล็กชนโต การแก้ไขก่นาจะกระทำที่เจื่อนไขผลกรรม โดยการให้ผู้นับบุคลิกภาพทอทานสังคมอยู่ในเจื่อนไขผลกรรมใหม่ทีเห็นยวน่าให้เกิดพฤติกรรมที่พึงปรารณา และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารณาในสถานณีกอบรมเค็กที่มีพฤติกรรมทอทานสังคม การใช้ระบบเศรษฐกิจเบีย ปรากฏผลดีมากในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเลาเรียนหนังสือที่พึงปรารณาควย

2.2.4 การวัดบุคลิกภาพทอทานสังคม

ในทางจิตวิทยาถือว่า การทอทานสังคมเป็นบุคลิกภาพลักษณะหนึ่ง และในการที่จะไคมาซึ่งข้อสรุปเกี่ยวกับบุคลิกภาพทั้งกลาวนี้มีหลายวิธี และวิธีหนึ่งที่นิยมใช้กันมากในการวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพ คือ การใช้แบบทดสอบ³⁰

เลค เจ. ครอนบาค³¹ (Lec J. Cronbach) ให้คำจำกัดความของแบบทดสอบทางจิตวิทยา และแบบทดสอบอื่น ๆ ไว้ว่า เป็นวิธีที่มีระเบียบแบบแผนที่ใช้สังเกตและบรรยายถึงพฤติกรรมของบุคคล โดยมีตารางตัวเลขหรือการจัดแยกชั้นที่มีระบบเป็นเครื่องช่วย และการตอบแบบทดสอบก็มีประโยชน์ คือ ช่วยให้เข้าใจจิตใจของบุคลิกภาพ

³⁰ สุรางค์ วีรจิตพาณิชย์, เรื่องเดียวกัน, หน้า 26.

³¹ Lec J. Cronbach, Essentials of Psychological Testing,

nd
2 ed. (New York : Harper & Raw, 1970), p. 26.

และข้อขัดแย้งอย่างอื่น ซึ่งยังไม่ปรากฏให้เห็น

จัม ซี. นันแนลลี³² (Jum C. Nunnally) ได้แบ่งแบบทดสอบทางจิตวิทยาออกตามลักษณะการตอบสนองของผู้รับการทดสอบ เป็น 2 ชนิด คือ

(1) แบบทดสอบที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Test) คือแบบทดสอบที่กำหนดสถานการณ์ขึ้นมาเป็นเรื่องราว และให้ตัวบุคคลใช้จินตนาการของตนตอบสนองต่อสิ่งเร้าตามความพอใจ ไม่มีลักษณะจำกัดว่าจะต้องตอบตรง ๆ วิธีนี้ใช้กันมากในทางจิตเวช ผู้ใช้จะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างดี เพราะมีความซับซ้อนมากในการให้คะแนน และการแบ่งผลแบบทดสอบที่ใช้กันมากได้แก่ Roscharch Inkplot Test, The Thematic Apperception Test, Sentence Completion Test เป็นต้น

(2) แบบทดสอบที่มีโครงสร้าง (Structured Test) คือแบบทดสอบที่ตั้งคำถามตรง ๆ ผู้รับการทดสอบจะต้องตอบโดยเลือกจากคำตอบที่กำหนดมาให้เท่านั้นเช่น ใช่ ไม่ใช่ ฯลฯ แบบทดสอบประเภทนี้ได้แก่ แบบทดสอบ CPI - California Psychological Inventory : Sixteen Personality Factor Questionnaire : Mas - Manifest Anxiety Scale เป็นต้น และแบบทดสอบประเภทนี้พัฒนายังอย่างแพร่หลายที่สุดจนถึงปัจจุบัน ได้แก่ แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ³³ (MMPI - The Minnesota Multiphasic Personality Inventory) ซึ่ง ฮาร์ทเวย์ และแมคคินเลย์ (Stark R. Hathway and J. Charnely Mckinley) ร่วมกันสร้างขึ้นเพื่อใช้ประเมินบุคลิกภาพเป็นครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1950 และได้สร้าง

³² Jum C. Nunnally, Psychometric Theory, (New York : Mc Graw Hill, 1967), pp. 494 - 495.

³³ Richard Holme, Abnormal Psychology Current Perspective, (California : Communications Research Machines, 1972), p. 375.

คู่มือการใช้ขึ้นในปี ค.ศ. 1960 เอลลิส³⁴ (Ellis) กล่าวว่า ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี โอ สูงกว่าแบบทดสอบบุคลิกภาพชนิดอื่น

คาลวิน และแมคคอนเนล³⁵ (Calvin and McConnel) ได้ศึกษางานวิจัย 80 ชิ้น ที่เกี่ยวกับการศึกษาความแตกต่างทางสภาพจิตใจ โดยใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี โอ พบว่า มี 71 ชิ้น ที่แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี โอ สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญ ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้นิยมใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี โอ ในการวิเคราะห์มาก

แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี โอ แต่ละข้อจะบรรยายถึงลักษณะบุคลิกภาพซึ่งผู้ตอบต้องให้คำตอบว่า จริง หรือไม่จริง ทั้งหมดประกอบด้วยข้อย่อยทั้งหมด 566 ข้อ ครอบคลุมเนื้อหาในเรื่อง ลักษณะการต่อต้านสังคม สุขภาพ อาการโรคประสาท การเคลื่อนไหวเพศ ศาสนา ทักษะชีวิตทาง การเมืองและสังคม การศึกษา อาชีพ ครอบครัว และสภาพการแต่งงาน แบ่งออกเป็นมาตราใหญ่ ๆ 14 มาตรา ใช้ประเมินความเที่ยงตรงของผู้สอบ (Validity Scale) 4 มาตรา ประเมินลักษณะอาการความเจ็บป่วยทางจิตและประสาท (Clinical Scale) 9 มาตรา วัดลักษณะการเก็บตัว (Social Introversion Scale) 1 มาตรา นอกนั้นเป็นมาตราพิเศษ (Special Scales)³⁶

ในการวัดแนวโน้มการต่อต้านสังคม โดยใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี โอ สามารถวัดได้โดยใช้มาตราไซโคแพทิกเดวียเอท (Psychopathic Deviate)

³⁴อ้างใน Oscar Krison Bures, The Fifth Mental Measurement Yearbook, (New Jersey : The Gryphon Press, 1959), p. 166.

³⁵อ้างใน Oscar Krison Bures, The Seven Mental Measurement Yearbook, (New Jersey : The Gryphon Press, 1972), p. 251.

³⁶สร้างค์ วีระกิจพานิชย์, เรื่องเดิม, หน้า 28

ซึ่งมีข้อความเพียง 50 ข้อ ประกอบไปด้วยหน่วยย่อย ๆ ที่ครอบคลุม ลักษณะการต่อต้านสังคมอย่างรุนแรง ลักษณะการต่อต้านสังคมโดยใช้เล่ห์เหลี่ยม ความขัดแย้งในตัวเอง ความขัดแย้งกับสังคม เป็นต้น

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิด

การกระทำผิดของเยาวชน หมายถึง พฤติกรรมที่ขัดแย้งกับค่านิยมของระบบสังคมที่ครอบงำวิถีชีวิตของเยาวชน นั่นก็คือ พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนค่านิยมหลัก ซึ่งเป็นระบบที่ก่อรูปลักษณะนิสัยใจคอของเยาวชน แม้ว่ากฎหมายบางอย่างจะมีได้ฝังรากลงในจารีตประเพณีของสังคม แต่ปรากฏว่าจารีตประเพณีหลายอย่างได้ถูกนำไปใช้บัญญัติกฎหมาย ดังนั้นการกระทำผิดของเยาวชน จึงทำให้เกิดการเสียระเบียบทั้งในทางสังคมและตัวบุคคล และมีนัยความหมายครอบคลุมไปถึงผลของการใช้ค่านิยมวินิจฉัยความประพฤติว่า เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนา ภายในกรอบของบรรทัดฐานและกฎหมายของสังคมด้วย³⁷

ตามที มิลตัน โรคิช³⁸ (Milton Rokeach) ได้แบ่งค่านิยมทางสังคมออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ค่านิยมจุดหมายปลายทาง (Terminal Values) ซึ่งเป็นเป้าหมายในการดำรงชีวิตของสมาชิกในสังคม และค่านิยมวิถีปฏิบัติ (Instrumental Value) ซึ่งเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนของสมาชิกสังคม ดังนั้น การวิเคราะห์ปัญหาการกระทำผิดของเยาวชนตามแนวคิดและทฤษฎีที่จะได้หยิบยกขึ้นมากล่าวถึงต่อไปนี้ จึงเน้นการค้นหปัจจัยที่ทำให้สมาชิกสังคมละเมิดค่านิยมที่พวกเขาวางหลักเกณฑ์ไว้เอง และวางแผนเป็นสำคัญ

³⁷ เสรีน ปุณณะหิตานนท์, การกระทำผิดในสังคม, (กรุงเทพฯ : เกอเบิสซิงเนสเพรส, 2523), หน้า 88.

³⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 355.

2.3.1 แนวคิดและทฤษฎีการกระทำที่ละเมิดค่านิยมจุดหมายปลายทาง

2.3.1.1 ทฤษฎีความไม่เป็นระเบียบในสังคม (Theory of Anomie) โรเบิร์ต เค. เมอร์ตัน³⁹ (Robert K. Merton) ได้เสนอแนวคิดในการอธิบายปัญหาอาชญากรรม และพฤติกรรมเบี่ยงเบนของสังคม โดยเน้นความขัดแย้งระหว่างโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลเหนือสมาชิกของสังคม และอธิบายถึงสาเหตุการเกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคม หรือพฤติกรรมเป็นสังคม ว่าเกิดจากความขัดแย้งขององค์ประกอบ 2 ประการ คือ

(1) เป้าหมาย หรือจุดหมายปลายทางด้านวัฒนธรรม (Cultural Goals) ในสังคมปัจจุบันย่ำถึงความสำเร็จทางวัตถุเป็นจุดหมายปลายทาง แสดงถึงความสำเร็จในชีวิต คือ วัตถุทางการเงินทรัพย์สิน เงินทอง และอำนาจ สมาชิกของสังคมจึงถูกสอนให้ดิ้นรนต่อสู้เพื่อพัฒนาตนเอง โดยสังคมสร้างความหวังให้ทุกคนว่าทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกัน

(2) วิธีการที่ได้รับการยอมรับในปฏิบัติเพื่อบรรลุจุดหมายนั้น (Institutionalized Means) สมาชิกสังคมจะต้องปฏิบัติตามเกณฑ์คุณธรรม ศีลธรรมจรรยา ต่าง ๆ ที่สังคมวางไว้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่สังคมกำหนด

เมอร์ตัน อธิบายว่าพฤติกรรมต่อต้านสังคมเกิดขึ้นเนื่องจากขาดความสมดุล หรือเกิดการขัดแย้งระหว่างองค์ประกอบทั้งสอง ถ้ามีการเน้นวัตถุประสงค์ และวิถีทางหรือบรรทัดฐานเท่ากัน สังคมก็มีความเป็นระเบียบ แต่ถ้านั้นในจุดหมายปลายทางมากกว่าวิธีการหรือบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์แล้ว บรรทัดฐานก็สลายตัว บรรทัดฐานที่ไม่สามารถใช้อย่างคับกับสมาชิกสังคมได้ เป็นสภาพที่ขาดบรรทัดฐาน เรียกว่า "อโนมี" (Anomie) ทำให้เกิดพฤติกรรมเป็นหรือต่อต้านบรรทัดฐานขึ้น

อย่างไรก็ตามสมาชิกสังคมจะมีการปรับตัวในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเมอร์ตัน

³⁹ อรรถาธิบาย สารานุกรมสังคม, เรื่องเดิม, หน้า 119 - 121.

ท. 001010
10659493
33

แบ่งไว้ 5 ประเภท⁴⁰ ได้แก่

ประเภทที่หนึ่ง พวกปฏิบัติตาม (Conformity) คือปรับตัวไปตามสังคมยอมรับ จุดหมายปลายทางที่สังคมกำหนดไว้ และจะเกี่ยวข้องกับพยายามใช้วิธีการต่าง ๆ ที่สังคมวางไว้เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายดังกล่าว สมาชิกประเภทนี้จะปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ และวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ดังเช่นหากชนชั้นกลางต้องการความสำเร็จในชีวิตและมีฐานะมั่นคง ต้องทำงานหนัก มีการศึกษาและประหยัด เป็นต้น

ประเภทที่สอง พวกแหวกแนว (Innovation) คือการปรับตัวที่เป็นพฤติกรรมต่อต้านสังคม ซึ่งเป็นปัญหาสังคม สมาชิกสังคมประเภทนี้ต้องการความสำเร็จซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง แต่จะไม่ยอมรับวิธีการ เพื่อจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่สังคมกำหนดไว้ คือไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานสังคม และจะใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ตนคิดขึ้น เพื่อนำตนไปสู่เป้าหมายโดยไม่สนใจว่าวิธีการนั้นจะถูกหรือผิดเป็นที่ยอมรับของสังคมหรือไม่ ผิดกฎหมายหรือไม่ ผิดศีลธรรมหรือไม่ ส่วนใหญ่จะกระทำการทุจริต มีอาชีพที่ผิดกฎหมาย หรือตำแหน่งหน้าที่ไปในทางทุจริตเพื่อสร้างความร่ำรวยให้กับตนเอง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างบกพร่อง⁴¹ อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ไม่ดี เมื่อไม่สามารถแข่งขันกับคนอื่นได้หาทางออก เพื่อให้สังคมยอมรับด้วยการสร้างวิธีการใหม่ ๆ ขึ้นมา เพื่อใช้เป็นทางนำไปสู่เป้าหมายที่สังคมวางไว้

ประเภทที่สาม พวกเจาะระเบียบพิธี (Ritualism) คือพวกที่ละทิ้งจุดหมายปลายทาง แต่กลับยึดมั่นในบรรทัดฐานสังคม ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ โดยเคร่งครัดมักเป็น

⁴⁰ Robert K. Merton, "Social Structure and Anomie", Juvenile Delinquency : A Book of Readings, (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1966), p. 97.

⁴¹ สุภาวดี มิตร์สมหวัง, เรื่องเกม, หน้า 69 - 71

พวกเขาความริเริ่มในการทำงาน ไม่กล้าเสี่ยงในการแข่งขันกับบุคคลอื่น ต้องการความมั่นคงปลอดภัย เนื่องจากได้รับการฝึกอบรมให้ระเบียบสังคมมากเกินไป จึงกลายเป็นคนที่กลัวและจะหาฉกกฎหมายเรื่อยไป

ประเภทที่สี่ พวกหนีโลก (Retreatism) คือพวกที่ไม่ยอมรับทั้งจุดหมายปลายทาง และวิธีการที่สังคมวางไว้ ไม่สนใจเกียรติยศ หรือความสำเร็จในการทำงาน เป็นพวกที่มักจะได้รับความกระทบกระเทือนรุนแรงมากจนจึงเกิดความเบื่อหน่าย หนีสังคม เลิกต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จในชีวิต และไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานสังคม กลายเป็นพวกโรคจิต เหวอน คึกค้ายาเสพติด แยกตัวออกจากสังคม หาสิ่งทดแทน หรือสร้างความสนใจใหม่แทนสิ่งที่ตนเบื่อหน่าย อาจมีการรวมกันเป็นกลุ่ม เช่น พวกฮิปปี้ รวมกันเป็นกลุ่ม สวมกัญชา มีวัฒนธรรมย่อย (Subculture) ของตัวเองแตกต่างจากวัฒนธรรมส่วนรวม

ประเภทที่ห้า พวกท้าทาย (Rebellion) คือพวกที่พยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมในทิศทางที่ตนจะพอใจ พวกนี้ไปพอใจจุดหมายปลายทางของสังคมและไม่เห็นด้วยกับวิธีการปฏิบัติของสังคม เพราะตนไม่สามารถสร้างความสำเร็จในชีวิตได้ การปรับตัวประเภทนี้จะมีมากในชนชั้นที่มีสถานะทางสังคมต่ำท้อ การแสวงหาบรรทัดฐานและจุดมุ่งหมายใหม่ ๆ ซึ่งอาจเป็นนักปฏิวัติ หรือเป็นกลุ่มวัฒนธรรมย่อยที่แตกต่างไปจากชุมชน เช่น พวกแก๊งวัยรุ่น เป็นต้น

อาร์ เอ. คลอเวิร์ และ เอล อี. โอลิน⁴² (R.A. Cloward and L.E. Ohlin) ได้พัฒนาทฤษฎี อโนมี ให้ครอบคลุมไปถึงค่านิยม และบรรทัดฐานของเยาวชนกระทำความผิด ซึ่งเป็นวัฒนธรรมย่อย (Delinquent Subculture) ที่เกิดขึ้นเมื่อช่วงโอกาสทางเศรษฐกิจและการศึกษาของเยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำถูกปิดกั้น

⁴² เสรีน ปุณณะหิตานนท์, เรื่องเดิม, หน้า 385.

ไม่เห็นทางที่จะนำไปสู่เป้าหมายได้ เมื่อนั้นก็จะเกิดวัฒนธรรมย่อยที่มีค่านิยมและบรรทัดฐานเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดเป็นแกนหลัก การขยายแนวคิดดังกล่าว เป็นการสนับสนุนทฤษฎีของเมอร์ตัน ในการอธิบายสาเหตุการกระทำผิดของเยาวชนในแง่มุมหนึ่งให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.3.1.2 ทฤษฎีวัฒนธรรมย่อย (Subculture Theories)

อัลเบิร์ต เค. โคเฮน⁴³ (Albert K. Cohen) ได้พัฒนาทฤษฎีของ เคอร์ โคม์ (Durkheim) และเมอร์ตัน (Merton) ไปในทางอาชญาวิทยาจนสามารถกำหนดทฤษฎีเกี่ยวกับวัฒนธรรมย่อยของเยาวชนกระทำผิด (The Delinquent Subculture Theory) ขึ้นจนเป็นที่ยอมรับในหมู่นักวิชาการทางสังคมศาสตร์โดยทั่วไป

คามทัศนะของโคเฮน มาตรฐานและความต้องการของสังคมขึ้นอยู่กับลักษณะบรรทัดฐานของชนชั้นกลาง (Middle Class Norms) และเป้าหมาย ที่เป็นมาตรฐานก็เป็นเป้าหมายตามความต้องการของคนชั้นกลาง (Middle Class Goals) เช่นกัน จึงก่อให้เกิดความคับข้องใจในกลุ่มชนที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ เยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและปลูกฝังค่านิยมจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำเหล่านี้จึงเกิดความรวมมือรวมใจกันสร้างค่านิยมและสถานภาพในชนชั้นของตนขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นการต่อต้านชนชั้นกลางทั้ง เช่น เด็กในโรงเรียนที่ไม่สามารถจะเป็นหัวหน้าชั้น หรือหัวหน้าทีมกีฬาได้ จะหาทางออกโดยเป็นหัวหน้าแก๊ง หรือ "หัวโจก" ในหมู่เด็กเถร ความล้มเหลวในการศึกษา และความอับอายขายหน้าที่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่โรงเรียนคาดหวังไว้ไม่ได้ ทำให้เด็กที่มีปัญหาดังกล่าวเดียวกันรวมตัวกันเป็นแก๊ง มีวัฒนธรรมย่อยที่ต่อต้านหรือเป็นปรปักษ์ต่อสังคมส่วนรวม สภาพดังกล่าวจะนำเยาวชนไปสู่การกระทำผิด และกลายเป็นเยาวชน

⁴³

Albert K. Cohen, "The Delinquency Subculture",

Juvenile Delinquency : A Book of Readings, (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1966), p.p. 103 - 118.

กระทำผิดได้ในที่สุด

วัฒนธรรมย่อยของเยาวชนกระทำผิด ความแนวคิดของโคเฮน มีลักษณะสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

(1) เยาวชนในชนชั้นที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาการปรับตัวซึ่งแตกต่างไปจากเด็กในกลุ่มชนชั้นกลาง

(2) ปัญหาของเยาวชนที่เป็นชนชั้นที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ เป็นปัญหาที่เกิดจากความคับข้องใจในสถานภาพซึ่งเป็นผลจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมเกี่ยวกับแบบแผนของชนชั้น

(3) เยาวชนในชนชั้นที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำจะพบอุปสรรค ในการเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้ประสบความสำเร็จตามบรรทัดฐานของชนชั้นกลาง

(4) เยาวชนในชนชั้นที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ เชื่อว่าระบบการแข่งขันที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้นั้นคัดสรรจากมาตรฐานการแสดงออกและพฤติกรรมของชนชั้นกลาง

(5) เยาวชนเหล่านี้จะประสบกับความคับข้องใจต่อการที่ก้าวไปสู่สถานภาพอันสูงส่ง เช่น ชนชั้นกลาง ทั้งนี้เพราะขาดแรงบันดาลใจและการเตรียมตัวที่เพียงพอ

(6) การสร้าง "วัฒนธรรมย่อยของเยาวชนกระทำผิด" ขึ้นมาจึงเป็นทางออกในการแก้ปัญหาของเยาวชนในชนชั้นที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ เพราะช่วยให้สามารถต่อสู้กับชนชั้นกลางเพื่อขจัดความคับข้องใจ

(7) โคเฮนนี้วัฒนธรรมย่อยของเยาวชนกระทำผิดจึงมีลักษณะเป็นค่านิยมที่เป็นการรุกรานผู้อื่น และต้องการเห็นผู้อื่นได้รับความทุกข์ทรมาน ไม่เห็นคุณค่าในสิ่งต่าง ๆ มองผู้อื่นในแง่ร้าย แ่พฤติกรรมต่อต้านสังคมที่เยาวชนเหล่านี้แสดงออก ไม่ได้เป็นการแสวงหาประโยชน์โดยคง (Non - Utilitarian) ไม่ใ่มุ่งหวังที่จะได้นำไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จเหมือนผู้กระทำผิดตามทฤษฎีอาโนมี เป็นแต่เพียงทดแทนความรู้สึกต่ำต้อยของตนเท่านั้น

2.3.1.3 วัฒนธรรมของเยาวชนในกลุ่มชนที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ

(Lower Class Culture) วอลเทอร์ บี. มิลเลอร์⁴⁴ (Walther B. Miller) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเยาวชนที่เกิดจากกลุ่มเยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ โดยพิจารณาถึงการดำเนินชีวิต และนำวิธีการทางมานุษยวิทยา มาช่วยวิเคราะห์ ซึ่งสรุปได้ว่า เยาวชนเหล่านั้นกระทำผิดก็เนื่องมาจากไม่พอใจ เป็นเสมือนอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้ ขณะดำเนินชีวิตภายใต้ค่านิยมของสังคมทั่วไป อันเป็นการแสดงออกของความตั้งใจและอารมณ์ ซึ่งประกอบไปด้วยลักษณะต่าง ๆ คือ

(1) ขอบหาความลำบากใส่ตัว (Trouble) คือ สร้างเรื่องหรือก่อความวุ่นวายขึ้นในชุมชนหรือสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุคคลซึ่งมีอำนาจเหนือตน เป็นต้นว่า ครูอาจารย์ ตำรวจ และหน่วยสังคมอื่น ๆ ของชนชั้นกลาง

(2) ขอบความรุนแรงและคุกคาม (Toughness) เยาวชนเหล่านี้จะมีแนวคิดว่าการแสดงออกของความเป็นลูกผู้ชาย คือการใช้กำลัง และส่วนใหญ่เป็นการเลียนแบบจากภาพยนตร์ และโทรทัศน์ การเลียนแบบดังกล่าวก็มีเกิดขึ้นในเยาวชนชั้นกลาง แต่เยาวชนในชนชั้นกลางจะมีโอกาสได้รับคำแนะนำและการอบรมที่ดีกว่า

(3) ขอบความโอ้อวด (Smartness) เป็นการแสดงออกถึงความสำเร็จในแง่วัตถุ เช่น การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพง ๆ พุ่มเพื่อยเพื่อให้เห็นสอดคล้องนิยาม โดยมีค่านึงว่าจะหาмаโดยวิธีใด

(4) ขอบความตื่นเต้นหวาดเสียว (Excitement) เยาวชนเหล่านี้จะชอบการผจญภัย หนีเที่ยวเรรอน ส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมเกี่ยวกับอบายมุขประเภทต่าง ๆ

(5) ขอบเชื่อถือโชคชะตา (Fate) ค่านิยมนี้เป็นค่านิยมที่สำคัญยิ่งของเยาวชนที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ เยาวชนจะมีความรับผิดชอบในผลที่เกิดจากการกระทำ

44

Walter B. Miller, "Lower Class Culture as a Generating Milieu of Gang Delinquency", Juvenile Delinquency : A Book of Readings, (New York : John Wiley & Sons, Inc., 1966), p. 120.

ของตนไปยังโชคชะตา ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ และเพราะอิทธิพลของค่านิยม
ประเภทนี้จึงผลักดันให้เยาวชนตกอยู่ในสภาพที่ทั้งตนเองอยู่บนความประมาท

(6) ชอบการปกครองตนเอง (Autonomy) เยาวชนเหล่านี้จะแสดง
ออกถึงความรักอิสระเสรีภาพจนเกินขอบเขต ไม่ต้องการให้ใครมาเอาใจใส่ สอดส่องดูแล
หรือควบคุมความประพฤติ จากการพิจารณาทางจิตวิทยา นิลเดอร์ธัยบายว่าที่เยาวชนกระทำ
เช่นนั้นเพื่อที่จะทดสอบความเข้มงวดของผู้ปกครอง หรือไม่ต้องการให้ผู้อื่นสนใจตน เพราะ
ส่วนใหญ่จะขาดความอบอุ่น และขาดผู้ดูแลเอาใจใส่อยู่แล้ว

แนวคิดดังกล่าวมาข้างต้นพยายามอธิบายถึงการกระทำผิดของเยาวชนอัน
สืบเนื่องมาจากการที่ปฏิบัติการค่านิยมของสังคมไม่ได้ จึงเกิดพฤติกรรมว่าเป็น คอต้านหรือ
เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม และพยายามหาเหตุผลต่าง ๆ มาอธิบายพฤติกรรม
เหล่านั้น แต่ ทราวิส เฮอร์ชี⁴⁵ (Travis Hirschi) ได้เสนอแนวคิดในทฤษฎีการ
ควบคุม (Control Theory) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ขัดแย้งกับแนวคิดดังกล่าวข้างต้น

เฮอร์ชี เชื่อว่า ความผูกพันทางจิตใจระหว่างบิดามารดากับเยาวชน เป็น
พื้นฐานสำคัญที่จะเป็นตัวกำหนดว่าเยาวชนจะกระทำผิดมากน้อยเพียงใด กล่าวคือ เยาวชน
ที่มีความผูกพันทางใจกับบิดามารดามาก เมื่อปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนรวมก็จะได้รับ
การยอมรับและชมเชยเป็นรางวัลตอบแทน มากกว่าเยาวชนที่มีความผูกพันกับบิดามารดาน้อย
และถ้าไม่ปฏิบัติตามก็จะได้รับการลงโทษมากน้อยตามลำดับความสัมพันธ์ ด้วยเหตุนี้เยาวชนที่
ปราศจากความผูกพันดังกล่าวก็จะไม่เกิดการเรียนรู้จากการให้รางวัลหรือการลงโทษ จึง
ไม่มีความยับยั้งชั่งใจในปฏิกิริยาตอบโต้ของบุคคลอื่น ไม่ว่าเป็นบิดามารดา หรือเจ้าหน้าที่
ของบ้านเมืองในที่สุด

⁴⁵ Travis Hirschi, Causes of Delinquency, (California :

University of California Press, 1971), pp. 23 - 26, 119 - 120.

จากแนวคิดของเฮอร์ซี ข้างต้นใช้อธิบายการกระทำผิดของเยาวชน สรุปได้ว่า ยิ่งเยาวชนมีความเชื่อในความถูกต้อง (ของค่านิยมที่เขาจะยึดถือ) น้อยเท่าไรก็ยิ่งจะกระทำผิดได้ง่ายขึ้นเท่านั้น และความเชื่อดังกล่าวก็นับกับระดับความผูกพันที่เยาวชนมีต่อระเบียบแบบแผนทางสังคม ซึ่งได้รับการเรียนรู้จากนิคมการค้า และยิ่งเยาวชนผูกพันกับระเบียบแบบแผนของสังคมมากเท่าไรก็ยิ่งจะหาเหตุผลมาแก้ตัวสำหรับการกระทำผิดได้ยากยิ่งขึ้นเท่านั้น ในทางกลับกัน ถ้าเยาวชนมีความผูกพันดังกล่าวน้อยลงเท่าไร ก็ยิ่งไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหาข้อแก้ตัวมาลบล้างเครื่องเตือนใจในทางศีลธรรม และก็ยังจะกระทำผิดได้ง่ายขึ้น

2.3.2 แนวคิดและทฤษฎีการกระทำผิดที่จะเบี่ยงค่านิยมวิถีปฏิบัติ

2.3.2.1 ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Conflict Among Norms) ทอร์สเทน เซลลีน⁴⁶ (Thorsten Sellin) ได้เสนอทฤษฎีที่อธิบายการเกิดอาชญากรรมว่าอาชญากรรมทางจากพลเมืองคือเพราะยึดถือบรรทัดฐานความประพฤติที่แตกต่างกัน กล่าวคือ โดยปกติสมาชิกสังคมย่อมมีแนวทางปฏิบัติต่อกันทั้งที่เป็นแนวทางปกติธรรมดา (ถูกต้อง) และแนวทางที่ผิดปกติ (ไม่ถูกต้อง) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับค่านิยมของแต่ละกลุ่มสังคมจะเป็นผู้กำหนดขึ้น จึงเป็นเสมือนกฎที่ห้ามไม่ให้สมาชิกของกลุ่มสังคมกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กลุ่มกำหนดไว้

เซลลีน ชี้ให้เห็นความขัดแย้งทางวัฒนธรรมใน 2 ลักษณะ คือ

(1) ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมในชั้นปฐมภูมิ เป็นผลที่เกิดจากการปะทะกันระหว่างบรรทัดฐานและระบบค่านิยมของวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เช่น กรณีที่บุคคลย้ายถิ่นที่อยู่

⁴⁶

Thorsten Sellin, Culture Conflict and Crime, (New York : The Social Science Research Council, Bulletin No.41, 1938), p.30.

จากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่ง แล้วยังคงปฏิบัติหรือยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีเดิมของตน

(2) ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมในชั้นทุติยภูมิ หมายถึง ความขัดแย้งอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการแผ่ขยายความแตกต่างทางสังคม ซึ่งเป็นผลก่อให้เกิดกลุ่มสังคมกลุ่มต่าง ๆ อย่างมากมาย และในแต่ละกลุ่มจะมีสภาพการดำเนินชีวิตเป็นแบบของตนเอง มีความสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ขณะเดียวกันก็มีอคติต่อค่านิยมทางสังคมของกลุ่มอื่น ความแตกต่างดังกล่าวก่อให้เกิดภาวะขัดแย้งอันนำมาซึ่งพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางสังคม หรือ อาชญากรรม

อย่างไรก็ตามแนวคิดของเซลลัน ขัดแย้งกับแนวคิดของเคอร์ไคม์ กล่าวคือ เคอร์ไคม์ ถือว่า อาชญากรรมเป็นภาวะปกติของสังคม แต่แนวคิดของเซลลัน เชื่อว่า

- 1) อาชญากรตอบสนองลักษณะบรรทัดฐานและค่านิยมในลักษณะที่แตกต่างกันไปตามสภาพของวัฒนธรรมโดยทั่วไป และ
- 2) อาชญากรเกิดจากกลุ่มที่แยกตัวออกจากวัฒนธรรมของส่วนรวมและยึดถือวัฒนธรรมของกลุ่มตนเอง กล่าวโดยสรุปได้ว่า อาชญากรรมเป็นผลผลิตของระบบค่านิยม ที่มีลักษณะแตกต่างไปจากระบบค่านิยมของวัฒนธรรมส่วนรวม

2.3.2.2 ทฤษฎีความแตกต่างของความสัมพันธ์ (Differential Association Theory) เอ็ดวิน เฮ. ซัทเธอร์แลนด์⁴⁷ (Edwin H. Sutherland) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมอาชญากรเรียนรู้กันได้โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่มและความประพฤติที่แสดงออกมาในลักษณะที่จะเป็นอาชญากรนั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างในช่วง และความสม่ำเสมอในการติดต่อกับหรือสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

47

Edwin H. Sutherland and Donale R. Cressey, Principles of Criminology 6th ed., (New York : Lippincott Company, 1978), pp. 74 - 80.

ซีเธอร์แลนด์ ได้อธิบายถึงกระบวนการที่พฤติกรรมทางอาชญากรสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง ๆ ได้ สรุปดังนี้ คือ

(1) พฤติกรรมทางอาชญากรสามารถเรียนรู้ได้ มิใช่เป็นการถ่ายทอดของพันธุกรรม

(2) พฤติกรรมอาชญากรสามารถเรียนรู้ได้โดยกระบวนการติดต่อสื่อสาร ซึ่งรวมทั้งภาษา ท่าทาง ตลอดจนการกระทำ

(3) หลักการสำคัญยิ่งของการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมกัน คือถ้าติดต่อกันทางภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ก็ยังถือว่าเป็นส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดพฤติกรรมอาชญากร

(4) การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร จะประกอบด้วย

ก. วิธีที่จะประกอบอาชญากรรม ซึ่งอาจจะมีความแตกต่างกันออกไป และ

ข. แรงบันดาลใจ แรงขับจากภายในความมุ่งหมายและทัศนคติ

(5) การเรียนรู้ถึงแรงบันดาลใจ และแรงขับจากภายในดังกล่าวข้างต้น จะเป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติตามกฎหมายของบ้านเมืองในทางที่นิยมชมชอบ หรือเป็นปฏิปักษ์ซึ่งขึ้นกับสังคมที่สมาชิกอยู่ ว่าสังคมนั้นสอนให้เคารพกฎหมายบ้านเมือง หรือสอนให้คิดว่าตนอยู่เหนือกฎหมายนอกสังคม ในกลุ่มหลังก็ย่อมจะถือว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของบ้านเมือง เป็นค่านิยมที่ได้รับการยกย่อง

(6) เขาวชนกระทำผิดเพราะเห็นว่าการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งที่มีความค่านิยมมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมาย เพราะเคยชินต่อการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิพลทางวัฒนธรรมอาชญากร

(7) ความแตกต่างของความสัมพันธ์ เป็นความแตกต่างในช่วงระยะเวลาสม่ำเสมอของเวลาและลำดับเหตุการณ์ที่จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากร หรือพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออาชญากร กล่าวคือ เขาวชนที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของ

ชุมชนอาชญากรจนเกิดความเคยชิน และปฏิบัติตนตามอย่างอาชญากร เช่น กระทำพฤติกรรมต่อต้านสังคม หรือ กระทำการผิดกฎหมาย โดยไม่เกิดความกระตือรือร้นหรือละอายใจ หากดำเนินไปตามนี้ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง อย่างสม่ำเสมอจะก่อให้เกิดประสมการณ์และเคยชินต่อสภาพแวดล้อม

(8) กระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร ไม่จำกัดอยู่เพียงการเลียนแบบเท่านั้น บุคคลที่ถูกกล่อมหรือชักชวนก็อาจเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรนี้ได้

(9) ขณะที่พฤติกรรมทางอาชญากร เป็นการแสดงออกถึงความต้องการโดยทั่วไปและค่านิยม แต่ไม่สามารถใช้อธิบายความต้องการหรือค่านิยมเหล่านั้นได้ ดังเช่น ขโมยต้องการเงินจึงขโมย แต่กรรมกรต้องทำงานหนักเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินเช่นกัน

2.3.2.3 ทฤษฎีนิเวศวิทยาอาชญากรรม (Ecological Theory of Crime) คลิฟฟอร์ด ชอร์ และเฮนรี แมคเคย์⁴⁸ (Clifford Shaw and Henry McKay) กล่าวว่า การกระทำผิดของเยาวชนมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในแต่ละเขต ซึ่งมีอัตราการกระทำผิดแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะในท้องที่ที่เป็นย่านสลัม ย่านธุรกิจ และย่านที่มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพราะจะมีองค์หลักในการทำหน้าที่ถ่ายทอดการกระทำผิด คือกลุ่มเพื่อนและแก๊งที่จะถ่ายทอดค่านิยมต่าง ๆ กันไปตามท้องที่ที่ตนอาศัยอยู่

ชอร์ และแมคเคย์ ใ้คำให้เห้ถึงอิทธิพลของสภาพท้องถิ่นที่มีต่อประชากรหรือกลุ่มชนที่อพยพเข้ามาอยู่ใหม่ ซึ่งได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรม และในบางท้องที่ จะผลักดันให้เกิดสภาพพฤติกรรมเบี่ยงเบนไ้ตลอดเวลา

แนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น เป็นเพียงส่วนหนึ่งของความพยายามที่จะ

⁴⁸ อรัญ สุวรรณบุปผา, เรื่องเดิม, หน้า 127 - 129.

อธิบายถึงบทบาทของค่านิยมสังคมที่มีต่อปัญหาการกระทำผิดของเยาวชนเท่านั้น โดยมองถึงการละเมิดค่านิยมจุดหมายปลายทางและค่านิยมวิธีปฏิบัติ ซึ่งแต่ละทฤษฎีก็แตกต่างกันไปตามทัศนะของมุมมอง หรือจุดที่ต้องการจะอธิบาย หรือหลักในการมอง เช่น โครงสร้างสังคม วัฒนธรรม ความสัมพันธ์ใกล้ชิด หรือเซตห้องที่ เป็นต้น

จากนี้ยังมีแนวคิดและทฤษฎีที่อธิบายการกระทำผิดของเยาวชนอีกมากแต่ผู้วิจัยต้องการศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิด จึงได้เลือกเฉพาะทฤษฎีที่จะสามารถอธิบายถึงตัวแปรในแง่ค่านิยมดังกล่าวซึ่งมีความสัมพันธ์กับทั้งทางค่านิยมจิตวิทยา สังคมวิทยา จิตวิทยาสังคม และอาชญาวิทยา ซึ่งก็มีการวิจัยในเรื่องของค่านิยม และการกระทำผิดของเยาวชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทั้งที่จะกล่าวถึงต่อไป

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

(1) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยม

ในปี พ.ศ. 2522 สุนทรี โคมิน และสนธิ สมัครการ⁴⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่องค่านิยมและระบบค่านิยมไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ถึง 80 ปี จำนวน 2,469 คน โดยใช้เครื่องมือวัดค่านิยม และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า

- 1 ค่านิยมกับถิ่นฐานที่อยู่ : ชาวเมืองและชาวชนบท ในค่านิยมจุดหมาย

⁴⁹ สุนทรี โคมิน และสนธิ สมัครการ, เรื่องเดิม

ปลายทาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 15 คำนิยม คำนิยมที่แตกต่างกันมากที่สุด คือ คำนิยมการมีหลักธรรมศาสนาเป็นที่พึ่ง ซึ่งชาวชนบทให้ความสำคัญเป็นอันดับ 2 ในขณะที่ชาวเมืองให้ความสำคัญเป็นอันดับ 13 ส่วนค่านิยมวิถีปฏิบัติที่แตกต่างกันมากที่สุด คือ การมีความสามารถสูง ซึ่งชาวเมืองให้ความสำคัญเป็นอันดับ 7 และชาวชนบทให้ความสำคัญเป็นอันดับ 17

2. คำนิยมกับระดับการศึกษา ในค่านิยมวิถีปฏิบัติพบว่า ผู้มีการศึกษาระดับต่าง ๆ กัน มีความแตกต่างกันทางค่านิยมวิถีปฏิบัติอย่างมากถึง 20 ด้าน จากค่านิยมทั้งหมด 23 ด้าน ค่านิยมที่ผู้มีการศึกษาทำให้ความสำคัญมากกว่า ผู้มีการศึกษาสูงก็คือ ความกตัญญู การรักษาน้ำใจกัน การให้อภัย การพึ่งพาอาศัยกัน และความอ่อนน้อมเชื่อฟัง ส่วนค่านิยมที่ผู้มีการศึกษาสูงให้ความสำคัญมากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำได้แก่ การเป็นตัวของตัวเอง ความรับผิดชอบ การมีความสามารถสูง การศึกษาสูง ความคิดสร้างสรรค์ และการมีแนวคิดกว้าง

3. คำนิยมกับอาชีพ พบความแตกต่างกันอย่างมากในระหว่างกลุ่มอาชีพต่าง ๆ เกือบจะทุกค่านิยม ค่านิยมจุดหมายปลายทางที่ไม่แตกต่างกัน คือ ความกว้างขวางในสังคมและความมีเงินทองวัตถุ ส่วนค่านิยมวิถีปฏิบัติที่ไม่แตกต่างกันตามอาชีพ คือ ค่านิยมในการปรับตัว เข้ากับโอกาส จังหวะและสิ่งแวดล้อม ความกล้า และความสะอาด

4. คำนิยมกับเพศ พบว่า ชายและหญิงมีค่านิยมจุดหมายปลายทาง 12 ค่านิยมที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ค่านิยมจุดหมายปลายทางที่แตกต่างกันอย่างมากคือ ความเสมอภาคซึ่งเพศชายให้เป็นอันดับ 2 ส่วนเพศหญิงให้เป็นอันดับ 9 ส่วนค่านิยมวิถีปฏิบัติที่แตกต่างกันมากที่สุดคือ ความสนุกสนานร่าเริง เพศหญิงให้เป็นอันดับ 15 เพศชายให้เป็นอันดับ 22

ในปีเดียวกัน วีระวรรณ อามระพิษ⁵⁰ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนเอกชน และโรงเรียนสาธิตในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 445 คน โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรม เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยถามความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมในเรื่องความรับผิดชอบความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูกตเวที ความมีระเบียบวินัย ความเสียสละ ความอดทน ความยุติธรรม ความอดุสาหะ การประหยัดและออมทรัพย์ และการเคารพอาวุโส ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับการศึกษาของบิดามารดามีผลให้ความเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. อาชีพของบิดามารดามีผลให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร และนอกเขตกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

ในปี พ.ศ. 2523 ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา⁵¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง

⁵⁰ วีระวรรณ อามระพิษ, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

⁵¹ ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา, รายงานผลการวิจัยทุนวิจัยรัชดาภิเษก-สมโภช เรื่อง ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย. (อัคราเนนา), 2523

ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3, ปีที่ 5 และนิสิตนักศึกษาจากทุกภาคของประเทศไทย โดยใช้แบบประเมินค่าตนเอง และแบบสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่าค่านิยมที่เยาวชนให้ความสำคัญสูงสุด คือ ค่านิยมเรื่องความมั่นคงปลอดภัย เป็นระเบียบ และอนุรักษ์นิยม ส่วนค่านิยมที่เยาวชนเห็นว่าสำคัญมากรองลงไป คือ การช่วยเหลือผู้อื่น และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ค่านิยมที่เยาวชนให้ความสำคัญในระดับค่อนข้างสูง คือค่านิยมเรื่องคุณธรรม และศาสนา ส่วนค่านิยมในด้านความสันโดษ มัธยัสถ์ เยาวชนให้ความสำคัญน้อยที่สุด

ในปี พ.ศ. 2525 แพรวพรรณ เกิดโกศา⁵² ได้ทำการวิจัย เรื่องค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา 2524 จำนวน 600 คน จากโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาล โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า

1. ชั้นปีที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยชั้นปีที่ 3 มีค่าคะแนนของค่านิยมทางจริยธรรมสูงสุด รองลงมาได้แก่ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ตามลำดับ
2. ผลการเรียน ซึ่งวัดจากคะแนนสะสมเฉลี่ยของปีการศึกษาที่ผ่านมาที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยผู้ที่มีความคะแนนสะสมเฉลี่ยสูงจะมีค่าคะแนนของค่านิยมทางจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีความคะแนนสะสมเฉลี่ยรอง ๆ ลงมาตามลำดับ
3. แผนกวิชาที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียน

⁵² แพรวพรรณ เกิดโกศา, "ค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร", วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2525.

อาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. รายได้ของครอบครัวที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ให้รายได้ครอบครัวต่ำ เป็นผู้มีค่านิยมของค่านิยมทางจริยธรรมสูงกว่า ผู้ที่รายได้ของครอบครัวสูง

(2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเยาวชน

ในปี พ.ศ. 2521 อัจฉา ลิ้มปัทมัย⁵³ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ลักษณะกลุ่มเพื่อนของ เด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึกอบรมศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) ผลการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม ๖ ส่วนมากพ่อแม่ที่มีฐานะยากจน มีปัญหาครอบครัวอื่น เนื่องจากบิดามารดาไม่ได้อยู่รวมกัน และเด็กและเยาวชนส่วนมากไม่ได้ศึกษาเล่าเรียน หรือประกอบอาชีพอันใด

การรวมกลุ่มเพื่อนสนิทของเด็กในสถานฝึกและอบรม ๖ พบว่า มีกลุ่มตั้งแต่ 2 - 10 คน ที่สนิทสนมเพราะอยู่หอนอนเดียวกันและมาจากละแวกบ้านเดียวกัน

นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การกระทำผิดให้แกกันและกันภายในกลุ่ม โดยการเล่าสู่กันฟัง หรือทำให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยที่เด็กที่อยู่ในสถานฝึกและอบรม ๖ มานานกว่า 1 ปี และเข้ามาหลายรอบมักจะเป็นผู้เล่าหรือถ่ายทอด ส่วนเด็กที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในสถานฝึกและอบรม ๖ ไม่นาน และเข้ามาเป็นรอบแรก ซึ่งยังไม่คุ้นเคยกับสถานที่ อีกทั้งไม่ค่อยมีประสบการณ์ในการกระทำผิดจากภายนอก มักจะเป็นผู้รับการถ่ายทอดและมีเด็กประมาณร้อยละ 49.5 ที่คิดจะเอาวิธีการการกระทำผิดที่

53 อัจฉา ลิ้มปัทมัย, "ลักษณะกลุ่มเพื่อนของ เด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึกและอบรม ศึกษาเฉพาะกรณี สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา)", วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

เพื่อนเล่าให้ฟังไปใช้ในสังคมภายนอกในเวลาว่างหน้า ส่วนเด็กอีกร้อยละ 31.5 ไม่คิดจะเลียนแบบเพราะต้องการกลับตัวเป็นคนดี อีกร้อยละ 19.0 ที่เหลือไม่คิดจะเลียนแบบเพราะเหตุผลอย่างอื่น

นอกจากนี้เด็กร้อยละ 87.0 ต้องการคบเพื่อนบางคนที่เคยรู้จักกันในสถานฝึก ๆ มาก่อน และเด็กจำนวนหนึ่งถึงร้อยละ 43.7 มีแนวโน้มจะไม่รวมกลุ่มข้างนอก ส่วนพวกที่อยากกลับไปคบเพื่อนในละแวกบ้านมากกว่านั้นร้อยละ 73.4 บอกว่ามีเพื่อนสนิทที่กระทำผิด

ในปีเดียวกัน ประเทิน มหาจันทร์ และคณะ⁵⁴ ได้ทำการวิจัยเรื่องการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนไทย ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเองมากกว่าเยาวชนที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย และมีความมุ่งหวังในชีวิตต่ำกว่า มีความเชื่อในเรื่องโชครชะตา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากกว่า เคารพกฎหมายน้อยกว่า มีทัศนคติต่อการเบี่ยงเบนมากกว่า มีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำกว่าประสบความสำเร็จในโรงเรียนมากกว่า และมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อโรงเรียนมากกว่าเยาวชนที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดกฎหมายและการอบรมเลี้ยงดูพบว่า การกระทำผิดกฎหมายมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักและใช้เหตุผลและมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบลงโทษ

(3) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านสังคม

ปี พ.ศ. 2521 ชนิษฐา จันทักษ์ และคณะ⁵⁵ ได้ทำการวิจัยเรื่อง

⁵⁴ ประเทิน มหาจันทร์ และคณะ, "การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนไทย", บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

⁵⁵ ชนิษฐา จันทักษ์ และคณะ, "การสำรวจบุคลิกภาพบางประการของนักโทษเรือนจำกลางบางขวาง โดยใช้แบบทดสอบ MMPI", วารสารจิตวิทยาคลินิก (ธันวาคม, 2521), หน้า 34 - 44.

การสำรวจบุคลิกภาพบางประการของนักโทษเรือนจำกลางบางขวาง ซึ่งเป็นนักโทษที่ประกอบอาชญากรรมรุนแรง โดยใช้แบบทดสอบ MMPI ฉบับภาษาไทยของเกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว ซึ่งแบบทดสอบนี้มีความแม่นยำและเชื่อถือได้สูง เพราะมี Validity Scale เพื่อป้องกันการบิดเบือนคำตอบของผู้ถูกทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า นักโทษชายเรือนจำกลางบางขวาง มีคะแนนสูงเกินเกณฑ์ปกติในมาตราวัดต่าง ๆ ดังนี้คือ ความกังวลในสุขภาพของตน (Hs) การทอดทิ้งสังคม (Pd) เอกลักษณ์ของเพศ (Mf) ความหวาดระแวง (Pa) ความรู้สึกตื่นเต้นเกินควร (Ma)

ในปีเดียวกัน สุรางค์ วัชรวิภาณชัย⁵⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบพื้นฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างยุวอาชญากร และเด็กวัยรุ่นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเยาวชนอายุ 14 - 18 ปี ที่เป็นยุวอาชญากรกับวัยรุ่นปกติ และระหว่างเยาวชนที่มีพฤติกรรมผิดปกติ กับกลุ่มวัยรุ่นปกติ รวม 3 กลุ่ม ๆ ละ 50 คน จากคนทั้งสิ้น 150 คน โดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ฉบับแปลเป็นภาษาไทยและดัดแปลงครั้งที่ 2 โดย เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มเปรียบเทียบทั้ง 2 ในสเกลต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ Ah, Dy, Ma, Pd, Pd₁, Pd₂, Pd_{4A} และ Pd_{4B} (Pd - การทอดทิ้งสังคม)

และ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดกับกลุ่มเด็กที่มีพฤติกรรมผิดปกติปรากฏว่า พบความแตกต่างเฉพาะสเกล Ah (การติดสุรา) เท่านั้น

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

(1) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับค่านิยม

⁵⁶ สุรางค์ วัชรวิภาณชัย, เรื่องเดิม.

ในปี ค.ศ. 1966 เดนิส ดี. โดเฮอร์ตี้⁵⁷ (Denis D. Dougherty) ได้ศึกษาค่านิยมของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนต่าง ๆ ในมลรัฐมิสซูรี เกี่ยวกับความรู้สึกในค่านิยมต่อไปนี้คือ ความเป็นมิตร ความซื่อสัตย์ ความรักดี ศีลธรรม และความรับผิดชอบ โดยศึกษาตัวแปร 8 ประการคือ ชั้น เพศ ศาสนา ความถนัดทางการเรียน ตำแหน่งในสังคม ภูมิฐานะ จำนวนนิสิตมารดา และประเภทของโรงเรียน จำนวน 1,320 คน ในระดับชั้นเรียน 8 และ 12 โดยใช้ Adolescent Character and Personality Test Student Beliefs กับ Student Values Survey เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่า จะมีค่านิยมความเป็นมิตร ความรักดี ศีลธรรม และความรับผิดชอบอยู่ในระดับสูงกว่า
2. นักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนที่วัดเป็นผู้อุปถัมภ์จะมีค่านิยมทั้งกล่าวสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนรัฐบาลทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ
3. นักเรียนหญิงมีความคงที่ของค่านิยมทั้งหมดมากกว่านักเรียนชาย
4. นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในศาสนา มีค่านิยมทั้ง 5 ชนิดสูงกว่านักเรียนที่มีศรัทธาไม่มั่นคงในศาสนา
5. นักเรียนที่นับถือนิกายคาทอลิก จะมีค่านิยมทางค่านศีลธรรมสูงกว่านักเรียนที่นับถือนิกายโปรเตสแตนท์
6. นักเรียนที่ประสบความสำเร็จทางการเรียนมีค่านิยมทางค่านความเป็นมิตร ความซื่อสัตย์ ศีลธรรม และความรับผิดชอบสูง

⁵⁷ Denis Donale Dougherty, "Differential Acceptance of Normative Values Among Adolescents in Missouri Schools", Dissertation Abstracts 1 (27) : 110, July, 1966.

7. นักเรียนที่มีตำแหน่งทางสังคมมีค่านิยมด้านความเป็นมิตร ความซื่อสัตย์ ศีลธรรม และความรับผิดชอบสูง

8. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตเมืองจะมีค่านิยมความซื่อสัตย์ และความเป็นมิตรสูงกว่านักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในตัวเมือง

แต่จำนวนพ่อแม่ คือ การมีพ่อแม่อยู่ครบ หรือมีเพียงแม่หรือพ่อฝ่ายเดียว ไม่ปรากฏว่าทำให้ค่านิยมของนักเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ในปี ค.ศ. 1973 ฮอทาลโลมา และสกอต⁵⁸ (Hautaluoma and Scott) ได้ศึกษาค่านิยมและสังคมวิทยาของเยาวชนจำนวน 107 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับค่านิยม 10 ชนิด ได้แก่ ความเมตตา ความสัมฤทธิ์ผล ความจงรักภักดี ความซื่อสัตย์ เป็นต้น ส่วนการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ภายในกลุ่มนั้น ใช้วิธีสังคมมิติ ผลการศึกษาพบว่าเยาวชนที่อยู่ในสถานกักกันเป็นเวลานาน ๆ จะมีค่านิยมลดลง ในด้านศาสนา ความซื่อสัตย์ แต่ค่านิยมด้านความสัมฤทธิ์ผล ความเมตตา และความจงรักภักดีจะเพิ่มขึ้น ส่วนความสัมพันธ์ภายในกลุ่มพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มที่จะเลือกเพื่อนร่วมงานเป็นเพื่อนของตน

(2) งานวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดของเยาวชน

ในปี ค.ศ. 1950 กลูค และ กลูค⁵⁹ (Glueck and Glueck)

⁵⁸ Jacob E. Hautaluoma and William A. Scott, "Values and Sociometric Choice of Incarcerated Juveniles", Journal of Social Psychology, 91, 1973.

⁵⁹ Glueck S. and E. Glueck, Predicting Delinquency and Crime, (Cambridge, Mass : Harvard University, 1950).

ได้ศึกษาสภาพครอบครัวเยาวชนกระทำผิด 500 คน โดยเปรียบเทียบกับเด็กปกติที่มีอายุ
ระดับสติปัญญา เชื้อชาติ และสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงกัน ผลการศึกษาพบว่าเยาวชนกระทำ
ผิด ร้อยละ 60 มีสภาพครอบครัวที่แตกแยก บิดาถึงแก่กรรม หรือทอดทิ้งครอบครัวไป
เป็นเวลานาน ๆ เด็กถูกเลี้ยงตามยถากรรม และไม่มีโอกาสที่จะมีความสัมพันธ์ทางจิตใจ
กับบิดามารดาจนเกิดความหมกหมุ่นในชีวิต และกลายเป็นเด็กก้าวร้าว ทุพพล กระทำ
ความผิด

ในปีเดียวกัน กลูค และ กลูค⁶⁰ (Glueck and Glueck) ได้ทำการ
ศึกษาเพื่อต้องการทราบถึงการแสดงพฤติกรรมของบุคคลอื่นของเยาวชนกระทำผิด กลุ่ม
ตัวอย่าง คือ เยาวชนกระทำผิดชายจำนวน 65 คน อายุระหว่าง 14 - 18 ปี โดยใช้
แบบทดสอบโปรเจกทีฟ (Projective Test) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนกระทำผิดชอบแสดงความก้าวร้าวต่อผู้อื่น มักทำตัวเป็นศัตรู
และมุ่งร้ายต่อผู้อื่น ขัดขืนต่อผู้มีอำนาจ ควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ มีความรู้สึกของการ
ทำลาย

ในปีเดียวกัน ฮัททเวย์ และแมคคินเลย์⁶¹ (Hathaway and
McKinley) ได้ศึกษาปัญหาเยาวชนอาชญากร โดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ
ที่เขาสร้างขึ้นเองเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบความแตกต่าง

⁶⁰ Glueck and E.T. Glueck, Unravelling Juvenile Delinquency, (New York : Commonwealth Fund, 1950), pp. 126 - 132.

⁶¹ Starke R. Hathaway and J. Charnley McKinley, The MMPI in the Study of Juvenile Delinquency, (Minnesota : The University of Minnesota, 1965)

ของคะแนน เอ็ม เอ็ม พี โอ ระหว่างกลุ่มเยาวชนอาชญากร และกลุ่มเด็กปกติทุกคน ซึ่ง
มีมาตรการทดสอบด้านสังคม (Pd) ด้วย

ในปี ค.ศ. 1969 กิตซ์⁶² (Deitz) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเด็กที่
กระทำผิดกฎหมายกับเด็กปกติ ทางด้านการปรับตัวเข้ากับนิคมมารคา กลุ่มตัวอย่างเป็น
เด็กวัยรุ่นชาย กระทำผิดกฎหมายจำนวน 40 คน อายุเฉลี่ย 16 ปี กับเด็กวัยรุ่นชาย
42 คน อายุเฉลี่ย 15 ปี โดยใช้แบบทดสอบมาตราประเมินค่า (Rating Scale)
ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า เด็กกระทำผิดกฎหมายมีความใกล้ชิดกับ
ผู้ปกครองน้อยกว่าเด็กปกติและมีความรู้สึกว่าผู้ปกครองมีความเข้าใจในตัวเขาน้อยกว่า
ผู้ปกครองของเด็กปกติ

⁶² George E. Deitz, "A Comparison of Delinquents with
Non - delinquents on Self Concept, Self Acceptance and Parental
Identification", Journal of Genetic Psychology 15 (February 1969),
p. 285 - 295.

วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม แบบวัดค่านิยมของเยาวชน และแบบทดสอบบุคลิกภาพ เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเยาวชน เป็นข้อมูลส่วนตัวและภูมิหลังประกอบด้วยส่วนย่อย ๆ คือ

ก. ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ภูมิลำเนาและสถานภาพของเยาวชนก่อนถูกจับกุม

ข. ลักษณะทางครอบครัว ได้แก่ สถานการณ์สมรสของบิดามารดา สถานภาพทางสังคมต่าง ๆ ได้แก่ อาชีพ การศึกษา รายได้ ชุมชนที่พักอาศัยของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง และประวัติการกระทำผิดกฎหมายของครอบครัว

ค. ลักษณะการกระทำผิดกฎหมาย ได้แก่ ฐานความผิด จำนวนครั้งที่ถูกจับกุม ระยะเวลาที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมครั้งนี้ และระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมาแล้ว

ส่วนที่ 2 แบบวัดค่านิยมของเยาวชน มีลักษณะเป็นแบบวัดทางจิตวิทยาที่สามารถสะท้อนถึงค่านิยมของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ได้โดยอาศัยเหตุการณ์และพฤติกรรมค่านิยมในลักษณะต่าง ๆ กัน เป็นตัวกระตุ้นให้แสดงความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ในจิตใจสำนึกออกมา โดยไม่รู้สึกว่าการกำลังถูกฉวยความจริง และจะไม่สามารถไขกลวิธีในการป้องกันตนเองได้อย่างต่อเนื่อง

แบบวัดค่านิยมของเยาวชนในส่วนนี้ ผู้วิจัยปรับปรุงมาจาก แบบสอบถาม เรื่องค่านิยมทางจริยธรรม ของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร ของแพรวพรรณ เกศโกศา และสร้างขึ้นเองในบางส่วน เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของเยาวชนกระทำผิด ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง มีจำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ ดังนี้

ก. แบบวัดค่านิยม ความซื่อสัตย์สุจริต	3	ข้อ
ข. แบบวัดค่านิยม ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	3	ข้อ
ค. แบบวัดค่านิยม ความรับผิดชอบ	3	ข้อ
ง. แบบวัดค่านิยม ความไม่รับผิดชอบ	3	ข้อ
จ. แบบวัดค่านิยม ความมีเหตุผล	3	ข้อ
ฉ. แบบวัดค่านิยม ความไม่มีเหตุผล	3	ข้อ
ช. แบบวัดค่านิยม ความละเอียดรอบคอบ	3	ข้อ
ซ. แบบวัดค่านิยม ความไม่ละเอียดรอบคอบ	3	ข้อ
ด. แบบวัดค่านิยม ความมีวินัย	3	ข้อ
ด. แบบวัดค่านิยม ความไม่มีวินัย	3	ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบบุคลิกภาพ เพื่อใช้วัดระดับแนวโน้มการต่อต้านสังคม แบบทดสอบบุคลิกภาพที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นส่วนหนึ่งของแบบทดสอบ MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory) Starke R. Hathaway และ J. Charnley McKinley ปรับปรุงและแปลเป็นภาษาไทย โดย เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว สเกลที่ใช้เลือกมาจากสเกลไซโคแพทิก คีวีเอท (Psychopathic Deviate) ทั้งหมดนี้

ก. ไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd)	50	ข้อ
ข. แฟมมิลีล ดิสคอร์ด (Pd ₁)	11	ข้อ
ค. ออธอริตี พรอบเลม (Pd ₂)	11	ข้อ

ง. โซเชียล อิมเพอร์ทรูปาบลิตี้ (Pd ₃)	12	ข้อ
จ. โซเชียล เอเลี่ยนเนชั่น (Pd _{4A})	18	ข้อ
ฉ. เซลฟ์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd _{4B})	15	ข้อ

ส่วนพิเศษ เป็นส่วนที่ผู้วิจัยนำมาใช้วัดเพื่อคัดเลือกคำตอบของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในเมืองตนเฉพาะที่มีความจริงใจ และให้คำตอบที่เชื่อถือได้ โดยเลือกมาจากแบบทดสอบบุคลิกภาพ MMPI ส่วน Lie Scale ประกอบด้วยข้อย่อย 15 ข้อปะปนอยู่กับแบบทดสอบส่วนที่ 3

3.2 การสร้างเครื่องมือ

สำหรับ "แบบวัดค่านิยมของเยาวชน" ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนที่ 2 นั้น มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

3.2.1 การทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ โดยศึกษาทฤษฎี แนวความคิด ข้อคิดเห็น และค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องเกี่ยวกับ ค่านิยม เพื่อรวบรวมลักษณะพฤติกรรมค่านิยมที่สอดคล้อง แสดงให้เห็นหรือเป็นตัวแทนของค่านิยม 10 ลักษณะ (หมวด) ที่ทำการศึกษา

3.2.2 แบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิชุดที่ 1 ผู้วิจัยทำการคัดเลือกพฤติกรรมค่านิยมจากข้อ 3.2.1 ไว้หมวดค่านิยมละ 15 ข้อย่อย จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 20 ท่านตรวจแก้ไขและวิจารณ์ ความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหาและคัดทอนข้อที่มีความหมายซ้ำซ้อนกันออกไปเหลือไว้เพียงหมวดค่านิยมละ 12 ข้อ

3.2.3 แบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิชุดที่ 2 (แบบประเมินระดับความสำคัญของค่านิยม ๗ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ) ผู้วิจัยนำพฤติกรรม ค่านิยม 10 หมวด หมวดละ 12 ข้อ

จากข้อ 3.2.2 มาทำการปรับปรุงแก้ไขโดยคำให้รักกุมและเหมาะสมกับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างยิ่งขึ้น จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 50 ท่าน ทำการประเมินโดยวิธีจัดลำดับความสำคัญของพฤติกรรมค่านิยม จำนวน 12 ข้อย่อย ๆ ในแต่ละหมวดค่านิยม จากที่ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าสำคัญมากที่สุดเป็นลำดับ 1 ตามลำดับไป จนครบ 12 ลำดับ และครบทั้ง 10 หมวดค่านิยม (ภาคผนวก) ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว มาทำการเจนนับ และเรียงลำดับ โดยยึดเกณฑ์คะแนนที่ไ้มาก - น้อย และลำดับความสำคัญที่ได้รับการประเมิน ก่อน - หลัง เป็นสำคัญ

ดังนั้น หลังจากเจนนับและจัดเรียงลำดับค่านิยม ตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิได้ประเมินร่วมกันแล้ว จึงได้ค่านิยมแต่ละหมวดที่เรียงตามลำดับความสำคัญ จากที่สำคัญมากที่สุดเป็นลำดับ 1 เป็นลำดับไปจนถึงลำดับที่ 12 จำนวน 10 หมวด

ตัวอย่าง เช่น หมวดค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต

- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 1
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 2
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 3
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 4
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 5
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 6
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 7
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 8
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 9
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 10
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 11
- พฤติกรรมค่านิยมที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินว่ามีความสำคัญเป็นลำดับที่ 12

3.2.4 การสร้างแบบวัดค่านิยมของเยาวชน เมื่อได้พฤติกรรมค่านิยมย่อย ๆ ในแต่ละหมวด ที่เรียงลำดับความสำคัญแล้ว จำนวน 10 หมวดค่านิยม ผู้วิจัยได้นำมาเป็นหลักสำคัญในการสร้างแบบวัดค่านิยมของเยาวชน ซึ่งเป็นแบบสอบถามส่วนที่ 2 สำหรับการวิจัยครั้งนี้ โดยกำหนดให้แต่ละหมวดค่านิยม มีคำถามหมวดละ 3 ข้อ ดังนั้นค่านิยม 10 หมวด จะมีคำถามทั้งหมด รวม 30 ข้อ คำถามข้อหนึ่ง ๆ จึงมีคำตอบให้เลือกตอบได้ 4 ข้อย่อย ซึ่งแต่ละข้อย่อยจะมีค่าคะแนนประจำข้อของตัวเอง โดยมีขั้นตอนรายละเอียด ดังนี้

3.2.4.1 การกำหนดโครงสร้างและค่าคะแนนประจำข้อคำถาม จากการลำดับความสำคัญของค่านิยม ตามข้อ 3.2.4 นั้น เห็นได้ว่ามีลักษณะเป็น Interval คือต่อเนื่องกัน และมีลำดับที่บอกความสำคัญมาก - น้อย กว่ากันตามลำดับ จึงสามารถจัดเรียงค่าคะแนนได้เป็นชุด ๆ ละ 4 ลำดับ และกำหนดค่าคะแนนประจำข้อในแต่ละชุดเป็น 1 ถึง 4 คะแนน ตามลำดับความสำคัญได้เช่นกัน

ตัวอย่างเช่น หมวดค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต

ก. คำถามหรือคำถามนำ

1. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	1	ค่าคะแนน	4	คะแนน
2. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	2	ค่าคะแนน	3	คะแนน
3. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	3	ค่าคะแนน	2	คะแนน
4. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	4	ค่าคะแนน	1	คะแนน

ข. คำถามหรือคำถามนำ

5. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	5	ค่าคะแนน	4	คะแนน
6. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	6	ค่าคะแนน	3	คะแนน
7. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	7	ค่าคะแนน	2	คะแนน
8. พฤติกรรมค่านิยม ลำดับที่	8	ค่าคะแนน	1	คะแนน

ค. คำถามหรือคำถามนำ

9. พฤติกรรมคานิยม ลำดับที่	9	คาคะแนน	4	คะแนน
10. พฤติกรรมคานิยม ลำดับที่	10	คาคะแนน	3	คะแนน
11. พฤติกรรมคานิยม ลำดับที่	11	คาคะแนน	2	คะแนน
12. พฤติกรรมคานิยม ลำดับที่	12	คาคะแนน	1	คะแนน

ในทำนองเดียวกันคานิยมหมวดอื่น ๆ อีก 9 หมวด ก็จัดข้อคำถามและชุดคำตอบในลักษณะเดียวกันนี้

3.2.4.2 การกำหนดรูปแบบของข้อความ หรือคำถามนำเนื่องจากแบบวัดคานิยมของ เยาวชนนี้เป็นแบบสอบถามทางจิตวิทยาตั้งคำถามมาแล้วในข้อ 3.1 ส่วนที่ 2 ดังนั้นรูปแบบของข้อคำถามจึงอาศัยหลัก ความคิดแรกสุด จะเป็นความจริงที่อยู่ในจิตใต้สำนึก และเพื่อนจะเลือกคบเพื่อนที่มีคานิยมคล้ายกับตนเอง เป็นหลักสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้ได้คำตอบที่ใกล้เคียงความจริงที่สุด โดยวิธีอ้อม

3.2.4.3 การจัดให้ทุกข้อคำตอบมีสิทธิ์ได้รับเลือกเท่า ๆ กัน ในการนี้ผู้วิจัยได้แก้ไขข้อคำถามทั้ง 30 ข้อที่ผ่านขั้นตอน ข้อ 3.2.4.1 และ 3.2.4.2 เรียบร้อยแล้วนั้น มาทำการคละกัน และในส่วนของคำตอบย่อย ๆ 4 ข้อ ในแต่ละข้อคำถาม ที่ทำการคละกันเองด้วย เพื่อให้ทุกข้อมีโอกาสดำเนินการเลือกเท่าเทียมกัน

จากนั้นผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างคัดเลือกข้อคำถาม โดยวิธีจับฉลากทั้ง 30 ข้อคำถาม เพื่อจัดเรียงเป็นแบบวัดคานิยมของเยาวชน แบบสอบถามส่วนที่ 2 สำหรับการวิจัยครั้งนี้

3.3 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ทดสอบแบบสอบถามเฉพาะในส่วนที่ 2 คือ แบบวัดคานิยมของเยาวชน และส่วนที่ 3 คือ แบบทดสอบบุคลิกภาพ โดยใช้วิธีการสอบซ้ำ (Test - Retest Method) เพื่อหาความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามทั้ง 2 ส่วน โดยทดสอบกับกลุ่มเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กชาย (บ้านกรุณา) เฉพาะส่วนที่

กำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ที่มีใช้เยาวชนกระทำความผิดครั้งแรก และไม่เข้าข่ายที่จะอยู่ในสถานแรกรับ (บ้านเมตตา) จำนวน 30 คน 2 ครั้ง เว้นช่วง 3 สัปดาห์ แล้วนำผลที่ได้จากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง มาเปรียบเทียบกันเป็นรายข้อโดยให้คะแนน จากการทดสอบครั้งแรก เป็น X และคะแนนจากการทดสอบครั้งหลัง เป็น Y และหาค่าสหสัมพันธ์ของแบบสอบถามทั้ง 2 ชุด โดยใช้สูตร

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

ปรากฏว่าค่าความเชื่อถือได้ของแบบวัดค่านิยมของเยาวชนกระทำความผิด เป็นรายข้อมีค่าตั้งแต่ 0.65 ขึ้นไป และมีข้อที่มีค่าต่ำกว่า 0.65 อยู่เพียง 1 ข้อ ซึ่งเป็นข้อย่อยในหมวดค่านิยมความไม่มีวินัย จึงตัดออกไม่นำมาคิดค่าคะแนนในการอ่านคะแนนจากการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

ส่วนค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบบุคลิกภาพ MMPI ในส่วนไซโคแพททิก กวีเอท ตามที่ Sombat Suppatchai⁶³ (1980) ได้ทำการศึกษาวิจัยไว้ มีดังนี้

⁶³ Sombat Suppatchai, Self Perception and Discipline Conformity, of the Juvenile Delinquents of The Annex of The Training School Central Observation and Protection Center Central Juvenile Court, A Thesis for Master of Arts (Criminology and Criminal Justice, Mahidol University 1980., p. 48.

ตารางที่ 1 ค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบบุคลิกภาพ MMPI

หมวด	ค่าความเชื่อถือได้
ไฮโคแพทิก คีวีเอท	0.74
แฟมิลีแยล คัสคอร์ท	0.72
ออซอริที พรอบเลม	0.77
โซเชี่ยล อิมเพอร์ฟรบบิลิตี้	0.69
โซเชี่ยล เอเลี่ยนเนชั่น	0.67
เซลฟ์ เอเลี่ยนเนชั่น	0.66

3.4 วิธีการกำหนดขนาดและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ต้องการศึกษาค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิด ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง เป็นสำคัญ ประชากรเป้าหมายจึงได้แก่เยาวชนที่กระทำความผิด ซึ่งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมต่าง ๆ ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.4.1 ขนาดกลุ่มประชากรตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเยาวชนที่มีอายุ 14 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปถึงอายุ 24 ปี และเป็นเยาวชนที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมแล้ว ซึ่งโครงสร้างขนาดกลุ่มประชากรตัวอย่าง เสนอเป็นตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 จำนวนเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง
(หมายเหตุ : สํารวจเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2528 และจำนวนดังกล่าวมีการ
เปลี่ยนแปลงทุกวัน)

สถานที่	จำนวน/คน
1. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา)	714
2. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี)	173
3. สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา)	130

จากข้อจำกัดของกลุ่มประชากรตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงไม่ศึกษา
เด็กและเยาวชนในสถานแรกรับ (บ้านเมตตา) เพราะกำลังอยู่ในระหว่างการสอบสวน
และการพิจารณาพิพากษาของศาล และไม่ได้ศึกษาเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็ก
และเยาวชนชาย (บ้านพิศา) เพราะอายุต่ำกว่า 14 ปี ซึ่งไม่อยู่ในขอบเขตที่จะศึกษา

3.4.2 วิธีการสุ่มตัวอย่าง เนื่องจากจำนวนประชากรที่ทำการศึกษามี
ทั้งสิ้นประมาณ 1,000 คน ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มตัวอย่าง อย่างมีระบบ (Simple Random
Sampling) จากสถานฝึกและอบรมทั้ง 3 แห่ง ดังนี้

1. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) จำนวน 100 คน
2. สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี) จำนวน 100 คน
3. สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา) จำนวน 100 คน

รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 300 คน

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกึ่งกลางนั้น ผู้วิจัยนำหนังสือที่ทางคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ออกให้ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกึ่งกลาง และอธิบดีศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงนำหนังสือฉบับดังกล่าวไปติดต่อสถานฝึกอบรมทั้ง 3 แห่ง เพื่อบันทึกหมายกระทำการขั้นตอนของการสัมภาษณ์ตามที่กำหนดไว้ จากนั้นผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ โดยการให้เด็กและเยาวชนที่อ่านหนังสือออก ตอบคำถามลงในแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยชี้แจงถึงวิธีตอบแบบสอบถามก่อนและให้เยาวชนนำแบบสอบถามที่ทำเสร็จแล้วมาคืนทีละคน เพื่อผู้วิจัยจะได้ตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสอบถาม และสัมภาษณ์เพิ่มเติมในกรณีสงสัยข้อความที่เยาวชนตอบไม่ครบ หรือเข้าใจผิด สำหรับกรณีที่เยาวชนอ่านหนังสือไม่ออก ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เป็นราย ๆ ไป

3.6 กรรมวิธีทางข้อมูล

เมื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลครบเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามอีกครั้ง และคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไว้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ต่อไปโดยมีลำดับขั้น ดังนี้

3.6.1 การตรวจสอบความเชื่อถือได้และความจริงใจของผู้ตอบแบบสอบถาม

เนื่องจากแบบสอบถามดังกล่าวเป็นแบบวัดและแบบทดสอบเชิงจิตวิทยา ซึ่งมีความไวและอ่อนไหวง่าย (Sensitive) ต่อการเปลี่ยนแปลงคำตอบของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเป็นการถ่วงถ่วงเบี่ยงเบน ให้เกิดความเชื่อถือได้ยิ่งขึ้นว่าคำตอบและผลการวิจัยที่ได้รับจะเป็นผลที่ตรงกับความเป็นจริงของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด ผู้วิจัยจึงนำ

Lie Scale จำนวน 15 ข้อ จากแบบทดสอบบุคลิกภาพ MMPI มาใส่ปะปนลงไปในแบบทดสอบบุคลิกภาพส่วนที่ 3 ด้วย ซึ่งผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องทำการตรวจสอบพิเศษ 15 ข้อนี้ก่อน

Lie Scale นี้ จะต้องตอบ จริง ทั้งหมด
แต่กลุ่มตัวอย่างจะตอบ "ไม่จริง" ได้ 6 - 8 ข้อ ใน 15 ข้อ จึงจะถือว่าแบบสอบถามชุดนั้นมีความเชื่อถือได้ และนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.6.2 การตรวจให้คะแนนแบบสอบถามส่วนที่ 2 (แบบวัดค่านิยมของเยาวชน) แบบสอบถามในส่วนนี้ จะมีลักษณะให้เลือกตอบข้อ 1, 2, 3 หรือ 4 ซึ่งแต่ละข้อมีค่าคะแนนประจำข้ออยู่แล้ว ผู้วิจัยจะนำมาตรวจและให้คะแนนตามคู่มือค่านิยมที่กำหนดไว้ (ภาคผนวก) และรวมคะแนนเฉพาะแต่ละหมวดค่านิยม ทั้ง 10 หมวด แต่ละหมวดจะมีคะแนนเต็ม 12 คะแนน ยกเว้นหมวดค่านิยมความไม่มีวินัย เมื่อตัดข้อที่มีค่าความเชื่อถือได้ต่ำออก จะมีคะแนนเต็มเพียง 8 คะแนน

3.6.3 การตรวจให้คะแนนแบบสอบถามส่วนที่ 3 (แบบทดสอบบุคลิกภาพ MMPI) ในส่วนนี้จะมีลักษณะให้เลือกตอบ "จริง" หรือ "ไม่จริง" ลงในแผนกระดาษคำตอบ

การตรวจให้คะแนนใช้เกณฑ์การตรวจ (key) ที่ระบุไว้ในคู่มือการใช้แบบทดสอบ MMPI ของศาลสตอร์มและเวลส์⁶⁴ กลุ่มตัวอย่างตอบตรงตามเฉลยได้ 1 คะแนน ตอบไม่ตรงตามเฉลยได้ 0 คะแนน ซึ่งแบ่งออกเป็นส่วยย่อย ๆ ดังนี้

⁶⁴ W.G. Dahlstrom and George Welsh, An MMPI Handbook.

(Minnesota : North Central Co., 1960), pp. 409 - 410.

ตารางที่ 3 ข้อมูล และจำนวนข้อที่ตอบ จริง - ไม่จริง ที่ใช้ในการตรวจได้คะแนน

มาตร	จำนวนข้อ		รวม/ข้อ
	จริง	ไม่จริง	
1) โซโคแพททิก คีวีเอท (Pd - Psychopathic Deviate)	24	26	50
2) แฟมมิลีแยล ดิสคอร์ด (Pd ₁ - Familial Discord)	6	5	11
3) ออธอริตี้ พรอบเลม (Pd ₂ - Authority Problem)	4	7	11
4) โซเชียล อิมเพอร์ทิวบิลิตี้ (Pd ₃ - Social Imperturbability)	4	8	12
5) โซเชียล เอเลียเนชัน (Pd _{4A} - Social Alienation)	15	3	18
6) เซลฟ เอเลียเนชัน (Pd _{4B} - Self Alienation)	13	2	15

คะแนนของแต่ละสเกลสามารถแยกต่างหากออกจากกัน และนำมาวิเคราะห์ทางสถิติได้

3.6.4 การลงรหัส ผู้วิจัยลงรหัสข้อมูล ตามคู่มือการลงรหัสซึ่งผ่านการตรวจของอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์แล้ว จึงทำการลงรหัสข้อมูลและลงหมายเลขแบบสอบถาม

จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลไปเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ และตรวจทานความถูกต้องจาก Print out และจึงนำข้อมูลไปคำนวณวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์คอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัยมหิดล

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและการทดสอบสมมติฐาน

มีวิธีการและใช้สถิติ ดังนี้

3.7.1 ข้อมูลทั่วไป บรรยายลักษณะกลุ่มประชากรตัวอย่าง ด้วยคำร้อยละ และสถิติบรรยาย คือ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกลุ่มโดยใช้ ไค - สแควร์ (χ^2)

3.7.2 แบบวัดค่านิยมเยาวชน และแบบทดสอบบุคลิกภาพ

คะแนนที่ได้จากแบบวัดและแบบทดสอบนี้ จะมีลักษณะต่อเนื่อง เป็นข้อมูลประเภทช่วง ซึ่งจำเป็นต้องใช้สถิติแบบพาราเมตริกช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้สถิติดังนี้

3.7.2.1 มัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ค่ามัธยฐานเลขคณิต ใช้เพื่อหาค่าเฉลี่ย หรือวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางของข้อมูลแต่ละกลุ่ม

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้เพื่อคุณลักษณะการกระจายภายในแต่ละกลุ่มข้อมูล

3.7.2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนแต่ละกลุ่มโดยใช้ ไค - สแควร์ (χ^2)

3.7.2.3 สำหรับตัวแปรที่พบว่ามี ความแตกต่างกันของคะแนนระหว่าง

กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้การทดสอบแบบ

3.7.2.4 หาความสัมพันธ์ระหว่างสเกลของแบบทดสอบบุคลิกภาพ

โดยใช้ Multiple Regressions

3.7.2.5 หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแบบวัดค่านิยม และแบบ

ทดสอบบุคลิกภาพ โดยใช้ Multiple Regressions, The Analysis of Variance (ANOVA) และ Multiple Classification Analysis (MCA) โดยใช้เครื่อง

คอมพิวเตอร์ซึ่งมีความซับซ้อนขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง

ผลการวิจัย

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ซึ่งกล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ผลปรากฏว่าได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์สามารถนำมาวิเคราะห์ได้จำนวน 248 ชุด โดยจำแนกตามสถานฝึกและอบรมที่เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมดังนี้ คือ

ตาราง 4 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชน จำแนกตามสถานฝึกและอบรม

สถานฝึกและอบรม	จำนวน	ร้อยละ
เยาวชนจากสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย รุ่นใหญ่ (บ้านกรุดา)	94	37.9
เยาวชนจากสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา)	81	32.7
เยาวชนจากสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี)	73	29.4
รวม	248	100.0

จากตาราง 4. จะเห็นได้ว่าสามารถแบ่งเยาวชนกลุ่มตัวอย่างตามสถานฝึกและอบรมที่เยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมได้ 3 แห่ง โดยมีจำนวนเยาวชนบ้านกรุดามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.9 รองลงมาเป็นเยาวชนบ้านอุเบกขา คิดเป็นร้อยละ 32.7 และเยาวชนบ้านปรานีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 29.4 ของจำนวนตัวอย่างทั้งหมด

สำหรับลักษณะอื่น ๆ ของกลุ่มตัวอย่างนั้น การวิเคราะห์ปรากฏผล ดังนี้

4.1 ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างตามตาราง 5 จะเห็นได้ว่า

4.1.1 เพศ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดปรากฏว่าเป็นเพศชาย จำนวนประมาณ 2 เท่าของเพศหญิง กล่าวคือ เพศชายคิดเป็นร้อยละ 70.6 ส่วนเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 29.4

4.1.2 อายุ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย 17.234 ปี เป็นเยาวชนที่มีอายุ 17 ปี มากที่สุด ร้อยละ 27.4 รองลงมาเป็นเยาวชนที่มีอายุ 18 ปี และ 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.6 และ 17.7 ตามลำดับ ส่วนเยาวชนที่มีอายุ 14, 22 และ 21 ปี มีน้อยที่สุดเป็นลำดับ คิดเป็นร้อยละ 1.2, 0.8 และ 0.4 ตามลำดับ

4.1.3 การศึกษาสูงสุดก่อนเข้ารับการฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 71.3 ของจำนวนตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 18.5 ไม่ได้เรียนหนังสือ ร้อยละ 8.9 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาระดับอาชีวศึกษา ร้อยละ 4.0 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และการศึกษาผู้ใหญ่จำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 3.6

4.1.4 การศึกษาในปัจจุบัน พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นวิชาชีพต่าง ๆ คิดเป็นร้อยละ 82.3 นอกนั้นกำลังเรียนการศึกษายุใหญ่ระดับ 1 - 3 คิดเป็นร้อยละ 17.7

4.1.5 สถานภาพของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ช่วยผู้ปกครองทำงาน คิดเป็นร้อยละ 33.5 รองลงมาทำงานหาเลี้ยงตัวเอง ร้อยละ 26.6 ไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ ร้อยละ 20.6 และยังเป็นนักเรียน นักศึกษาถึงร้อยละ 19.4

4.1.6 รายได้ของครอบครัว พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 1,500 บาท มีร้อยละ 23.1 รายได้สูงกว่า 1,500 บาท แต่ไม่เกิน 3,000 บาท ร้อยละ 43.2 รายได้สูงกว่า 3,000 บาท แต่ไม่เกิน 4,500 บาท ร้อยละ 9.9 รายได้สูงกว่า 4,500 บาท แต่ไม่เกิน 6,000 บาท ร้อยละ 11.9 และรายได้สูงกว่า 6,000 บาท ขึ้นไปมีร้อยละ 16.9

4.1.7 ถิ่นที่พักอาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ มีจำนวนร้อยละ 79.0 อยู่ในจังหวัดใกล้เคียงกรุงเทพมหานคร คือ จังหวัดสมุทรปราการ ปทุมธานี และนนทบุรี มีจำนวนร้อยละ 6.9 นอกนั้นพักอาศัยอยู่ในจังหวัดอื่น ๆ นอกเหนือจากจังหวัดที่กล่าวมาแล้ว ร้อยละ 14.1

4.1.8 บุคคลที่เยาวชนพักอาศัยด้วยกันก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ ปรากฏว่าก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ เยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับ บิดาและ/หรือมารดา ร้อยละ 52.4 พักอาศัยอยู่กับเพื่อนหรือผู้อื่น ได้แก่ นายจ้าง คิดเป็นร้อยละ 23.0 พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง ร้อยละ 22.2 และอื่น ๆ ได้แก่ ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งแน่นอน, อยู่คนเดียว ร้อยละ 2.4

สำหรับรายละเอียดของลักษณะกลุ่มตัวอย่างนั้นสามารถเสนอเป็นตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 5 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
4.1.1 เพศ		
ชาย	175	70.6
หญิง	73	29.4
รวม	248	100.0

ตาราง 5 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของ เยาวชนจำแนกตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
4.1.2 อายุ		
14 ปี	3	1.2
15 ปี	26	10.5
16 ปี	44	17.7
17 ปี	68	27.4
18 ปี	66	26.6
19 ปี	31	12.5
20 ปี	7	2.8
21 ปี	1	0.4
22 ปี	2	0.8
รวม	248	100.0
4.1.3 การศึกษาสูงสุดก่อนเข้ารับการฝึกอบรม		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	22	8.9
ประถมศึกษา	152	61.3
มัธยมศึกษาตอนต้น	46	18.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย	9	3.6
อาชีวศึกษา	10	4.0
การศึกษามัธยมศึกษา	9	3.6
รวม	248	100.0

ตาราง 5 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
4.1.4 <u>การศึกษาในปัจจุบัน</u>		
การศึกษายุติธรรมระดับ 1 – 3	44	17.7
ฝึกวิชาชีพต่าง ๆ	204	82.3
รวม	248	100.0
4.1.5 <u>สถานภาพของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้</u>		
เป็นนักเรียน – นักศึกษา	48	19.4
ช่วยปกครองทำงาน	83	33.5
ทำงานเลี้ยงตนเอง	66	26.6
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	51	20.6
รวม	248	100.0
4.1.6 <u>รายได้ของครอบครัว</u>		
ต่ำกว่า 1,500 บาท	56	23.1
1,501 บาท – 3,000 บาท	105	43.2
3,001 บาท – 4,500 บาท	24	9.9
4,501 บาท – 6,000 บาท	29	11.9
6,001 บาทขึ้นไป	29	11.9
รวม	243	100.0

หมายเหตุ : ไม่ทราบจำนวน 5 ราย

ตาราง 5 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามลักษณะกลุ่มตัวอย่าง(ต่อ)

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
4.1.7 <u>ถิ่นที่พักอาศัย</u>		
กรุงเทพมหานคร	196	79.0
สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี	17	6.9
จังหวัดอื่น ๆ	35	14.1
รวม	248	100.0
4.1.8 <u>บุคคลที่เยาวชนพักอาศัยอยู่ก่อนถูกจับครั้งนี้</u>		
อยู่กับบิดา และ/หรือมารดา	130	52.4
อยู่กับเพื่อนหรือผู้อื่น	57	23.0
อยู่กับญาติพี่น้อง	55	22.2
อื่น ๆ (ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งแน่นอน, อยู่คนเดียว)	6	2.4
รวม	248	100.0

4.2 ลักษณะของครอบครัว

จากการวิเคราะห์ลักษณะครอบครัวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 6 พบว่า

4.2.1 ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้างอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 45.6 จากครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่

ร้อยละ 26.6 จากครอบครัวที่บิดา และ/หรือมารดา ถึงแก่กรรม ร้อยละ 14.5 จากครอบครัวที่บิดามารดาแตกแยกหย่าร้างกันมีน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 13.3

4.2.2 อาชีพผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพค้าขาย ร้อยละ 26.2 ประกอบอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน ร้อยละ 21.8 ประกอบอาชีพอื่นใดแก่ รับราชการ, รับจ้างใช้ฝีมือ และทำสวน ไร่นา ไม่เกินร้อยละ 15.0 และไม่ใช่ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ ร้อยละ 8.5 และประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ เป็นพระภิกษุ ร้อยละ 1.6

4.2.3 การศึกษาของผู้ปกครอง ปรากฏว่าผู้ปกครองของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 45.2 ไม่ได้เรียนหนังสือร้อยละ 28.6 นอกนั้นมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษาและปริญญาตรีหรือสูงกว่าประมาณไม่เกินร้อยละ 10.0

4.2.4 ภูมิลำเนาของผู้ปกครอง พบว่าผู้ปกครองหรือบิดามารดาของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 58.1 อยู่ในจังหวัดใกล้เคียง กรุงเทพมหานคร คือ จังหวัดสมุทรปราการ นนทบุรีและปทุมธานี จำนวนร้อยละ 6.5 นอกนั้นอยู่ในจังหวัดอื่น ๆ นอกเหนือจากจังหวัดที่กล่าวมาแล้ว ร้อยละ 35.5

4.2.5 ชุมชนแวดล้อมที่พักอาศัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอยู่ในแหล่งบ้านพักอาศัยเป็นสัดส่วนร้อยละ 35.5 อยู่ในแหล่งชุมชนแออัด ร้อยละ 27.0 อยู่ในบริเวณสวน ไร่นา หรือหมู่บ้านร้อยละ 24.6 และอยู่ในบริเวณย่านการค้าเพียงร้อยละ 12.9

4.2.6 ประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของสมาชิกครอบครัว พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่เคยมีสมาชิกคนใดเคยถูกจับกุมดำเนินคดีอาชญากรรมมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 73.4 นอกนั้นสมาชิกในครอบครัวเคยถูกจับกุมดำเนินคดีอาชญากรรมมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 26.6

4.2.7 ความเกี่ยวข้องของสมาชิกครอบครัวที่ถูกจับกุมดำเนินคดี พบว่ากลุ่มตัวอย่างเคยมีบิดามารดาถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 8.1 เคยมีญาติพี่น้อง

ถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 18.5 นอกนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีสมาชิกครอบครัวที่ถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 73.4

4.2.8 ฐานความผิดของสมาชิกครอบครัว พบว่าสมาชิกครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างเคยถูกจับกุมในฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.5 รองลงมาเป็นฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นร้อยละ 6.9 นอกนั้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีสมาชิกครอบครัวที่ถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 73.4

สำหรับรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะครอบครัวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างนั้น สรุปเสนอเป็นตาราง 6 ดังต่อไปนี้

ตาราง 6 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามลักษณะของครอบครัว

ลักษณะของครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
4.2.1 <u>ความสัมพันธ์ของบิดามารดา</u>		
อยู่ด้วยกัน	113	45.6
แยกกันอยู่	66	26.6
บิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม	36	14.5
หย่าร้าง	33	13.3
รวม	248	100.0
4.2.2 <u>อาชีพหลักครอง</u>		
ไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ	21	8.5
รับราชการ	37	14.9
ค้าขาย	65	26.2

ตาราง 6 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามลักษณะของครอบครัว (ต่อ)

ลักษณะของครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
<u>อาชีพปกครอง (ต่อ)</u>		
รับจ้าง (ช่างฝีมือ)	32	12.9
รับจ้าง (แรงงาน)	54	21.8
ทำสวน นา ไร่	35	14.1
อื่น ๆ (พระภิกษุ)	4	1.6
รวม	248	100.0
4.2.3 <u>การศึกษาของปกครอง</u>		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	71	28.6
ประถมศึกษา	112	45.2
มัธยมศึกษาตอนต้น	16	6.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย	26	10.5
อาชีวศึกษา	20	4.0
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	13	5.2
รวม	248	100.0
4.2.4 <u>ภูมิลำเนาของบิดามารดา หรือ ปุ่ปกครอง</u>		
กรุงเทพมหานคร	144	58.1
สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี	16	6.5

ตาราง 6 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามลักษณะของครอบครัว(ต่อ)

	ลักษณะของครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
<u>ภูมิลำเนาของบิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง(ต่อ)</u>			
	จังหวัดอื่น ๆ	88	35.5
	รวม	248	100.0
4.2.5	<u>ชุมชนแวดล้อมที่พักอาศัย</u>		
	ย่านที่พักอาศัยเป็นสัดส่วน	88	35.5
	ย่านการค้า	32	12.9
	แหล่งชุมชนแออัด	67	27.0
	บริเวณ สวน ไร่ นา หมู่บ้าน	61	24.6
	รวม	248	100.0
4.2.6	<u>ประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของสมาชิกครอบครัว</u>		
	ไม่เคยมีสมาชิกครอบครัวถูกจับกุม		
	ดำเนินคดีอาญามาก่อน	182	73.4
	เคยมีสมาชิกครอบครัวถูกจับกุม		
	ดำเนินคดีอาญามาแล้ว	66	26.6
	รวม	248	100.0
4.2.7	<u>ความถี่ของของสมาชิกครอบครัวที่ถูกจับกุม</u>		
	<u>ดำเนินคดี</u>		
	ไม่เคยมีสมาชิกครอบครัวถูกจับกุม	182	73.4

ตาราง 6 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามลักษณะของครอบครัว (ต่อ)

ลักษณะของครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
<u>ความเกี่ยวข้องของสมาชิกครอบครัวที่ถูกจับกุม</u>		
<u>ดำเนินคดี (ต่อ)</u>		
เกี่ยวกับทรัพย์สิน	17	6.9
เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	5	2.0
เกี่ยวกับเพศ	4	1.6
เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	26	10.5
เกี่ยวกับอาวุธปืน	3	7.2
อื่น ๆ (ของโจร)	11	4.4
รวม	248	100.0

4.3 การกระทำผิดกฎหมาย

จากการศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ตามตารางที่ 7 สรุปได้ดังนี้

4.3.1 ฐานความผิด พบว่ากลุ่มตัวอย่างกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.5 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ร้อยละ 19.8 ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ และอื่น ๆ อีกร้อยละไม่เกิน 10.0

4.3.2 ระยะเวลาที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรม ปรากฏว่ากลุ่ม

ตัวอย่างถูกศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมไม่เกิน 1 ปี ร้อยละ 21.4 ศาลพิพากษา
มากกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ร้อยละ 38.7 มากกว่า 2 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี ร้อยละ
26.6 มากกว่า 3 ปี แต่ไม่เกิน 4 ปี ร้อยละ 8.1 มากกว่า 4 ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี
ร้อยละ 3.6 มากกว่า 5 ปีขึ้นไป ร้อยละ 1.6

4.3.3 ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมาแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการ
ฝึกอบรมในครั้งนั้นมาแล้ว นานไม่เกิน 1 ปี ร้อยละ 64.5 เกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน
2 ปี ร้อยละ 27.8 เกินกว่า 2 ปี แต่ไม่เกิน 3 ปี ร้อยละ 4.1 เกินกว่า 3 ปี แต่ไม่เกิน
4 ปี ร้อยละ 3.2 เกินกว่า 4 ปีขึ้นไป ร้อยละ 0.4

4.3.4 จำนวนครั้งที่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว (นับรวมครั้งนี้) พบว่า
กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เพียงเคยถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 73.0
รองลงไปเป็นครั้งที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 16.9 ครั้งที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 2.8 ครั้งที่ 4
คิดเป็นร้อยละ 2.4 ครั้งที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 1.6 และกลุ่มตัวอย่างเคยถูกจับกุมดำเนินคดี
มาแล้วสูงสุด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.4

สำหรับรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนในกลุ่ม
ตัวอย่างนั้น สรุปเสนอเป็นตาราง 7 ดังต่อไปนี้

ตาราง 7 จำนวนและอัตราร้อยละของเยาวชนจำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย

การกระทำผิดกฎหมาย	จำนวน	ร้อยละ
4.3.1 <u>ฐานความผิด</u>		
เกี่ยวกับทรัพย์สิน	150	60.4
เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย	18	7.3
เกี่ยวกับเพศ	13	5.2

ตาราง 7 จำนวนและอัตราร้อยละของ เยาวชนจำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย(ต่อ)

การกระทำผิดกฎหมาย	จำนวน	ร้อยละ
<u>ฐานความผิด (ต่อ)</u>		
เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	49	19.8
อื่น ๆ (พกพาอาวุธ, ซ่องโจร)	18	7.3
รวม	248	100.0
4.3.2 <u>ระยะเวลาที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรม</u>		
ต่ำกว่า 1 ปี	53	21.4
1 ปี 1 วัน - 2 ปี	96	38.7
2 ปี 1 วัน - 3 ปี	66	26.6
3 ปี 1 วัน - 4 ปี	20	8.1
4 ปี 1 วัน - 5 ปี	9	3.6
5 ปีขึ้นไป	4	1.6
รวม	248	100.0
4.3.3 <u>ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมาแล้ว</u>		
ต่ำกว่า 1 ปี	160	64.5
1 ปี 1 วัน - 2 ปี	69	27.8
2 ปี 1 วัน - 3 ปี	10	4.1
3 ปี 1 วัน - 4 ปี	8	3.2

ตาราง 7 จำนวนและอัตราร้อยละของเยาวชนจำแนกตามการกระทำผิดกฎหมาย (ต่อ)

การกระทำผิดกฎหมาย	จำนวน	ร้อยละ
<u>ระยะเวลาที่เข้ารับการฝึกอบรมมาแล้ว (ต่อ)</u>		
4 ปีขึ้นไป	1	0.4
รวม	248	100.0
4.3.4 <u>จำนวนครั้งที่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว</u>		
(นับรวมครั้งนี้)		
ครั้งแรก	181	73.0
2 ครั้ง	42	16.9
3 ครั้ง	7	2.8
4 ครั้ง	6	2.4
5 ครั้ง	4	1.6
6 ครั้ง	3	1.2
7 ครั้ง	3	1.2
8 ครั้ง	1	0.4
9 ครั้ง	1	0.4
รวม	248	100.0

4.4 คำนิยมของ เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย

จากการศึกษาคำนิยมของ เยาวชนกลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 8 สรุปได้ดังนี้

4.4.1 ค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 7.931 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.414 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 4 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 15.73 กลุ่มปานกลางร้อยละ 73.79 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 10.48

4.4.2 ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 7.798 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.862 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 3 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 10.08 กลุ่มปานกลางร้อยละ 65.32 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 15.73

4.4.3 ค่านิยมความรับผิดชอบ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 6.823 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.715 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 3 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 18.95 กลุ่มปานกลางร้อยละ 65.32 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 15.73

4.4.4 ค่านิยมความไม่รับผิดชอบ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 7.177 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.610 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 4 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 16.13 กลุ่มปานกลางร้อยละ 64.92 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 18.95

4.4.5 ค่านิยมความมีเหตุผล พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 8.379 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.947 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 3 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 16.5 กลุ่มปานกลาง ร้อยละ 70.6 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 12.9

4.4.6 ค่านิยมความไม่มีเหตุผล พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย

7.190 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.707 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 3 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำคิดเป็นร้อยละ 16.53 กลุ่มปานกลางร้อยละ 59.68 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 23.79

4.4.7 ค่านิยมความละเอียดรอบคอบการทำงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 7.476 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.977 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 3 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 50.4 กลุ่มปานกลางร้อยละ 33.9 ส่วนกลุ่มสูง ร้อยละ 15.7

4.4.8 ค่านิยมความไม่ละเอียดรอบคอบการทำงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 7.798 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.909 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 3 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 12.10 กลุ่มปานกลางร้อยละ 68.55 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 19.35

4.4.9 ค่านิยมความมีวินัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 7.823 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.870 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 12 คะแนนต่ำสุด 3 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำคิดเป็นร้อยละ 13.31 กลุ่มปานกลางร้อยละ 67.74 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 18.95

4.4.10 ค่านิยมความไม่มีวินัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ย 4.794 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.466 คะแนนเต็ม 8 คะแนนสูงสุด 8 คะแนนต่ำสุด 2 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 27.4 กลุ่มปานกลางร้อยละ 63.3 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 9.3

สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับคะแนนค่านิยมของกลุ่มตัวอย่าง เสนอเป็นตารางไว้ดังต่อไปนี้

ตาราง 8 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของ เยาวชนจำแนกตามคะแนนค่านิยมของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มคะแนนค่านิยม	จำนวน	ร้อยละ
4.4.1 <u>ค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต</u>		
กลุ่มต่ำ	39	15.73
กลุ่มปานกลาง	183	73.79
กลุ่มสูง	26	10.48
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 7.931$, SD. = 1.414, MAX = 12, MIN = 4, FULL SCORE = 12		
4.4.2 <u>ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต</u>		
กลุ่มต่ำ	25	10.08
กลุ่มปานกลาง	173	69.76
กลุ่มสูง	50	20.16
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 7.798$, SD. = 1.826, MAX = 12, MIN = 3, FULL SCORE = 12		
4.4.3 <u>ค่านิยมความรับผิดชอบ</u>		
กลุ่มต่ำ	47	18.95
กลุ่มปานกลาง	162	65.32
กลุ่มสูง	39	15.73
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 6.823$, SD. = 1.715, MAX = 12, MIN = 3, FULL SCORE = 12		

ตาราง 8 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของ เยาวชนจำแนกตามคะแนนค่านิยมของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

กลุ่มคะแนนค่านิยม	จำนวน	ร้อยละ
-------------------	-------	--------

4.4.4 ค่านิยมความไม่รับนิโคต

กลุ่มต่ำ	40	16.13
กลุ่มปานกลาง	161	64.92
กลุ่มสูง	47	18.95
รวม	248	100.0

$\bar{x} = 7.177$, SD. = 1.610, MAX = 12, MIN = 4, FULL SCORE = 12

4.4.5 ค่านิยมความมีเหตุผล

กลุ่มต่ำ	41	16.5
กลุ่มปานกลาง	175	70.6
กลุ่มสูง	32	12.9
รวม	248	100.0

$\bar{x} = 8.379$, SD. = 1.947, MAX = 12, MIN = 3, FULL SCORE = 12

4.4.6 ค่านิยมความไม่มีเหตุผล

กลุ่มต่ำ	41	16.53
กลุ่มปานกลาง	148	59.68
กลุ่มสูง	59	23.79
รวม	248	100.0

$\bar{x} = 7.190$, SD. = 1.707, MAX = 12, MIN = 3, FULL SCORE = 12

ตาราง 8 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชนจำแนกตามคะแนนค่านิยมของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

กลุ่มคะแนนค่านิยม	จำนวน	ร้อยละ
-------------------	-------	--------

4.4.7 ค่านิยมความละเอียดลออการทํางาน

กลุ่มต่ำ	125	50.4
กลุ่มปานกลาง	84	33.9
กลุ่มสูง	39	15.7
รวม	248	100.0

$\bar{x} = 7.476$, SD. = 1.977, MAX = 12, MIN = 3, FULL SCORE = 12

4.4.8 ค่านิยมความไม่ละเอียดลออการทํางาน

กลุ่มต่ำ	30	12.10
กลุ่มปานกลาง	170	68.55
กลุ่มสูง	48	19.35
รวม	248	100.0

$\bar{x} = 7.798$, SD. = 1.909, MAX = 12, MIN = 3, FULL SCORE = 12

4.4.9 ค่านิยมความมีวินัย

กลุ่มต่ำ	33	13.31
กลุ่มปานกลาง	168	67.74
กลุ่มสูง	47	18.95
รวม	248	100.0

$\bar{x} = 7.823$, SD. = 1.870, MAX = 12, MIN = 3, FULL SCORE = 12

ตาราง 8 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเขาวชนจำแนกตามคะแนนค่านิยมของกลุ่มตัวอย่าง(ต่อ)

กลุ่มคะแนนค่านิยม	จำนวน	ร้อยละ
4.4.10 <u>ค่านิยมความไม่วินัย</u>		
กลุ่มต่ำ	68	27.4
กลุ่มปานกลาง	157	63.3
กลุ่มสูง	23	9.3
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 4.794$, $SD. = 1.466$, $MAX = 8$, $MIN = 2$, $FULL\ SCORE = 8$		

4.5 การต่อต้านสังคมของเขาวชนกระทำผิดกฎหมาย

จากการศึกษาคะแนนการต่อต้านสังคมของเขาวชนกลุ่มตัวอย่าง ตามตาราง
ที่ 9 สรุปได้ดังนี้

4.5.1 ไฮโคแพททิก คิวเอท (Pd) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนน Pd เฉลี่ย 26.694 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.169 คะแนนเต็ม 50 คะแนนสูงสุด 37 คะแนนต่ำสุด 16 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 19.36 กลุ่มปานกลางร้อยละ 68.95 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 11.69

4.5.2 แฟมมิลีลีส คัสคอร์ท (Pd₁) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนน Pd₁ เฉลี่ย 5.730 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.067 คะแนนเต็ม 11 คะแนนสูงสุด 11 คะแนนต่ำสุด 1 กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำคิดเป็นร้อยละ 28.6 กลุ่มปานกลางร้อยละ 61.3

ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 10.1

4.5.3 ออกซิดีทรี พรอบเลม (Pd_2) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนน (Pd_2) เฉลี่ย 5.605 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.656 คะแนนเต็ม 11 คะแนนสูงสุด 10 คะแนนต่ำสุด 1 กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 24.2 กลุ่มปานกลางร้อยละ 63.3 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 12.5

4.5.4 โซเชี่ยล อิมเพอร์ทิบาบิลิตี้ (Pd_3) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนน Pd_3 เฉลี่ย 5.286 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.825 คะแนนเต็ม 12 คะแนนสูงสุด 11 คะแนนต่ำสุด 1 กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำคิดเป็นร้อยละ 16.1 กลุ่มปานกลางร้อยละ 75.0 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 8.9

4.5.5 โซเชี่ยล เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4A}) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนน Pd_{4A} เฉลี่ย 11.456 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.432 คะแนนเต็ม 18 คะแนนสูงสุด 17 คะแนนต่ำสุด 5 กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 21.8 กลุ่มปานกลางร้อยละ 69.3 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 8.9

4.5.6 เซล์ฟ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนน Pd_{4B} เฉลี่ย 9.774 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.327 คะแนนเต็ม 18 คะแนนสูงสุด 15 คะแนนต่ำสุด 4 กลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ คิดเป็นร้อยละ 17.7 กลุ่มปานกลาง ร้อยละ 71.8 ส่วนกลุ่มสูงร้อยละ 10.5

สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับคะแนนการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิด
กฎหมาย เสนอเป็นตารางไคดังต่อไปนี้

ตาราง 9 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเยาวชน จำแนกตามคะแนนการต่อต้านสังคม
ของ เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย

กลุ่มคะแนนการต่อต้านสังคม	จำนวน	ร้อยละ
4.5.1 <u>ไฮโดแพททิค ดีวีเอท (Pd)</u>		
กลุ่มต่ำ	48	19.36
กลุ่มปานกลาง	171	68.95
กลุ่มสูง	29	11.69
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 26.694$, $SD. = 4.169$, $MAX = 37$, $MIN = 16$, $FULL SCORE = 50$		
4.5.2 <u>แฟมมิเลียล กัสคอร์ท (Pd₁)</u>		
กลุ่มต่ำ	71	28.6
กลุ่มปานกลาง	152	61.3
กลุ่มสูง	25	10.1
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 5.730$, $SD. = 2.067$, $MAX = 11$, $MIN = 1$, $FULL SCORE = 11$		
4.5.3 <u>ออสทริช พรอบเลม (Pd₂)</u>		
กลุ่มต่ำ	60	24.2
กลุ่มปานกลาง	157	63.3
กลุ่มสูง	31	12.5
รวม	248	100.0

$\bar{x} = 5.605$, $SD. = 1.656$, $MAX = 10$, $MIN = 1$, $FULL SCORE = 11$

ตาราง 9 จำนวนและอัตราส่วนร้อยละของเขวาชน จำแนกตามคะแนนการทอทานสังค
ของเขวาชนกระทำนิคกฎหมาย (ทอ)

กลุ่มคะแนนการทอทานสังค	จำนวน	ร้อยละ
4.5.4 โขเขียล อิมเพอรัทรมานิลิต (Pd ₃)		
กลุ่มต่ำ	40	16.1
กลุ่มปานกลาง	186	75.0
กลุ่มสูง	22	8.9
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 5.286$, SD. = 1.825, MAX = 11, MIN = 1, FULL SCORE = 12		
4.5.5 โขเขียล เอเลี่ยนเนชัน (Pd _{4A})		
กลุ่มต่ำ	54	21.8
กลุ่มปานกลาง	172	69.3
กลุ่มสูง	22	8.9
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 11.456$, SD. = 2.432, MAX = 17, MIN = 5, FULL SCORE = 18		
4.5.6 เซลฟ์ เอเลี่ยนเนชัน (Pd _{4B})		
กลุ่มต่ำ	44	17.7
กลุ่มปานกลาง	178	71.8
กลุ่มสูง	26	10.5
รวม	248	100.0
$\bar{x} = 9.774$, SD. = 2.327, MAX = 15, MIN = 4, FULL SCORE = 18		

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับสถานภาพ
ของเยาวชนก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีนี้ พบว่าเยาวชนที่มาจากกลุ่มที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ มี
ค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนกลุ่มที่เป็นนักเรียน – นักศึกษา
และกลุ่มที่ทำงานหาเลี้ยงตนเอง ขวัญปลูกครองทำงาน โดยความแตกต่างระหว่างกลุ่ม
สถานภาพเยาวชน มีความแตกต่างในระดับค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 10 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับสถานภาพของ เยาวชนก่อน
ถูกจับกุมดำเนินคดีนี้

ค่านิยม ความซื่อสัตย์สุจริต	สถานภาพของ เยาวชน			จำนวน	ร้อยละ
	นักเรียน- นักศึกษา	ทำงาน	ไม่ได้ ประกอบอาชีพ		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	31.3	12.8	9.8	39	15.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	62.5	75.8	78.4	183	73.8
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	6.3	11.4	11.8	26	10.5
จำนวน	48	149	51	248	—
ร้อยละ	19.4	60.1	20.6	—	100.0

$$\chi^2 = 11.4165, \quad df = 4, \quad C = 0.2098, \quad p < 0.05$$

4.6.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับการศึกษา
ของครูปกครอง พบว่าเยาวชนที่มาจากกลุ่มครูปกครองที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และต่ำกว่า
และระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่าเยาวชน
ที่มาจากกลุ่มครูปกครองที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อาชีวศึกษาและมัธยมศึกษาตอนปลาย
และขณะเดียวกันเยาวชนซึ่งมาจากกลุ่มครูปกครองที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่า กลับ
มีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยม
ความซื่อสัตย์สุจริต ระหว่างกลุ่มการศึกษาของครูปกครอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 11 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับการศึกษาของครูปกครอง

ค่านิยม ความซื่อสัตย์สุจริต	การศึกษาของครูปกครอง				จำนวน	ร้อยละ
	ประถม- ต่ำกว่า	มศ.ต้น	ม.ศ.ปลาย- อาชีว	ปริญญาตรี- สูงกว่า		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	15.3	18.8	11.1	30.8	39	15.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	77.0	56.3	66.7	69.2	183	73.8
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	7.7	25.0	22.2	0.0	26	10.5
จำนวน	183	16	36	13	248	—
ร้อยละ	73.8	6.5	14.5	5.2	—	100.0

$$\chi^2 = 14.3989, \text{ df} = 6, \text{ C} = 0.2343, \text{ p} < 0.05$$

4.6.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับความ
 เกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุมพบว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบิดามารดา
 ไม่ปรากฏว่าเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อนและเคยมีญาติพี่น้องเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน
 มีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนที่เคยมีบิดามารดาเคยถูก
 จับกุมดำเนินคดีมาก่อน โดยที่เยาวชนที่มีญาติพี่น้องเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อนจะมีค่านิยมความ
 ซื่อสัตย์สุจริต อยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความซื่อสัตย์
 สุจริต ระหว่างกลุ่มทั้งสามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 12 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตกับความเกี่ยวข้องของบุคคลใน
 ครอบครัวที่เคยถูกจับกุม

ค่านิยม ความซื่อสัตย์สุจริต	ประวัติการกระทำความผิด ๑			จำนวน	ร้อยละ
	ไม่เคย	เคย บิดามารดา	เคย ญาติพี่น้อง		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	14.3	0.0	28.3	39	15.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	76.9	80.0	58.7	183	73.8
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	8.8	20.0	13.0	26	10.5
จำนวน	182	20	46	248	—
ร้อยละ	73.4	8.1	18.5	—	100.0

$$\chi^2 = 12.2607, \quad df = 4, \quad C = 0.2171, \quad p < 0.05$$

4.6.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความรับผิดชอบต่อสังคมกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความรับผิดชอบต่อสังคมกับภูมิฐานะของบุคลากร หรือผู้ประกอบการ พบว่าเยาวชนที่บุคลากรหรือผู้ประกอบการมีภูมิฐานะอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี มีค่านิยมความรับผิดชอบต่อสังคมอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่ากลุ่มเยาวชนที่บุคลากรหรือผู้ประกอบการมีภูมิฐานะอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่น ๆ โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความรับผิดชอบต่อสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่บุคลากรหรือผู้ประกอบการมีภูมิฐานะต่าง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 13 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความรับผิดชอบต่อสังคมกับภูมิฐานะของบุคลากรหรือผู้ประกอบการ

ค่านิยม ความรับผิดชอบต่อสังคม	ภูมิฐานะของบุคลากร ฯ			จำนวน	ร้อยละ
	กทม.	สมุทรปราการ นนทบุรี-ปทุม ฯ	จังหวัด อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	20.8	37.5	12.5	47	19.0
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	63.2	31.3	75.0	162	65.3
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	16.0	31.3	12.5	39	15.7
จำนวน	144	16	88	248	—
ร้อยละ	58.1	6.5	35.5	—	100.0

$$\chi^2 = 12.3541, \text{ df} = 4, \text{ C} = 0.2178, \text{ p} < 0.05$$

4.6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่รับผิดชอบกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่รับผิดชอบกับรูปแบบการะเยาวชน ก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีนี้ พบว่า เยาวชนที่ก่อนถูกจับกุมอาศัยอยู่กับเพื่อน บุคคลอื่น ๆ หรืออยู่คนเดียว มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากกว่า เยาวชนที่ก่อนถูกจับกุมอาศัยอยู่กับบิดามารดาและญาติพี่น้องในขณะที่ยังอยู่ในวัยเยาว์ เยาวชนที่ก่อนถูกจับกุมอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องมีค่านิยมความไม่รับผิดชอบอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความไม่รับผิดชอบระหว่างกลุ่มรูปแบบการะเยาวชนก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีนี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 14 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่รับผิดชอบกับรูปแบบการะเยาวชนก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีนี้

ค่านิยม ความไม่รับผิดชอบ	รูปแบบการะเยาวชน			จำนวน	ร้อยละ
	บิดา มารดา	ญาติ พี่น้อง	เพื่อน-ผู้อื่น- อยู่คนเดียว		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	13.1	16.4	22.2	40	16.1
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	70.0	52.7	65.1	161	64.9
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	16.9	30.9	12.7	47	19.0
จำนวน	130	55	63	248	-
ร้อยละ	52.4	22.2	25.4	-	100.0

$$\chi^2 = 9.7110, \text{ df} = 4, \text{ c} = 0.1941, \text{ p} < 0.05$$

4.6.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่รับผิดชอบกับระยะเวลาที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการอบรม พบว่าเยาวชนที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการอบรมเพียง 12 เดือนและต่ำกว่า และกลุ่มที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการอบรม 25 เดือนและสูงกว่า (2 ปีขึ้นไป) มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเยาวชนกลุ่มที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการอบรม 13 - 24 เดือน (1 - 2 ปี) ในขณะที่เยาวชนกลุ่มที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการอบรม 25 เดือนและสูงกว่า (2 ปีขึ้นไป) มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความไม่รับผิดชอบระหว่างกลุ่มที่มีระยะเวลาที่ศาลพิพากษาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 15 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่รับผิดชอบกับระยะเวลาที่ศาลพิพากษาให้เข้ารับการอบรม

ค่านิยม ความไม่รับผิดชอบ	ระยะเวลาที่ศาลพิพากษา			จำนวน	ร้อยละ
	12 เดือน และต่ำกว่า	13-24 เดือน	25 เดือน และสูงกว่า		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	5.7	21.9	16.2	40	16.1
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	77.4	63.5	59.6	161	64.9
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	17.0	14.6	24.2	47	19.0
จำนวน	53	96	99	248	-
ร้อยละ	21.4	38.7	39.9	-	100.0

$$\chi^2 = 9.8273, \text{ df} = 4, \text{ C} = 0.1952, \text{ p} < 0.05$$

4.6.4 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีเหตุผลกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีเหตุผลกับประวัติการ

ถูกจับกุมค่าเนคคิของครอบครัว พบว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่ไม่เคยถูกจับกุมค่าเนคคิมาก่อนมีค่านิยมความมีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่า เยาวชนกลุ่มที่มาจากครอบครัวที่เคยมีบิดามารดาและญาติพี่น้องถูกจับกุมค่าเนคคิมาแล้ว โดยความแตกต่างของคะแนนค่านิยมระหว่างกลุ่มทั้ง 2 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 16 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีเหตุผลกับประวัติการถูกจับกุมค่าเนคคิของครอบครัว

ค่านิยม ความมีเหตุผล	ประวัติการถูกจับกุม ของครอบครัว		จำนวน	ร้อยละ
	ไม่เคย ถูกจับ	เคย ถูกจับ		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	14.8	21.2	41	16.5
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	75.3	57.6	175	70.6
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	9.9	21.2	32	12.9
จำนวน	182	66	248	—
ร้อยละ	73.4	26.6	—	100.0

$$\chi^2 = 8.1534, df = 2, C = 0.1784, p < 0.05$$

4.6.5 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับสถานฝึกอบรมที่เยาวชนเข้ารับการฝึก พบว่าเยาวชนที่ฝึกอบรมอยู่ที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) และสถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา) มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเยาวชนที่ฝึกอบรมอยู่ที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี) ในขณะที่เยาวชนที่สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา) มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลระหว่างเยาวชนในสถานฝึกทั้งสาม มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 17 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับสถานฝึกอบรมที่เยาวชนเข้ารับการฝึก

ค่านิยม ความไม่มีเหตุผล	สถานฝึกอบรม			จำนวน	ร้อยละ
	บ้าน กรุณา	บ้าน อุเบกขา	บ้านปรานี		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	16.0	13.6	20.5	41	16.5
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	62.8	50.6	65.8	148	59.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	21.3	35.8	13.7	59	23.8
จำนวน	94	81	73	248	—
ร้อยละ	37.9	32.7	29.4	—	100.0

$$\chi^2 = 11.1612, \quad df = 4, \quad C = 0.2075, \quad p < 0.05$$

4.6.5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับเพศของ
 เยาวชน พบว่าเยาวชนเพศชายมีคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มต่ำน้อยกว่า
 เยาวชนเพศหญิง โดยความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลระหว่าง เยาวชน
 เพศชาย - หญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตาราง 18 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับเพศของเยาวชน

ค่านิยม ความไม่มีเหตุผล	เพศ		จำนวน	ร้อยละ
	ชาย	หญิง		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	14.9	20.5	41	16.5
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	57.1	65.8	148	59.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	28.0	13.7	59	23.8
จำนวน	175	73	248	—
ร้อยละ	70.6	29.4	—	100.0

$$\chi^2 = 6.0776, \quad df = 2, \quad C = 0.1547, \quad p < 0.05$$

4.6.5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับฐานความนึก
ของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน พบว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่บุคคลในครอบครัวเคย
ถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ยาเสพติด อื่น ๆ และกลุ่มเยาวชนที่
ไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาก่อน มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำ
กว่ากลุ่มที่บุคคลในครอบครัวเคยถูกจับในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและเพศ ในขณะที่กลุ่ม
เยาวชนที่มีผู้ใกล้ชิดในครอบครัวกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ใน
กลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลระหว่างกลุ่ม
เยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งมีบุคคลในครอบครัวกระทำความผิดในฐานความผิดต่าง ๆ กัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 19 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับฐานความผิดของบุคคลใน
ครอบครัวของเยาวชน

ค่านิยม ความไม่มีเหตุผล	ฐานความผิดของบุคคลในครอบครัว					จำนวน	ร้อยละ
	ไม่มี	ทรัพย์สิน	ชีวิต- ร่างกาย	เพศ	ยาเสพติด- อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	16.5	35.3	0.0	25.0	10.0	41	16.5
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	57.7	58.8	80.0	0.0	72.5	148	59.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	25.8	5.9	20.0	75.0	17.5	59	23.8
จำนวน	182	17	5	4	40	248	—
ร้อยละ	73.4	6.9	2.0	1.6	16.1	—	100.0

$$\chi^2 = 17.3227, df = 8, C = 0.2555, p < 0.05$$

4.6.5.4 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับฐานความคิดของเยาวชนในครั้งนี้ พบว่าเยาวชนที่กระทำความคิดในฐานความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ยาเสพติด และอื่น ๆ มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำน้อยกว่าเยาวชนที่กระทำความคิดในฐานความคิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ในขณะที่เยาวชนที่กระทำความคิดในฐานความคิดเกี่ยวกับเพศในครั้งนี้ มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลระหว่างกลุ่มเยาวชนที่มีฐานความคิดต่าง ๆ กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 20 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่มีเหตุผลกับฐานความคิดของ เยาวชนที่ถูกจับกุมในครั้งนี้

ค่านิยม ความไม่มีเหตุผล	ฐานความคิด ๑				จำนวน	ร้อยละ
	ทรัพย์สิน	ชีวิตและ ร่างกาย	เพศ	ยาเสพติด- อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	16.7	33.3	7.7	13.4	41	16.5
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	63.3	38.9	38.5	61.2	148	59.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	20.0	27.8	53.8	25.4	59	23.8
จำนวน	150	18	13	67	248	—
ร้อยละ	60.5	7.3	5.2	27.0	—	100.0

$$\chi^2 = 12.7576, \text{ df} = 6, \text{ C} = 0.2212, \text{ p} < 0.05$$

4.6.6 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความละเอียดลออการทำความซื่อสัตย์กับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.6.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความละเอียดลออการทำความซื่อสัตย์กับสถานภาพของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ พบว่า เยาวชนที่มาจากกลุ่มที่ทำงานหาเลี้ยงตนเองช่วยปลูกปรองทำงานก่อนถูกจับกุมครั้งนี้มีค่านิยมความละเอียดลออการทำความซื่อสัตย์ในกลุ่มคะแนนค่ามากที่สุด ในขณะที่เยาวชนซึ่งมาจากกลุ่มที่เป็นนักเรียน นักศึกษา เยาวชนซึ่งมาจากกลุ่มที่ทำงานหาเลี้ยงตนเอง ช่วยปลูกปรองทำงานและกลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้ประกอบอาชีพก็มีค่านิยมความละเอียดลออการทำความซื่อสัตย์ในกลุ่มคะแนนสูง เป็นจำนวนน้อยทั้งหมดโดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความละเอียดลออการทำความซื่อสัตย์ระหว่างกลุ่มสถานภาพของเยาวชนทั้งสามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

ตาราง 21 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความละเอียดลออการทำความซื่อสัตย์กับสถานภาพของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้

ค่านิยม	สถานภาพของเยาวชน ๖			จำนวน	ร้อยละ
	นักเรียน นักศึกษา	ทำงาน	ไม่ไ้ ประกอบอาชีพ		
ความละเอียด ลออการทำความ					
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	45.8	56.4	37.3	125	50.4
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	47.9	25.5	45.1	84	33.9
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	6.3	18.1	17.6	39	15.7
จำนวน	48	149	51	248	—
ร้อยละ	19.4	60.1	20.6	—	100.0

$$\chi^2 = 14.1803, df = 4, C = 0.2326, p < 0.01$$

4.6.6.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความละเอียดลออการทำซ้ำกับฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน พบว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ และกลุ่มเยาวชนที่ไม่มีบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมมาก่อน มีค่านิยมความละเอียดลออการทำซ้ำอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ในขณะที่เยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งมีบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีค่านิยมความละเอียดลออการทำซ้ำอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความละเอียดลออการทำซ้ำระหว่างกลุ่มเยาวชนที่บุคคลในครอบครัวถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดต่าง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 22 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความละเอียดลออการทำซ้ำกับฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน

ค่านิยม ความละเอียด ลออการทำซ้ำ	ฐานความผิดของบุคคลในครอบครัว					จำนวน	ร้อยละ
	ไม่มี	ทรัพย์สิน	ชีวิต ร่างกาย	ยา เสพติด- อื่น ๆ	โทษ		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	51.6	70.6	20.0	25.0	42.5	125	50.4
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	32.4	17.6	20.0	75.0	45.0	84	33.9
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	15.9	11.8	60.0	0.0	12.5	39	15.7
จำนวน	182	17	5	4	40	248	—
ร้อยละ	73.4	6.9	2.0	1.6	16.1	—	100.0

$$\chi^2 = 15.8347, df = 8, C = 0.2450, p < 0.05$$

4.6.7 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่ว ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.7.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วกับฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน พบว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพศ และกลุ่มเยาวชนที่ไม่มีบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมมาก่อน มีค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำ น้อยกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและยาเสพติด - อื่น ๆ โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วระหว่างกลุ่มเยาวชนที่มีบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมดำเนินคดีในฐานความผิดต่าง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 23 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วกับฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน

ค่านิยม ความไม่ละอาย ต่อการทำชั่ว	ฐานความผิดของบุคคลในครอบครัว					จำนวน	ร้อยละ
	ไม่มี	ทรัพย์สิน	ชีวิต ร่างกาย	เพศ	ยาเสพติด- อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	10.4	0.0	60.0	0.0	20.0	30	12.1
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	69.2	82.4	20.0	100.0	62.5	170	68.5
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	20.3	17.6	20.0	0.0	17.5	48	19.4
จำนวน	182	17	5	4	40	248	—
ร้อยละ	73.4	6.9	2.0	1.6	16.1	—	100.0

$$\chi^2 = 18.4599, df = 8, C = 0.2632, p < 0.05$$

4.6.8 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.6.8.1 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับสถานฝึกอบรมที่เยาวชนเข้ารับการฝึก พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรม และสถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณาและบ้านอุเบกขา) มีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนค่อนข้างกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี) ในขณะที่เยาวชนซึ่งเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) มีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความมีวินัยระหว่างกลุ่มเยาวชนบ้านกรุณา - บ้านอุเบกขา และบ้านปรานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 24 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับสถานฝึกอบรมที่เยาวชนเข้ารับการฝึก

ค่านิยม ความมีวินัย	สถานฝึกอบรม			จำนวน	ร้อยละ
	บ้าน	บ้าน	บ้าน		
	กรุณา	อุเบกขา	ปรานี		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	6.4	9.9	26.0	33	13.3
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	70.2	67.9	64.4	168	67.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	23.4	22.2	9.6	47	19.0
จำนวน	94	81	73	248	—
ร้อยละ	37.9	32.7	29.4	—	100.0

$$\chi^2 = 18.0036, \text{ df} = 4, C = 0.2602, p < 0.01$$

4.6.8.2 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับเพศของ เยาวชน
พบว่าเยาวชนเพศชาย มีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนเพศหญิง
ในขณะที่เยาวชนเพศหญิงมีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเพศชายโดย
มีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความมีวินัยระหว่างกลุ่ม เยาวชน เพศชายและ เพศหญิง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 25 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับเพศของ เยาวชน

ค่านิยม ความมีวินัย	เพศ		จำนวน	ร้อยละ
	ชาย	หญิง		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	8.0	26.0	33	13.3
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	69.1	64.4	168	67.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	22.9	9.6	47	19.0
จำนวน	175	73	248	—
ร้อยละ	70.6	29.4	—	100.0

$$\chi^2 = 17.5382, \text{ df} = 2, \text{ C} = 0.2570, \text{ p} < 0.01$$

4.6.8.3 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม พบว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งมีคามารคาเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้วและกลุ่มเยาวชนที่ไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาก่อน จะมีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งมีญาติพี่น้องเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว ในขณะที่เยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งญาติพี่น้องเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้วกลับมีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำน้อยที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนค่านิยมความมีวินัยระหว่างกลุ่มเยาวชนที่มีและไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมดำเนินคดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 26 ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมความมีวินัยกับความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม

ค่านิยม ความมีวินัย	ประวัติการกระทำความผิด ๓			จำนวน	ร้อยละ
	ไม่เคย	เคย บิดามารดา	เคย ญาติพี่น้อง		
กลุ่มคะแนนค่านิยมต่ำ	14.8	25.0	2.2	33	13.3
กลุ่มคะแนนค่านิยมปานกลาง	66.5	70.0	71.7	168	67.7
กลุ่มคะแนนค่านิยมสูง	13.7	5.0	26.1	47	19.0
จำนวน	182	20	46	248	-
ร้อยละ	73.4	8.1	18.5	-	100.0

$$\chi^2 = 10.1223, df = 4, C = 0.1980, p < 0.05$$

4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างแนวโน้มการต่อต้านสังคมกับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.7.1 ความสัมพันธ์ระหว่างไฮโดรเพทิก คิวเอ (Pd) กับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.7.1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างไฮโดรเพทิก คิวเอ (Pd) กับถิ่นที่อยู่ของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้พบว่า เยาวชนที่พักอาศัยในเขตจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮโดรเพทิก คิวเอ อยู่ในกลุ่มคะแนนค่ามากกว่าเยาวชนที่พักอาศัยในเขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัดอื่น ๆ และมากที่สุด ในขณะที่เยาวชนที่พักอาศัยในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่น ๆ มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะนี้อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่พักอาศัยอยู่ในเขตสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่พักอาศัยในเขตต่าง ๆ กัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 27 ความสัมพันธ์ระหว่างไฮโดรเพทิก คิวเอ (Pd) กับถิ่นที่อยู่ของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้

Pd.	ถิ่นที่อยู่ของเยาวชนก่อนถูกจับ ๑			จำนวน	ร้อยละ
	กทม.	สมุทรปราการ นนทบุรี-ปทุม ๑	จังหวัด อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	16.3	52.9	20.0	48	19.4
กลุ่มคะแนนปานกลาง	71.4	41.2	68.6	171	69.0
กลุ่มคะแนนสูง	12.2	5.9	11.4	29	11.7
จำนวน	196	17	35	248	-
ร้อยละ	79.0	6.9	14.1	-	100.0

$$\chi^2 = 13.4653, df = 4, C = 0.2269, p < 0.01$$

4.7.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างไซโคแพททิก คีวีเอท (Pd) กับความสัมพันธ์ของบิคารมาดาของเขาวน พบว่าเขาวนที่บิคารมาดาอยู่ด้วยกัน แยกกัน อยู่ และบิคาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม มีคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไซโคแพททิก คีวีเอท อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเขาวนที่บิคารมาดาหย่าร้างกัน ในขณะที่เขาวนที่บิคารมาดาหย่าร้างกันจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไซโคแพททิก คีวีเอท อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเขาวนที่บิคารมาดาที่มีความสัมพันธ์ต่าง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 28 ความสัมพันธ์ระหว่างไซโคแพททิก คีวีเอท (Pd) กับความสัมพันธ์ของบิคารมาดาของเขาวน

Pd	ความสัมพันธ์ของบิคารมาดา				จำนวน	ร้อยละ
	อยู่ ด้วยกัน	แยก, กันอยู่	บิคา/มารดา ถึงแก่กรรม	หย่า ร้าง		
กลุ่มคะแนนต่ำ	28.3	13.6	8.3	12.1	48	19.4
กลุ่มคะแนนปานกลาง	64.6	74.2	83.3	57.6	171	69.0
กลุ่มคะแนนสูง	7.1	12.1	8.3	30.3	29	11.7
จำนวน	113	66	36	33	248	—
ร้อยละ	45.6	26.6	14.5	13.3	—	100.0

$$\chi^2 = 23.4233, df = 6, C = 0.2938, p < 0.01$$

4.7.2 ความสัมพันธ์ระหว่างออซอริตี พรอบเลม (Pd_2) กับลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

4.7.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างออซอริตี พรอบเลม (Pd_2) กับประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของครอบครัว พบว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งไม่เคยมีใครถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งไม่เคยและเคยมีผู้ที่เกี่ยวข้องถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 29 ความสัมพันธ์ระหว่างออซอริตี พรอบเลม (Pd_2) กับประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของครอบครัว

Pd_2	ประวัติการถูกจับกุมของครอบครัว		จำนวน	ร้อยละ
	ไม่เคยถูกจับ	เคยถูกจับ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	20.9	33.3	60	24.2
กลุ่มคะแนนปานกลาง	63.7	48.5	157	63.3
กลุ่มคะแนนสูง	10.4	18.2	31	12.5
จำนวน	182	66	248	—
ร้อยละ	73.4	26.6	—	100.0

$$\chi^2 = 8.5487, \quad df = 2, \quad C = 0.1825, \quad p < 0.05$$

4.7.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างออธริตี พรอบเลม (Pd_2) กับ ความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม พบว่าเยาวชนที่มีญาติพี่น้องเคยถูก จับกุมดำเนินคดีมาแล้วและกลุ่มเยาวชนที่ไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาก่อน จะมี แนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธริตี พรอบเลม ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่าเยาวชน ที่มีบิดามารดาเคยถูกจับกุมจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคม ในลักษณะออธริตี พรอบเลม อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคม ระหว่างกลุ่มเยาวชนที่มีบิดามารดาญาติพี่น้อง และไม่มีใครที่เกี่ยวข้องเคยกระทำความผิด มาก่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 30 ความสัมพันธ์ระหว่างออธริตี พรอบเลม (Pd_2) กับความเกี่ยวข้องของ บุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม

Pd_2	ประวัติการกระทำความผิดของครอบครัว			จำนวน	ร้อยละ
	ไม่เคย	เคย บิดามารดา	เคย ญาติพี่น้อง		
กลุ่มคะแนนต่ำ	20.9	20.0	39.1	60	24.2
กลุ่มคะแนนปานกลาง	68.7	40.0	52.2	157	63.3
กลุ่มคะแนนสูง	10.4	40.0	8.7	31	12.5
จำนวน	182	20	46	248	—
ร้อยละ	73.4	8.1	18.5	—	100.0

$$\chi^2 = 21.9117, df = 4, C = 0.2849, p < 0.01$$

4.7.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างออซอริตี้ พรอบเลม (Pd_2) กับฐานความนึกของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน พบว่าเยาวชนที่บุคคลในครอบครัวเคยกระทำความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ชีวิตร่างกาย ยาเสพติด - อื่น ๆ และกลุ่มเยาวชนที่ไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาก่อน จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออซอริตี้ พรอบเลมอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนที่บุคคลในครอบครัวเคยกระทำความคิดเกี่ยวกับชีวิต เพศ ในขณะที่เยาวชนที่บุคคลในครอบครัวเคยกระทำความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่บุคคลในครอบครัวเคยกระทำความคิดฐานต่าง ๆ กัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 31 ความสัมพันธ์ระหว่างออซอริตี้ พรอบเลม (Pd_2) กับฐานความนึกของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน

Pd_2	ฐานความนึกของบุคคลในครอบครัว					จำนวน	ร้อยละ
	ไม่มี	ทรัพย์สิน	ชีวิตร่างกาย	เพศ	ยาเสพติด- อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	20.9	52.9	20.0	0.0	30.0	60	24.2
กลุ่มคะแนนปานกลาง	63.7	35.3	80.0	75.0	47.5	157	63.3
กลุ่มคะแนนสูง	10.4	11.8	0.0	25.0	22.5	31	12.5
จำนวน	182	17	5	4	40	248	-
ร้อยละ	73.4	6.9	2.0	1.6	16.1	-	100.0

$$\chi^2 = 17.9682, df = 8, C = 0.2599, p < 0.05$$

4.7.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Pd_2) กับฐานความผิดของเยาวชนที่ถูกจับกุมในครั้งนี้ พบว่า เยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งนี้ในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และยาเสพติด - อื่น ๆ มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลมอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่า กลุ่มเยาวชนที่ถูกจับกุมในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย และกลุ่มเยาวชนซึ่งถูกจับกุมในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลมอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดฐานต่าง ๆ กัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 32 ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Pd_2) กับฐานความผิดของเยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งนี้

Pd_2	ฐานความผิดของเยาวชน				จำนวน	ร้อยละ
	ทรัพย์สิน	ชีวิตร่างกาย	ยาเสพติด- อื่น ๆ	เพศ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	29.3	11.1	15.4	17.9	60	24.2
กลุ่มคะแนนปานกลาง	62.0	50.0	76.9	67.2	157	63.3
กลุ่มคะแนนสูง	8.7	38.9	7.7	14.9	31	12.5
จำนวน	150	18	13	67	248	-
ร้อยละ	60.5	7.3	5.2	27.0	-	100.0

$$\chi^2 = 17.8504, df = 6, C = 0.2591, p < 0.01$$

4.7.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Pd_2) กับจำนวนครั้งที่เขาวชนเคยถูกจับมาแล้ว พบว่าเขาวชนที่เพิ่งจะเคยถูกจับกุมครั้งนี้เป็นครั้งแรก และครั้งที่ 2 - 3 มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเขาวชนที่เคยถูกจับกุมมาแล้ว 4 - 9 ครั้ง ในขณะที่เขาวชนที่ถูกจับกุมมาแล้ว 4 - 9 ครั้ง มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลมอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเขาวชนที่เพิ่งจะถูกจับกุมเป็นครั้งแรก ถูกจับกุมมาแล้ว 2 - 3 ครั้ง และถูกจับกุมมาแล้ว 4 - 9 ครั้ง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 33 ความสัมพันธ์ระหว่างออธอริตี พรอบเลม (Pd_2) กับจำนวนครั้งที่เขาวชนเคยถูกจับมาแล้ว

Pd_2	จำนวนครั้งที่เคยถูกจับกุม			จำนวน	ร้อยละ
	ครั้งแรก	ครั้งที่	ครั้งที่		
		2 - 3	4 - 9		
กลุ่มคะแนนต่ำ	26.5	18.4	16.7	60	24.2
กลุ่มคะแนนปานกลาง	64.1	65.3	50.0	157	63.3
กลุ่มคะแนนสูง	9.4	16.3	33.3	31	12.5
จำนวน	181	49	18	248	-
ร้อยละ	73.0	19.8	7.3	-	100.0

$$\chi^2 = 10.2880, df = 4, C = 0.1996, p < 0.05$$

4.7.3 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียด เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4A}) กับลักษณะ กลุ่มตัวอย่าง

4.7.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียด เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4A}) กับสถานประกอบการที่เยาวชนเข้ารับการฝึก พบว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและ
อบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) และสถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย(บ้าน
อุเบกษา) มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียด เอเลี่ยนเนชันในกลุ่มคะแนนสูง
น้อยกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมที่สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี)
ในขณะที่เยาวชนบ้านปรานีมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียด เอเลี่ยนเนชัน อยู่
ในกลุ่มคะแนนต่ำน้อยที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่าง
กลุ่มเยาวชนในสถานฝึกต่าง ๆ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 34 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียด เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4A}) กับสถานประกอบการที่
เยาวชนเข้ารับการฝึก

Pd_{4A}	สถานประกอบการ			จำนวน	ร้อยละ
	บ้าน กรุณา	บ้าน อุเบกษา	บ้าน ปรานี		
กลุ่มคะแนนต่ำ	25.5	30.9	6.8	54	21.8
กลุ่มคะแนนปานกลาง	61.7	64.2	84.9	172	69.4
กลุ่มคะแนนสูง	12.8	4.9	8.2	22	8.9
จำนวน	94	81	73	248	—
ร้อยละ	37.9	32.7	29.4	—	100.0

$$\chi^2 = 17.8643, \text{ df} = 4, \text{ C} = 0.2592, \text{ p} < 0.01$$

4.7.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยน (Pd_{4A})

กับเพศของเยาวชน พบว่าเยาวชนเพศหญิง มีแนวโน้มการทอดานสังคมในลักษณะโซเซียม เอเลี่ยน อยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเพศชาย โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้ม การทอดานสังคม ระหว่างกลุ่มเพศชายและหญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 35 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยน (Pd_{4A}) กับเพศของเยาวชน

Pd _{4A}	เพศ		จำนวน	ร้อยละ
	ชาย	หญิง		
กลุ่มคะแนนต่ำ	28.0	6.8	54	21.8
กลุ่มคะแนนปานกลาง	62.9	84.9	172	69.4
กลุ่มคะแนนสูง	9.1	8.2	22	8.9
จำนวน	175	73	248	—
ร้อยละ	70.6	29.4	—	100.0

$$\chi^2 = 14.2519, df = 2, C = 0.2331, p < 0.01$$

4.7.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4A}) กับระดับการศึกษาของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ พบว่าเยาวชนที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า และกลุ่มเยาวชนที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียม เอเลี่ยนเนชัน อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ ในขณะที่กลุ่มเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียม เอเลี่ยนเนชัน อยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำสุด โดยมีความแตกต่างของคะแนน แนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่มีระดับการศึกษาต่าง ๆ กันก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 36 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4A}) กับระดับการศึกษาของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้

Pd_{4A}	ระดับการศึกษาของเยาวชนก่อนถูกจับ			จำนวน	ร้อยละ
	ประถม ต่ำกว่า	มศ. ต้น	มศ. ปลาย- สูงกว่า		
กลุ่มคะแนนต่ำ	23.6	15.6	20.7	54	21.8
กลุ่มคะแนนปานกลาง	70.7	64.4	69.0	172	69.4
กลุ่มคะแนนสูง	5.7	20.2	10.3	22	8.9
จำนวน	174	45	29	248	—
ร้อยละ	70.2	18.1	11.7	—	100.0

$$\chi^2 = 9.5403, \text{ df} = 4, C = 0.1925, p < 0.05$$

4.7.3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยน (Pd_{4A})

กับดินที่อยู่ของเขาวนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ พบว่าเขาวนที่มีดินที่อยู่อาศัยในเขตกรุงเทพฯ และจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียม เอเลี่ยน อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเขาวนที่มีดินที่อยู่อาศัยในเขตจังหวัดอื่น ๆ ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ ในขณะที่เขาวนกลุ่มที่พักอาศัยในเขตจังหวัดอื่น ๆ มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียม เอเลี่ยนอยู่ในกลุ่มคะแนนค่ามากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเขาวนที่พักอาศัยในเขตจังหวัดต่าง ๆ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 37 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยน (Pd_{4A}) กับดินที่อยู่ของเขาวนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้

Pd _{4A}	ดินที่อยู่ของเขาวนก่อนถูกจับ ๖			จำนวน	ร้อยละ
	กทม.	สมุทรปราการ นนทบุรี-ปทุม ๖	จังหวัด อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	21.9	41.2	11.4	54	21.8
กลุ่มคะแนนปานกลาง	70.9	47.1	71.4	172	69.4
กลุ่มคะแนนสูง	7.1	11.8	17.1	22	8.9
จำนวน	๑๐6	17	35	248	—
ร้อยละ	79.0	6.9	14.1	—	100.0

$$\chi^2 = 9.4912, df = 4, C = 0.1920, p < 0.05$$

4.7.3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียด เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4A})

กับภูมิลำเนาของบิตามารคาหรือผู้ปกครอง พบว่าเยาวชนที่บิตามารคาหรือผู้ปกครองมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียด เอเลี่ยนเนชั่น อยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มเยาวชนทั้ง 3 กลุ่มทางมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียด เอเลี่ยนเนชั่น อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงเป็นส่วนใหญ่ โดยมีความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่บิตามารคาหรือผู้ปกครองมีภูมิลำเนาในเขตต่าง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 38 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียด เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4A}) กับภูมิลำเนาของบิตามารคาหรือผู้ปกครอง พบว่า

Pd_{4A}	ภูมิลำเนาของบิตามารคา			จำนวน	ร้อยละ
	กทม.	สมุทรปราการ นนท-ปทุม ฯ	จังหวัด อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	25.7	43.8	11.4	54	21.8
กลุ่มคะแนนปานกลาง	66.7	43.8	78.4	172	69.4
กลุ่มคะแนนสูง	7.6	12.5	10.2	22	8.9
จำนวน	144	16	88	248	—
ร้อยละ	58.1	6.5	35.5	—	100.0

$$\chi^2 = 12.3143, df = 4, C = 0.2175, p < 0.05$$

4.7.3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4A})

กับฐานความนึกของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน พบว่าเยาวชนที่มีบุคคลในครอบครัวกระทำความคิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย เพศ ยาเสพติด - อื่น ๆ และกลุ่มเยาวชนที่ไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาก่อน จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียม เอเลี่ยนเนชั่น อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนที่มีบุคคลในครอบครัวเคยกระทำความคิดเกี่ยวกับเพศ ในขณะที่กลุ่มเยาวชนที่มีบุคคลในครอบครัวกระทำความคิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่มี และไม่มีบุคคลในครอบครัวกระทำความคิดฐานทาง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 39 ความสัมพันธ์ระหว่างโซเซียม เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4A}) กับฐานความนึกของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน

Pd_{4A}	ฐานความนึกของบุคคลในครอบครัว					จำนวน	ร้อยละ
	ไม่มี	ทรัพย์สิน	ชีวิต- ร่างกาย	เพศ	ยาเสพติด- อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	20.9	5.9	80.0	50.0	22.5	54	21.8
กลุ่มคะแนนปานกลาง	69.2	82.4	20.0	50.0	72.5	172	69.4
กลุ่มคะแนนสูง	9.9	11.8	0.0	0.0	5.0	22	8.9
จำนวน	182	17	5	4	40	248	-
ร้อยละ	73.4	6.9	2.0	1.6	16.1	-	100.0

$$\chi^2 = 15.5883, df = 8, C = 0.2432, p < 0.05$$

4.7.4 ความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) กับลักษณะ กลุ่มตัวอย่าง

4.7.4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) กับ
เพศของเขาวงขน พบว่าเขาวงขนเพศชายมีแนวโน้มการทอดทานสังคัมในลักษณะเซลล์ เอเลี่ยนเนชั่น
อยู่ในกลุ่มคะแนนสูง น้อยกว่ากลุ่มเขาวงขนเพศหญิง โดยมีความแตกต่างของคะแนนแนวโน้ม
การทอดทานสังคัมระหว่างกลุ่มเขาวงขนเพศชายและหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 40 ความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) กับเพศของเขาวงขน

Pd_{4B}	เพศ		จำนวน	ร้อยละ
	ชาย	หญิง		
กลุ่มคะแนนต่ำ	20.0	12.3	44	17.7
กลุ่มคะแนนปานกลาง	72.6	69.9	178	71.8
กลุ่มคะแนนสูง	7.4	17.8	26	10.5
จำนวน	175	73	248	—
ร้อยละ	70.6	29.4	—	100.0

$$\chi^2 = 7.0549, df = 2, C = 0.1663, p < 0.05$$

4.7.4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์ เอเลียเนชัน (Pd_{4B}) กับภูมิลาเนาของบิคารมารคาหรือผู้ปกครอง พบว่าเยาวชนที่บิคารมารคามิภูมิลาเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และกลุ่มที่บิคารมารคาหรือผู้ปกครองมีภูมิลาเนาอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี จะมีแนวโน้มการทอดานสังคมในลักษณะเซลล์เอเลียเนชัน อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนที่บิคารมารคามิภูมิลาเนาอยู่ในเขตจังหวัดอื่น ๆ ในขณะที่เยาวชนที่บิคารมารคามิภูมิลาเนาอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี มีแนวโน้มการทอดานสังคมอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด โดยความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการทอดานสังคมระหว่างกลุ่มเยาวชนที่บิคารมารคามิภูมิลาเนาอยู่ในเขตต่าง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 41 ความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์ เอเลียเนชัน (Pd_{4B}) กับภูมิลาเนาของบิคารมารคาหรือผู้ปกครอง

Pd_{4B}	ภูมิลาเนาของบิคารมารคา			จำนวน	ร้อยละ
	กทม.	สมุทรปราการ นนท์ - ปทุมฯ	จังหวัด อื่น ๆ		
กลุ่มคะแนนต่ำ	19.4	37.5	11.4	44	17.7
กลุ่มคะแนนปานกลาง	72.2	43.8	76.1	178	71.8
กลุ่มคะแนนสูง	8.3	18.8	12.5	26	10.5
จำนวน	144	16	88	248	-
ร้อยละ	58.1	6.5	35.5	-	100.0

$$\chi^2 = 9.7809, df = 4, C = 0.1984, p < 0.05$$

4.7.4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์ เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4B}) กับ ความสัมพันธ์ของบิคามารคาของเขาวน พบว่าเขาวนที่มาจากครอบครัวยังบิคามารคา ยังอยู่ด้วยกันและแยกกันอยู่ จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะเซลล์ เอเลี่ยนเนชัน อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงน้อยกว่ากลุ่มเขาวนที่มาจากครอบครัวยังบิคามารคาหย่างร้าง และบิคา และ/หรือมารคาถึงแก่กรรม ในขณะที่เขาวนซึ่งมาจากครอบครัวยังบิคาและ/หรือมารคา ถึงแก่กรรมจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะเซลล์ เอเลี่ยนเนชันอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำ น้อยที่สุด โดยมีความแตกต่างของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมระหว่างกลุ่มเขาวน ที่มาจากครอบครัวยังบิคามีความสัมพันธ์ต่าง ๆ กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 42 ความสัมพันธ์ระหว่างเซลล์ เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4B}) กับ ความสัมพันธ์ของ บิคามารคาของเขาวน

Pd_{4B}	ความสัมพันธ์ของบิคามารคา				จำนวน	ร้อยละ
	อยู่ ด้วยกัน	แยก กันอยู่	บิคา/มารคา ถึงแก่กรรม	หย่า ร้าง		
กลุ่มคะแนนต่ำ	26.5	12.1	2.8	15.2	44	17.7
กลุ่มคะแนนปานกลาง	67.3	78.8	83.3	60.6	178	71.8
กลุ่มคะแนนสูง	6.2	9.1	13.9	24.2	26	10.5
จำนวน	113	66	36	33	248	—
ร้อยละ	45.6	26.6	14.5	13.3	—	100.0

$$\chi^2 = 21.2625, df = 6, C = 0.2810, p < 0.01$$

4.8 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (MCA) ของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคม (ไฮโดแพทิก คีวีเอท - Pd.) ของเยาวชน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ของคะแนนนิยมประกอบการอธิบาย

4.8.1 จากตาราง 43 การวิเคราะห์ความแปรปรวน และตาราง 44 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ของคะแนน Pd เพื่อหาความสัมพันธ์โดยจำแนกตามระดับคะแนนของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว พบว่าระดับของความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่วที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความแตกต่างกันของคะแนนเฉลี่ย Pd อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็น 26.69, คะแนนในกลุ่มที่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 28.26 ก่อนปรับรวมกับตัวแปรอิสระตัวอื่น และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระและตัวแปรรวมคือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุดแล้ว คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ใดคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำเป็น 28.06 ส่วนกลุ่มที่ใดคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลปานกลางและสูง คะแนนเฉลี่ยของ Pd จะลดต่ำลงเป็น 26.56 และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมทั้ง 3 แล้ว คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มที่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลปานกลางและสูงจะเป็น 26.56 และ 26.08 ตามลำดับ โดยที่มีสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของค่านิยมความไม่มีเหตุผลก่อนปรับเป็น 0.18 และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระอื่น และตัวแปรรวมแล้วเป็น 0.15

ส่วนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วนั้น กลุ่มที่ใดคะแนนค่ามีคะแนนเฉลี่ย Pd ก่อนปรับเป็น 24.96 และหลังปรับด้วยตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมเป็น 25.06 กลุ่มที่ใดคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั้วปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย Pd ก่อนปรับเป็น 26.66 และคะแนนเฉลี่ย Pd หลังปรับกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมเป็น 26.67 ส่วนกลุ่มที่ใดคะแนนเฉลี่ยค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วสูง มีคะแนนเฉลี่ย Pd ก่อนปรับเป็น 27.89 และหลังปรับกับตัวแปรอิสระและตัวแปรรวมเป็น 27.64 โดยตัวแปรค่านิยม

ความไม่ละเอียดของการทำซ้ำมีสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์กับคะแนน Pd เป็น 0.19 ก่อนปรับ และเป็น 0.17 หลังปรับกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมแล้ว ตัวแปรอิสระทั้ง 4 รวมกันส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนตัวแปรรวมและปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ไม่ส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรอิสระทั้ง 4 คือ คำนิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต คำนิยมความรับผิดชอบ คำนิยมความไม่มีเหตุผล และค่านิยมความไม่ละเอียดของการทำซ้ำ กับตัวแปรรวมทั้ง 3 คือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุด และปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ทั้งหมดรวมกันอธิบายตัวแปรตาม Pd ได้ 708.687 ส่วนใน 4292.710 ส่วน โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนที่อธิบายไม่ได้มี 3584.023 ส่วน ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความเชื่อถือได้ (Multiple R Squared) 0.09 และรวมกันส่งผลสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Pd ร้อยละ 29.9 (Multiple R)

จากตาราง 43 และตาราง 44 พบว่าความแตกต่างของกลุ่มคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล และค่านิยมความไม่ละเอียดของการทำซ้ำนั้น กลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำจะได้คะแนน Pd สูง ในขณะที่กลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลปานกลางและสูง จะได้คะแนน Pd ต่ำกว่า ส่วนกลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่ละเอียดของการทำซ้ำต่ำ จะได้คะแนน Pd ต่ำ และกลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่ละเอียดของการทำซ้ำปานกลางและสูง จะได้คะแนน Pd สูงไปด้วย โดยความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความแตกต่างของระดับคะแนนของกลุ่มค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความไม่รับผิดชอบ ไม่ส่งผลต่อระดับคะแนน Pd อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจแสดงได้ทั้งแผนภาพต่อไปนี้

ค่านิยมความไม่มีเหตุผล

คะแนนเฉลี่ย Pd

ต่ำ

สูง

ปานกลาง + สูง

ต่ำ

ค่านิยมความไม่ละเอียดลออการทําชั่ว

คะแนนเฉลี่ย Pd

ต่ำ

ต่ำ

ปานกลาง + สูง

สูง

$p < 0.05$

ตาราง 43 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไฮโดรเพทิก คิวเท (Pd) โดยสัมพันธ์กับค่านิยม
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผลและความไม่ละเอียดลออการทํารั่ว

Source of Variation	Sum of Squares	DF	Mean Square	F	Singif of F
<u>Main Effects</u>	295.202	8	36.900	2.183	0.030
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	12.571	2	6.285	0.372	0.690
ความไม่รับผิดชอบ	11.976	2	5.988	0.354	0.702
ความไม่มีเหตุผล	108.088	2	54.044	3.197	0.043
ความไม่ละเอียดลออการทํารั่ว	126.880	2	63.440	3.753	0.025
<u>Covariates</u>	89.259	3	29.753	1.760	0.156
เพศ	38.033	1	38.033	2.250	0.135
อายุ	9.632	1	9.632	0.570	0.451
การศึกษาสูงสุด	32.176	1	32.176	1.903	0.169
<u>2 - Way Interactions</u>					
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่รับผิดชอบ	11.180	4	2.795	0.165	0.956
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่มีเหตุผล	37.877	4	9.469	0.560	0.692
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่ละเอียดลออการทํารั่ว	70.551	4	11.638	1.843	0.386
ความไม่รับผิดชอบ*ความไม่มีเหตุผล	35.412	4	8.853	0.524	0.718
ความไม่รับผิดชอบ*ความไม่ละเอียดลออการทํารั่ว	26.115	4	6.529	0.886	0.818
ความไม่มีเหตุผล*ความไม่ละเอียดลออการทํารั่ว	49.129	4	12.282	0.727	0.575
Explained	708.687	35	20.248	1.198	0.219
Residual	3584.023	212	16.906		
Total	4292.710	247	17.879		

ตาราง 44 การวิเคราะห์การจำแนกของค่าเฉลี่ยไฮโคแพททิก ทีวีเอท (Pd) แยกตามระดับของ
 คำนิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละเอียด
 ต่อการทำชั่ว

Variable + Category	N	Unadjusted		Adjusted for Independents		Adjusted for Independents + Covariates	
		Mean	Eta	Mean	Beta	Mean	Beta
<u>ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต</u>							
ต่ำ	25	27.32		27.37		27.33	
ปานกลาง	173	26.59		26.61		26.62	
สูง	50	26.74		26.61		26.61	
<u>ความไม่รับผิดชอบ</u>			0.05		0.05		0.05
ต่ำ	40	26.02		26.23		26.34	
ปานกลาง	161	26.80		26.72		26.72	
สูง	47	26.89		26.97		26.90	
<u>ความไม่มีเหตุผล</u>			0.07		0.05		0.04
ต่ำ	41	28.26		28.13		28.06	
ปานกลาง	148	26.56		26.54		26.56	
สูง	59	25.93		26.06		26.08	
<u>ความไม่ละเอียดต่อการทำชั่ว</u>			0.18		0.16		0.15
ต่ำ	30	24.96		25.09		25.06	
ปานกลาง	170	26.66		26.68		26.71	
สูง	48	27.89		27.74		27.64	
			0.19		0.17		0.17
Multiple R Squared					0.069		0.090
Multiple R					0.262		0.299

4.8.2 จากตาราง 45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนและตาราง 46

การวิเคราะห์การจำแนกเพศของคะแนน Pd เพื่อหาความสัมพันธ์โดยจำแนกตามระดับคะแนน คำนิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบ และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว พบว่าระดับของความไม่ละอายต่อการทำชั่วที่แตกต่างกันทำให้เกิดความแตกต่างกันของคะแนนเฉลี่ย Pd อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็น 26.69 คะแนน ในกลุ่มที่มีค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วต่ำและปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย Pd เป็น 24.96 และ 26.66 ก่อนปรับรวมกับตัวแปรอิสระตัวอื่น และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระและตัวแปรรวม คือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุดแล้วคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ไคค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วต่ำและปานกลางเป็น 25.03 และ 26.67 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่ไคคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วสูง คะแนนเฉลี่ยของ Pd จะสูงขึ้นเป็น 27.89 และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมทั้ง 3 แล้ว คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มที่ไคค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วสูงเป็น 27.80 โดยที่มีสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วก่อนปรับเป็น 0.19 และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมแล้วเป็น 0.18

ส่วนตัวแปรรวมและปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ไม่ส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรอิสระทั้ง 4 คือ ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบ และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว กับตัวแปรรวมทั้ง 3 คือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุด และปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ทั้งหมดรวมกันอธิบาย ตัวแปรตาม Pd ได้ 628.095 ส่วนใน 4292.710 ส่วน โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนที่อธิบายไม่ได้มี 3664.615 ส่วน ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความเชื่อถือได้ (Multiple R Squared) 0.068 และรวมกันส่งผลสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Pd ร้อยละ 26.1 (Multiple R)

จากตาราง 45 และตาราง 46 พบว่าความแตกต่างของกลุ่มคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำช่วนั้น กลุ่มที่ไคคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วต่ำและ

ปานกลางจะได้คะแนน Pd ต่ำ และกลุ่มที่ได้คะแนนความไม่ละเอียดลออการท้าวสูง
จะได้คะแนน Pd สูงไปด้วย โดยความแตกต่างนี้จะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
ส่วนความแตกต่างของระดับคะแนนของกลุ่มความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีความ
ไม่มีวินัยและความไม่รับผิดชอบ ไม่ส่งผลต่อระดับคะแนน Pd อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ

ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจแสดงได้ ดังแผนภาพต่อไปนี้

ความไม่ละเอียดลออการท้าว

คะแนนเฉลี่ย Pd

ต่ำ + ปานกลาง

ต่ำ

สูง

สูง

$p < 0.05$

ตาราง 45 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไฮโดรเพทิก คิวเท (Pd) โดยสัมพันธ์กับค่านิยม
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบ และความไม่ละเอียดรอบคอบการทํางาน

Source of Variation	Sum of Squares	DF	Mean Square	F	Singif of F.
<u>Main Effects</u>					
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	196.073	8	24.509	1.418	0.190
ความไม่มีวินัย	14.756	2	7.378	0.427	0.653
ความไม่รับผิดชอบ	8.959	2	4.480	0.259	0.772
ความไม่ละเอียดรอบคอบการทํางาน	12.283	2	6.141	0.355	0.701
	149.800	2	74.900	4.333	0.014
<u>Convariates</u>					
เพศ	96.734	3	32.245	1.865	0.136
อายุ	47.629	1	47.629	2.755	0.098
การศึกษาสูงสุด	4.664	1	4.664	0.270	0.604
	36.913	1	36.913	2.135	0.145
<u>2 - Way Interactions</u>					
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่มีวินัย	65.834	4	16.458	0.952	0.435
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่รับผิดชอบ	14.156	4	3.539	0.205	0.936
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่ละเอียดรอบคอบการทํางาน	101.822	4	25.455	1.473	0.212
ความไม่มีวินัย*ความไม่รับผิดชอบ	10.754	4	2.689	0.156	0.960
ความไม่มีวินัย*ความไม่ละเอียดรอบคอบการทํางาน	52.229	4	13.057	0.755	0.555
ความไม่รับผิดชอบ*ความไม่ละเอียดรอบคอบการทํางาน	62.812	4	15.703	0.908	0.460
Explained	628.095	35	17.946	1.038	0.418
Residual	3664.615	212	17.286		
Total	4292.710	247	17.379		

ตาราง 46 การวิเคราะห์การจำแนกประเภทของค่าเฉลี่ยไฮโดรเพติก ดัชนี (Pd) แยกตามระดับของค่านิยม
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบ และความไม่ละเอียดรอบคอบ

Variable + Category	N	Unadjusted		Adjusted for Independents		Adjusted for Independents + Covariates	
		Mean	Eta	Mean	Beta	Mean	Beta
<u>ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต</u>							
ต่ำ	25	27.32		27.38		27.33	
ปานกลาง	173	26.59		26.57		26.58	
สูง	50	26.74		26.76		26.76	
<u>ความไม่มีวินัย</u>			0.05		0.06		0.05
ต่ำ	68	26.92		26.97		26.88	
ปานกลาง	157	26.70		26.63		26.66	
สูง	23	25.95		26.32		26.32	
<u>ความไม่รับผิดชอบ</u>			0.06		0.05		0.04
ต่ำ	40	26.02		26.21		26.33	
ปานกลาง	161	26.80		26.73		26.72	
สูง	47	26.89		26.96		26.89	
<u>ความไม่ละเอียดรอบคอบ</u>			0.07		0.05		0.04
ต่ำ	30	24.96		25.04		25.03	
ปานกลาง	170	26.66		26.64		26.67	
สูง	48	27.89		27.91		27.80	
			0.19		0.19		0.18
Multiple R Squared				0.046		0.068	
Multiple R				0.214		0.261	

4.8.3 จากตาราง 47 การวิเคราะห์ความแปรปรวน และตาราง 48 การวิเคราะห์การจำแนกเพศของคะแนน Pd เพื่อหาความสัมพันธ์โดยจำแนกตามระดับคะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบ และความไม่มีเหตุผล พบว่าระดับของความไม่มีเหตุผลที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความแตกต่างกันของคะแนน Pd อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็น 26.69 คะแนน ในกลุ่มที่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ มีคะแนนเฉลี่ย Pd เป็น 28.26 ก่อนปรับรวมกับตัวแปรอิสระตัวอื่น และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระและตัวแปรรวม คือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุดแล้ว คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ เป็น 28.12 ส่วนกลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลปานกลาง และสูง คะแนนเฉลี่ย Pd จะลดต่ำลงเป็น 26.56 และ 25.93 ตามลำดับ และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมทั้ง 3 แล้ว คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มที่ได้ค่านิยมความไม่มีเหตุผลเป็น 26.54 และ 26.04 ตามลำดับ โดยที่สัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของค่านิยมความไม่มีเหตุผลก่อนปรับเป็น 0.18 และเมื่อปรับรวมกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมแล้วเป็น 0.17

ส่วนตัวแปรรวมและปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ไม่ส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรอิสระทั้ง 4 คือ ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบและความไม่มีเหตุผล กับตัวแปรรวมทั้ง 3 คือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุด และปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ทั้งหมดรวมกันอธิบายตัวแปรตาม Pd ได้ 649.566 ส่วนใน 4292.710 ส่วน โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนที่อธิบายไม่ได้มี 3643.144 ส่วน ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความเชื่อถือได้ (Multiple R Squared) 0.063 และรวมกันส่งผลสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Pd รอยละ 25.0 (Multiple R)

จากตาราง 47 และตาราง 48 พบว่าความแตกต่างของกลุ่มคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลนั้น กลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำจะได้คะแนน Pd สูง

และกลุ่มที่ได้คะแนนความไม่มีเหตุผลปานกลางและสูง จะได้คะแนน Pd ต่ำลง โดยความแตกต่างนี้จะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วน ความแตกต่างของระดับคะแนนของกลุ่มความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย และความไม่รับผิดชอบ ไม่มีผลต่อระดับคะแนน Pd อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจแสดงได้ ดังแผนภาพต่อไปนี้

ตาราง 47 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไฮโคแพทติก ดีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับค่านิยม
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบ และความไม่มีเหตุผล

Source of Variation	Sum of Squares	DF	Mean Square	F	Singif of F
<u>Main Effects</u>	173.645	8	21.706	1.263	0.264
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	10.012	2	5.006	0.291	0.748
ความไม่มีวินัย	5.323	2	2.661	0.155	0.857
ความไม่รับผิดชอบ	19.208	2	9.604	0.559	0.573
ความไม่มีเหตุผล	127.371	2	63.685	3.706	0.026
<u>Covariates</u>	94.908	3	31.636	1.841	0.141
เพศ	48.230	1	48.230	2.807	0.095
อายุ	9.330	1	9.330	0.543	0.462
การศึกษาสูงสุด	28.911	1	28.911	1.682	0.196
<u>2 - Way Interactions</u>					
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่มีวินัย	63.371	4	15.843	0.922	0.452
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่รับผิดชอบ	41.596	4	10.399	0.605	0.659
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่มีเหตุผล	50.814	4	12.703	0.739	0.566
ความไม่มีวินัย*ความไม่รับผิดชอบ	23.249	4	5.812	0.338	0.852
ความไม่มีวินัย*ความไม่มีเหตุผล	142.426	4	35.607	2.072	0.086
ความไม่รับผิดชอบ*ความไม่มีเหตุผล	63.792	4	15.948	0.928	0.449
Explained	649.566	35	18.559	1.080	0.359
Residual	3613.144	212	17.185		
Total	4292.710	247	17.379		

ตาราง 48 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ของค่าเฉลี่ยโชโคแพททิค คีวีเอท (Pd) แยกตามระดับ
ของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีวินัย ความไม่รับผิดชอบและความไม่มีเหตุผล

Variable + Category	N	Unadjusted		Adjusted for Independents		Adjusted for Independents + Covariates	
		Mean	Eta	Mean	Beta	Mean	Beta
<u>ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต</u>							
ต่ำ	25	27.32		27.28		27.25	
ปานกลาง	173	26.59		26.65		26.65	
สูง	50	26.74		26.54		26.54	
<u>ความไม่มีวินัย</u>			0.05		0.05		0.05
ต่ำ	68	26.92		26.86		26.78	
ปานกลาง	157	26.70		26.67		26.71	
สูง	23	25.95		26.30		27.07	
<u>ความไม่รับผิดชอบ</u>			0.06		0.04		0.03
ต่ำ	40	26.02		26.07		26.19	
ปานกลาง	161	26.80		26.76		26.75	
สูง	47	26.89		26.97		26.91	
<u>ความไม่มีเหตุผล</u>			0.07		0.07		0.05
ต่ำ	41	28.26		28.24		28.12	
ปานกลาง	148	26.56		26.54		26.54	
สูง	59	25.93		26.00		26.04	
			0.18		0.17		0.17
Multiple R Squared					0.040		0.063
Multiple R					0.201		0.250

4.8.4 จากตาราง 49 การวิเคราะห์ความแปรปรวน และตาราง 50 การวิเคราะห์การจำแนกเพศของคะแนน Pd เพื่อหาความสัมพันธ์โดยจำแนกตามระดับคะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว พบว่าระดับของความไม่มีเหตุผลและความไม่ละอายต่อการทำชั่วที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดความแตกต่างกันของคะแนนเฉลี่ย Pd อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็น 26.69 คะแนน ในกลุ่มที่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 28.26 ก่อนปรับร่วมกับตัวแปรอิสระตัวอื่น และเมื่อปรับร่วมกับตัวแปรอิสระและตัวแปรรวมคือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุดแล้ว คะแนนเฉลี่ยจากกลุ่มที่ใดคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำเป็น 28.06 ส่วนกลุ่มที่ใดคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลปานกลางและสูง คะแนนเฉลี่ยของ Pd จะลดต่ำลงเป็น 26.56 และ 25.93 และเมื่อปรับร่วมกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมทั้ง 3 แล้ว คะแนนเฉลี่ย Pd ของกลุ่มที่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลปานกลางและสูง จะเป็น 26.56 และ 26.05 ตามลำดับ โดยที่สัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของค่านิยมความไม่มีเหตุผล ก่อนปรับเป็น 0.18 และเมื่อปรับร่วมกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมแล้ว เป็น 0.15

ส่วนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชื่อนั้น กลุ่มที่ใดคะแนนต่ำมีคะแนนเฉลี่ย Pd ก่อนปรับเป็น 24.96 และหลังปรับด้วยตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมเป็น 25.0 กลุ่มที่ใดคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย Pd ก่อนปรับเป็น 26.66 และคะแนนเฉลี่ย Pd หลังปรับกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมเป็น 26.72 ส่วนกลุ่มที่ใดคะแนนเฉลี่ยค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วสูง มีคะแนนเฉลี่ย Pd ก่อนปรับเป็น 27.89 และหลังปรับกับตัวแปรอิสระและตัวแปรรวมเป็น 27.64 ถ้าตัวแปรค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่ว มีสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์กับคะแนน Pd เป็น 0.19 ก่อนปรับ และเป็น 0.17 หลังปรับกับตัวแปรอิสระอื่น และตัวแปรรวมแล้ว ตัวแปรอิสระทั้ง 4 รวมกันส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนตัวแปรรวมและปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ไม่ส่งผลต่อตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรอิสระทั้ง 3 คือ คำนิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต คำนิยมความไม่มีเหตุผล และค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่ว กับตัวแปรรวมทั้ง 3 คือ เพศ อายุ และการศึกษา สูงสุด และปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ทั้งหมดรวมกันอธิบายตัวแปรตาม Pd ได้ 614.840 ส่วนใน 4292.710 ส่วน โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนที่อธิบายไม่ได้มี 3677.870 ส่วน ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความเชื่อถือได้ (Multiple R Squared) 0.088 และรวมกันส่งผลสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Pd ร้อยละ 29.7 (Multiple R)

จากตาราง 49 และตาราง 50 พบว่าความแตกต่างของกลุ่มคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลและค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วนั้น กลุ่มที่ไคคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำจะไคคะแนน Pd สูง ในขณะที่กลุ่มที่ไคคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผลปานกลางและสูงจะไคคะแนน Pd ต่ำกว่า กลุ่มที่ไคคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วต่ำ จะไคคะแนน Pd ต่ำ และกลุ่มที่ไคคะแนนค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วมานกลางและสูง จะไคคะแนน Pd สูงไปด้วย โดยความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ความแตกต่างของระดับคะแนนของกลุ่มค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ไม่ส่งผลต่อระดับคะแนน Pd อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจแสดงได้ ดังแผนภาพต่อไปนี้

ค่านิยมความไม่มีเหตุผล	คะแนนเฉลี่ย Pd
ต่ำ	สูง
ปานกลาง + สูง	ต่ำ
ค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	คะแนนเฉลี่ย Pd
ต่ำ	ต่ำ
ปานกลาง + สูง	สูง

$p < 0.05$

ตาราง 49 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของไฮโดรเพทิก คิวเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับคานิยม
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละอายต่อการทำชั่ว

Source of Variation	Sum of Squares	DF	Mean Square	F	Singif of F
<u>Main Effects</u>	283.226	6	47.204	2.901	0.010
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	11.023	2	5.512	0.339	0.713
ความไม่มีเหตุผล	108.847	2	54.424	3.344	0.037
ความไม่ละอายต่อการทำชั่ว	135.720	2	67.860	4.170	0.017
<u>Covariates</u>	94.462	3	31.487	1.935	0.125
เพศ	39.566	1	39.566	2.431	0.120
อายุ	11.137	1	11.137	0.684	0.409
การศึกษาสูงสุด	33.387	1	33.387	2.052	0.153
<u>2 - Way Interactions</u>					
ความไม่ซื่อสัตย์ ความไม่มีเหตุผล	42.953	4	10.738	0.660	0.621
ความไม่ซื่อสัตย์ ความไม่ละอายต่อ การทำชั่ว	108.617	4	27.154	1.669	0.158
ความไม่มีเหตุผล ความไม่ละอายต่อ การทำชั่ว	74.057	4	18.514	1.138	0.340
 Explained	 614.840	 21	 29.278	 1.799	 0.020
Residual	3677.870	226	16.274		
Total	4292.710	247	17.379		

ตาราง 50 การวิเคราะห์การจำแนกของค่าเฉลี่ยไฮโดรเพติก คิวเอน (Pd) แยกตามระดับ
ของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่มีเหตุผล และความไม่ละเอียดรอบคอบการทํางาน

Variable + Category	N	Unadjusted		Adjusted for Independents		Adjusted for Independents + Covariate	
		Mean	Eta	Mean	Beta	Mean	Beta
<u>ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต</u>							
ต่ำ	25	27.32		27.32		27.30	
ปานกลาง	173	26.59		26.61		26.62	
สูง	50	26.74		26.64		26.63	
<u>ความไม่มีเหตุผล</u>			0.05		0.05		0.05
ต่ำ	41	28.26		28.12		28.06	
ปานกลาง	148	26.56		26.56		26.56	
สูง	59	25.93		26.03		26.05	
<u>ความไม่ละเอียดรอบคอบการทํางาน</u>			0.18		0.16		0.15
ต่ำ	30	24.96		25.01		25.01	
ปานกลาง	170	26.66		26.69		26.72	
สูง	48	27.89		27.73		27.64	
			0.19		0.18		0.17

Multiple R Squared

0.066

0.088

Multiple R

0.257

0.297

4.9 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (MCA) ของคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคม (ออธอริตี พรอบเลม - Pd₂) ของเยาวชน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ของคะแนนค่านิยมประกอบการอธิบาย

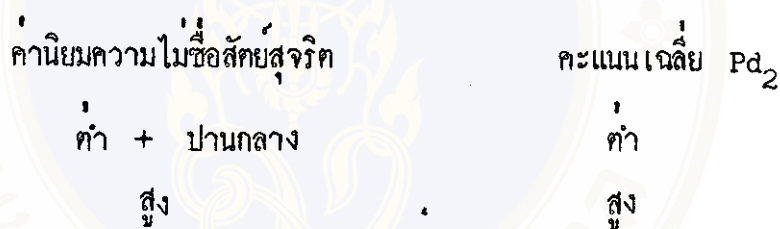
4.9.1 จากตาราง 51 การวิเคราะห์ความแปรปรวน และตาราง 52 การวิเคราะห์การจำแนกหมู่ของคะแนน Pd₂ เพื่อหาความสัมพันธ์โดยจำแนกตามระดับคะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่มีวินัย พบว่าระดับของความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ที่แตกต่างกันจะทำให้เกิดความแตกต่างกันของคะแนนเฉลี่ย Pd₂ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่คะแนนเฉลี่ย Pd₂ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็น 5.60 คะแนน ในกลุ่มที่มีค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์ต่ำและปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ย Pd เป็น 4.92 และ 5.52 กอนเปรียบเทียบกับตัวแปรอิสระตัวอื่น และเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอิสระ และตัวแปรรวมคือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุดแล้ว คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่โคค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตต่ำและปานกลาง เป็น 4.97 และ 5.52 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่โคค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูง คะแนนเฉลี่ยของ Pd₂ จะสูงขึ้นเป็น 6.24 และเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอิสระอื่นและตัวแปรรวมทั้ง 3 แล้ว คะแนนเฉลี่ย Pd₂ ของกลุ่มที่โคค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูง เป็น 6.20 โดยที่มีสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตกอนปรับเป็น 0.22 และเมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอิสระอื่น และตัวแปรรวมแล้วเป็น 0.21

ส่วนตัวแปรรวมและปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ไม่ส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตัวแปรอิสระทั้ง 4 คือ ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่มีวินัย กับตัวแปรรวมทั้ง 3 คือ เพศ อายุ และการศึกษาสูงสุด และปฏิสัมพันธ์ 2 ทาง ทั้งหมดรวมกันอธิบายตัวแปรตาม Pd₂ โค 82.927 ส่วนใน 677.274 ส่วน โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนที่อธิบายไม่ได้ 594.347 ส่วน ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความเชื่อถือได้ (Multiple R Squared) 0.080 และรวมกันส่งผล

สัมพันธ์กับตัวแปรตาม Pd_2 ร้อยละ 28.3 (Multiple R)

จากตาราง 51 และตาราง 52 พบว่าความแตกต่างของกลุ่มคะแนน
 คำนิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตนั้น กลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตต่ำและ
 ปานกลาง จะได้คะแนน Pd_2 ต่ำ และกลุ่มที่ได้คะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูง
 จะได้คะแนน Pd_2 สูงไปควย โดยความแตกต่างนี้จะมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
 ส่วนความแตกต่างของระดับคะแนนกลุ่มค่านิยมความไม่รับผิดชอบ ค่านิยมความไม่มีเหตุผล
 และค่านิยมความไม่มีวินัย ไม่ส่งผลกระทบต่อระดับคะแนน Pd_2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจแสดงได้ ดังแผนภาพต่อไปนี้

$p < 0.01$

ตาราง 51 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของออซอริดี พรอบเลม (Pd_2) โดยสัมพันธ์กับคานิยม
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผลและความไม่มีวินัย

Source of Variation	Sum of Squares	DF	Mean Square	F	Singif of F
<u>Main Effects</u>	51.869	8	6.484	2.313	0.021
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	27.078	2	13.539	4.829	0.009
ความไม่รับผิดชอบ	14.922	2	7.461	2.661	0.072
ความไม่มีเหตุผล	3.090	2	1.545	0.551	0.577
ความไม่มีวินัย	1.907	2	0.953	0.340	0.712
<u>Covariates</u>	2.264	3	0.755	0.269	0.848
เพศ	0.856	1	0.856	0.305	0.581
อายุ	0.877	1	0.877	0.313	0.576
การศึกษาสูงสุด	0.837	1	0.837	0.298	0.585
<u>2 - Way Interactions</u>					
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่รับผิดชอบ	3.584	4	0.896	0.320	0.865
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่มีเหตุผล	4.108	4	1.027	0.366	0.832
ความไม่ซื่อสัตย์*ความไม่มีวินัย	1.059	4	0.265	0.094	0.984
ความไม่รับผิดชอบ*ความไม่มีเหตุผล	11.132	4	0.783	0.993	0.412
ความไม่รับผิดชอบ*ความไม่มีวินัย	1.199	4	0.300	0.107	0.980
ความไม่มีเหตุผล*ความไม่มีวินัย	4.869	4	1.217	0.434	0.734
Explained	82.927	35	2.369	0.845	0.718
Residual	594.347	212	2.804		
Total	677.274	247	2.742		

ตาราง 52 การวิเคราะห์การจำแนกประเภทของค่าเฉลี่ยออธริที พรอบเลม (Pd_2) แยกตามระดับของ
 คำนิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่รับผิดชอบ ความไม่มีเหตุผล และความไม่มีวินัย

Variable + Category	N	Unadjusted		Adjusted for Independents		Adjusted for Independents + Covariates	
		Mean	Eta	Mean	Beta	Mean	Beta
<u>ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต</u>							
ต่ำ	25	4.92		4.99		4.97	
ปานกลาง	173	5.52		5.52		5.52	
สูง	50	6.24		6.19		6.20	
<u>ความไม่รับผิดชอบ</u>			0.22		0.20		0.21
ต่ำ	40	5.07		5.07		5.06	
ปานกลาง	161	5.63		5.65		5.65	
สูง	47	5.95		5.89		5.89	
<u>ความไม่มีเหตุผล</u>			0.16		0.15		0.15
ต่ำ	41	5.87		5.81		5.80	
ปานกลาง	148	5.50		5.51		5.52	
สูง	59	5.66		5.67		5.65	
<u>ความไม่มีวินัย</u>			0.08		0.07		0.06
ต่ำ	68	5.67		5.67		5.68	
ปานกลาง	157	5.55		5.54		5.53	
สูง	23	5.73		5.81		5.80	
			0.04		0.05		0.06
Multiple R Squared					0.077	0.080	
Multiple R					0.277	0.283	

4.10 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ

การวิเคราะห์การถดถอยพหุต่อไปนี้ เป็นการวิเคราะห์โดยใช้ลักษณะต่าง ๆ ของแนวโน้มการต่อต้านสังคม ได้แก่ โซโคเพททิค คีวีเอท (Pd) แฟมมิลีเอล คีสคอร์ค (Pd₁) ออซอร์คี พรอบเลม (Pd₂) โซเซียล อิมเพอร์ฟรบบิลิตี้ (Pd₃) โซเซียล เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4A}) และ เซลฟ เอเลี่ยนเนชัน (Pd_{4B}) เป็นตัวแปรตาม และใช้ค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะได้แก่ ค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ค่านิยมความรับผิดชอบ ค่านิยมความไม่รับผิดชอบ ค่านิยมความมีเหตุผล ค่านิยมความไม่มีเหตุผล ค่านิยมความละเอียดลออการทํางาน ค่านิยมความไม่ละเอียดลออการทํางาน ค่านิยมความมีวินัย และค่านิยมความไม่มีวินัย เป็นตัวแปรอิสระโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยแบบ Stepwise เพื่อพิจารณาค่าตัวแปรค่านิยมเข้ามาวิเคราะห์ในสมการถดถอยทีละตัว โดยคัดเลือกจากตัวที่มีค่าสถิติทดสอบ t สูงสุดก่อน และจำกัดระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t ที่ 0.05 ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

4.10.1 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ เมื่อนำตัวแปรค่านิยมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ 10 ลักษณะเข้ามาพิจารณารวมกัน

4.10.1.1 จากตาราง 53 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะรวมกันโดยมี Pd เป็นตัวแปรตามแล้ว พบว่า มีตัวแปรค่านิยมความไม่มีเหตุผลเพียงตัวเดียวเท่านั้น ที่มีค่านัยสำคัญระดับ 0.05 ของสถิติทดสอบ t โดยมีค่าสหสัมพันธ์ค่าร้อยละ 15.27 ในทางตรงกันข้าม ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ดังนี้

$$\text{คะแนน Pd} = 29.3752 - [0.3730 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล})] \pm 4.1283$$

$p < 0.05$ โดยที่ค่านิยมความไม่มีเหตุผลมีสหสัมพันธ์ร้อยละ 15.27 ในทางตรงกันข้าม

ตาราง 53 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน
ไฮโดรแพททิก คิวเท (Pd) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมทั้ง เจิงบวกและ เจิงลบ

ค่านิยม	คะแนนไฮโดรแพททิก คิวเท (Pd)	
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความซื่อสัตย์สุจริต	0.023	0.333
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	- 0.001	- 0.016
ความรับผิดชอบ	- 0.108	- 1.671
ความไม่รับผิดชอบ	0.044	0.539
ความมีเหตุผล	0.103	1.693
ความไม่มีเหตุผล	- 0.153	- 2.425 *
ความละเอียดลออการทํางาน	- 0.062	- 1.035
ความไม่ละเอียดลออการทํางาน	0.119	1.719
ความมีวินัย	- 0.037	- 0.598
ความไม่มีวินัย	- 0.017	- 0.102

* $p < 0.05$ $\bar{X}$ ของ Pd = 25.694, SD. = 4.169

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	100.1874	1	100.1874	5.8786	0.0160
Residual	4192.5223	246	17.0428		
Total	4292.7097	247			
Multiple R	0.1528				
R Square	0.0233				
Adjusted R Square	0.0194				
Standard Error	4.1283				

Variable in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความไม่มีเหตุผล	- 0.3730	0.1538	- 0.1528	- 2.425	0.0160
(Constant)	29.3753	1.1367		25.843	0.0000

4.10.1.2 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะร่วมกันโดยมี Pd_1 เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับสถิติทดสอบ T

4.10.1.3 จากตาราง 54 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะร่วมกัน โดยมี Fd_2 เป็นตัวแปรตามแล้ว พบว่ามีตัวแปรค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความรับผิดชอบ ที่มีค่านัยสำคัญระดับ 0.01 ของสถิติทดสอบ T โดยมีค่าสหสัมพันธ์ร้อยละ 19.8 และร้อยละ 12.6 ในทางตรงกันข้ามตามลำดับ ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\text{คะแนน } Fd_2 = 5.0615 + [0.1765 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต})] - [1.2207 (\text{คะแนนค่านิยมความรับผิดชอบ})] \pm 1.6155$$

$p < 0.01$ โดยที่ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต มีสหสัมพันธ์ร้อยละ 19.8 และค่านิยมความรับผิดชอบมีสหสัมพันธ์ร้อยละ 12.6 ในทางตรงกันข้าม

ตาราง 54 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนออกข้อวิทย์ พรอบเลม (Fd_2) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ

ค่านิยม	คะแนนออกข้อวิทย์ พรอบเลม (Fd_2)	
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความซื่อสัตย์สุจริต	0.061	1.181
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	0.200	3.195*
ความรับผิดชอบ	- 0.129	- 2.036*
ความไม่รับผิดชอบ	0.148	1.833
ความมีเหตุผล	- 0.063	- 0.900
ความไม่มีเหตุผล	- 0.016	- 0.127
ความละเอียดลออการทำงาน	- 0.030	- 0.434
ความไม่ละเอียดลออการทำงาน	0.043	0.747
ความมีวินัย	0.008	0.383
ความไม่มีวินัย	- 0.014	0.005

* $p < 0.01$ $\bar{X}$ ของ $Fd_2 = 5.605$, $SD. = 1.656$

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	37.8983	2	18.9491	7.2611	0.0009
Residual	639.3759	245	2.6097		
Total	677.2742	247			

Multiple R	0.2366
R Square	0.0560
Adjusted R Square	0.0483
Standard Error	1.6155

Variables in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	0.1765	0.0552	0.1984	3.195	0.0016
ค่านิยมความรับผิดชอบ	- 0.1221	0.0600	- 0.1264	- 2.036	0.0428
(Constant)	5.0615	0.6064		8.347	0.0000

4.10.1.4 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะรวมกัน โดยมี Pd_3 เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีสหสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับ สถิติทดสอบ T

4.10.1.5 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะรวมกัน โดยมี Pd_{4A} เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีสหสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับ สถิติทดสอบ T

4.10.1.6 จากตาราง 55 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะร่วมกันโดยมี Fd_{4B} เป็นตัวแปรตามแล้ว พบว่าตัวแปรค่านิยมความมีเหตุผล และค่านิยมความไม่มีเหตุผล ที่มีค่านัยสำคัญระดับ 0.01 ของสถิติทดสอบ T โดยมีค่าสถิติสัมพันธ์ร้อยละ 17.3 และ 13.3 ในทางตรงกันข้าม ตามลำดับ ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\text{คะแนน } Fd_{4B} = 9.3424 + [0.2069 (\text{คะแนนค่านิยมความมีเหตุผล})] - [0.1310 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล})] \pm 2.2814$$

$p < 0.01$ โดยที่ค่านิยมความมีเหตุผล มีสหสัมพันธ์ร้อยละ 17.3 และค่านิยมความไม่มีเหตุผลมีค่าสหสัมพันธ์ร้อยละ 13.3 ในทางตรงกันข้าม

ตาราง 55 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเชลฟ์เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B}) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมทั้งเชิงบวกและเชิงลบ

ค่านิยม	คะแนนเชลฟ์ เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B})	
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความซื่อสัตย์สุจริต	0.099	1.580
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	- 0.069	- 1.102
ความรับผิดชอบ	- 0.091	- 1.550
ความไม่รับผิดชอบ	0.059	1.026
ความมีเหตุผล	0.017	2.774*
ความไม่มีเหตุผล	- 0.127	- 2.129*
ความละเอียดลออการทำชั่ว	- 0.085	- 1.395
ความไม่ละเอียดลออการทำชั่ว	0.090	1.129
ความมีวินัย	- 0.037	- 0.406
ความไม่มีวินัย	- 0.031	- 0.013

* $p < 0.01$ $\bar{X}$ ของ Fd_{4B} = 9.774, SD. = 2.327

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	62.2298	2	31.1149	5.9784	0.0029
Residual	1275.1250	245	5.2046		
Total	1337.3548	247			
Multiple R	0.2157				
R Square	0.0465				
Adjusted R Square	0.0388				
Standard Error	2.2814				

Variables in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความมีเหตุผล	0.2069	0.0746	0.1731	2.774	0.0060
ค่านิยมความไม่มีเหตุผล	-0.1810	0.0850	-0.1328	-2.129	0.0343
(Constant)	9.3424	0.8760		10.665	0.0000

4.10.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ เมื่อนำตัวแปรค่านิยมเชิงบวก 5
ลักษณะเข้ามาพิจารณาพร้อมกัน

4.10.2.1 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงบวก 5 ลักษณะร่วมกัน โดยมี Fd เป็นตัวแปรตามแล้วไม่พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับสถิติทดสอบ T

4.10.2.2 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงบวก 5 ลักษณะร่วมกัน โดยมี Fd_1 เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับสถิติทดสอบ T

4.10.2.3 จากตาราง 56 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงบวก 5 ลักษณะร่วมกัน โดยมี Fd_2 เป็นตัวแปรตามแล้ว พบว่ามีตัวแปรค่านิยมความรับผิดชอบ ที่มีนัยสำคัญระดับ 0.05 ของสถิติทดสอบ T โดยมีค่าสหสัมพันธ์ค่าร้อยละ 12.9 ในทางตรงข้าม ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\text{คะแนน } Fd_2 = 6.4540 - [0.1245 (\text{คะแนนค่านิยมความรับผิดชอบ})] \pm 1.645$$

$p < 0.05$ โดยที่ค่านิยมความรับผิดชอบมีสหสัมพันธ์ร้อยละ 12.9 ในทางตรงกันข้าม ตาราง 56 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน ออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงบวก

ค่านิยม	คะแนนออธอริตี พรอบเลม (Fd_2)	
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความซื่อสัตย์สุจริต	0.061	0.972
ความรับผิดชอบ	- 0.129	- 2.038 *
ความมีเหตุผล	- 0.063	- 0.900
ความละเอียดต่อการทำซ้ำ	- 0.030	- 0.542
ความมีวินัย	0.008	0.228

* $p < 0.05$ $\bar{X}$ ของ $Fd_2 = 5.605$, $SD. = 1.656$

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	11.2502	1	11.2502	4.1553	0.0426
Residual	666.0240	246	2.7074		
Total	677.2742	247			

Multiple R	0.1289
R Square	0.0166
Adjusted R Square	0.0126
Standard Error	1.6456

Variables in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความรับผิดชอบต่อสังคม	- 0.1245	0.0611	- 0.1289	- 2.038	0.0426
(Constant)	6.4540	0.4295		15.027	0.0000

4.10.2.4 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงบวก 5 ลักษณะ
รวมกันโดยมี Pd_3 เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทางสถิติ
สำหรับสถิติทดสอบ T

4.10.2.5 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงบวก 5 ลักษณะ
รวมกัน โดยมี Fd_{4A} เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์เชิงบวกที่มีนัยสำคัญทาง
สถิติสำหรับสถิติทดสอบ T

4.10.2.6 จากตาราง 57 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงบวก
5 ลักษณะรวมกัน โดยมี Fd_{4B} เป็นตัวแปรตามแล้ว พบว่ามีตัวแปรค่านิยมความมีเหตุผลที่มี
นัยสำคัญระดับ 0.01 ของสถิติทดสอบ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ค่าร้อยละ 17.0 ซึ่งสามารถ
สร้างสมการถดถอยได้ดังนี้

$$\text{คะแนน } Fd_{4B} = 8.0720 + [0.2032 (\text{คะแนนค่านิยมความมีเหตุผล})] \\ \pm 2.2977$$

$p < 0.01$ โดยที่ค่านิยมความมีเหตุผลมีสหสัมพันธ์ร้อยละ 17.0

ตาราง 57 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเชลฟ์
เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B}) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงบวก

ค่านิยม	คะแนนเชลฟ์	เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B})
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความซื่อสัตย์สุจริต	0.099	1.589
ความรับผิดชอบ	- 0.091	-1.579
ความมีเหตุผล	0.170	2.706*
ความละเอียดลออการทำงาน	- 0.085	- 1.338
ความมีวินัย	- 0.037	- 0.398

* $p < 0.01$ $\bar{X}$ ของ Fd_{4B} = 9.774, SD. = 2.327

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	38.6448	1	38.6448	7.3201	0.0073
Residual	1298.7101	246	5.2793		
Total	1337.3549	247			
Multiple R	0.1700				
R Square	0.0289				
Adjusted R Square	0.0250				
Standard Error	2.2977				

Variables in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความมีเหตุผล	0.2032	0.0751	0.1700	2.706	0.0073
(Constant)	8.0720	0.6459		12.498	0.0000

4.10.3 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ เมื่อนำตัวแปรค่านิยมเชิงลบ 5
ลักษณะมาพิจารณาารวมกัน

4.10.3.1 จากตาราง 58 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงลบ 5 ลักษณะรวมกัน โดยมี Pd เป็นตัวแปรตามแล้วพบว่า มีตัวแปรค่านิยมความไม่มีเหตุผล เพียงตัวเดียวเท่านั้นที่มีค่านัยสำคัญระดับ 0.05 ของสถิติทดสอบ T โดยมีค่าสหสัมพันธ์ค่าร้อยละ 15.27 ในทางตรงกันข้าม ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\text{คะแนน Pd} = 29.3752 - [0.3730 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล})] \pm 4.1283$$

$p < 0.05$ โดยที่ค่านิยมความไม่มีเหตุผลมีสหสัมพันธ์ร้อยละ 15.27 ในทางตรงกันข้าม

ตาราง 58 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน ไชโคแพททิก คีวีเอท (Pd) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงลบ

ค่านิยม	คะแนนไชโคแพททิก คีวีเอท (Pd)	
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	- 0.001	- 0.016
ความไม่รับผิดชอบ	- 0.044	0.539
ความไม่มีเหตุผล	- 0.153	- 2.425 *
ความไม่ละเอียดรอบคอบ	0.119	1.719
ความไม่มีวินัย	- 0.017	- 0.102

* $p < 0.05$ $\bar{X}$ ของ Pd = 26.694, SD. = 4.169

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	100.1874	1	100.1874	5.8786	0.0160
Residual	4192.5223	246	17.0428		
Total	4292.7097	247			
Multiple R	0.1528				
R Square	0.0233				
Adjusted R Square	0.0194				
Standard Error	4.1283				

Variables in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความไม่มีเหตุผล	- 0.3730	0.1538	- 0.1528	- 2.425	0.0160
(Constant)	29.3753	1.1367		25.843	0.0000

4.10.3.2 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงลบทั้ง 5 ลักษณะ
รวมกัน โดยมี Pd_1 เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทาง
สถิติสำหรับสถิติทดสอบ T

4.10.3.3 จากตาราง 59 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงลบ 5 ลักษณะร่วมกัน โดยมี Pd_2 เป็นตัวแปรตามแล้วพบว่า มีตัวแปรค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความไม่รับผิดชอบ ที่มีค่านัยสำคัญระดับ 0.01 ของสถิติทดสอบ T โดยมีค่าสหสัมพันธ์ร้อยละ 16.5 และ 13.0 ตามลำดับ ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\text{คะแนน } Pd_2 = 3.3809 + [0.1651 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต})] + [0.1350 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่รับผิดชอบ})] \pm 1.6155$$

$p < 0.01$ โดยที่ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต มีสหสัมพันธ์ร้อยละ 16.5 และค่านิยมความไม่รับผิดชอบมีสหสัมพันธ์ร้อยละ 13.0 ตามลำดับ

ตาราง 59 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน ออธอริตี พรอบเลม (Pd_2) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงลบ

ค่านิยม	คะแนนออธอริตี พรอบเลม (Pd_2)	
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	0.200	2.970*
ความไม่รับผิดชอบ	0.148	2.031*
ความไม่มีเหตุผล	- 0.016	- 0.118
ความไม่ละเอียดลออการทํางาน	0.043	0.524
ความไม่มีวินัย	- 0.014	- 0.003

* $p < 0.01$

$\bar{X}$ ของ $Pd_2 = 5.605$, $SD. = 1.656$

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	37.8409	2	18.9205	7.2494	0.0009
Residual	639.4333	245	2.6099		
Total	677.2742	247			

Multiple R	0.2364
R Square	0.0559
Adjusted R Square	0.0482
Standard Error	1.6155

Variables in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	0.1651	0.0556	0.1856	2.970	0.0033
ค่านิยมความไม่รับผิดชอบ	0.1305	0.0643	0.1269	2.031	0.0434
(Constant)	3.3809	0.6048		5.590	0.0000

4.10.3.4 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงลบ 5 ลักษณะร่วมกัน โดยมี Pd_3 เป็นตัวแปรตามแล้ว ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทางสถิติสำหรับ สถิติทดสอบ T

4.10.3.5 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงลบ 5 ลักษณะ
รวมกัน โดยมี Pd_{4A} เป็นตัวแปรตามแล้ว พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์เชิงพหุที่มีนัยสำคัญทาง
สถิติสำหรับสถิติทดสอบ T

4.10.3.6 จากตาราง 60 เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระค่านิยมเชิงลบ
5 ลักษณะรวมกัน โดยมี Pd_{4B} เป็นตัวแปรตามแล้ว พบว่ามีตัวแปรค่านิยมความไม่มีเหตุผล
ที่มีนัยสำคัญระดับ 0.05 ของสถิติทดสอบ T โดยมีค่าสหสัมพันธ์ค่าร้อยละ 12.9 ในทาง
ตรงข้าม ซึ่งสามารถสร้างสมการถดถอยได้ ดังนี้

$$\text{คะแนน } Pd_{4B} = 11.0361 - [0.1755 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล})] \\ \pm 2.3122$$

$p < 0.05$ โดยที่ค่านิยมความไม่มีเหตุผล มีสหสัมพันธ์ร้อยละ 12.9

ตาราง 60 การวิเคราะห์การถดถอยพหุ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน
เชลล์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) โดยสัมพันธ์กับตัวแปรค่านิยมเชิงลบ

ค่านิยม	คะแนนเชลล์ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B})	
	ค่าสหสัมพันธ์	สถิติทดสอบ t
ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต	- 0.069	- 1.103
ความไม่รับผิดชอบ	0.059	0.801
ความไม่มีเหตุผล	- 0.129	- 2.037 *
ความไม่ละเอียดลออการทํางาน	0.090	1.270
ความไม่มีวินัย	- 0.031	- 0.358

* $p < 0.05$ $\bar{X}$ ของ Pd_{4B} = 9.774, SD. = 2.327

Analysis of Variance

Source of Variation	Sum of Square	DF	Mean Square	F	Singif of F
Regression	22.1828	1	22.1828	4.1493	0.0427
Residual	1315.1720	246	5.3462		
Total	1337.3548	247			

Multiple R	0.1288
R Square	0.0166
Adjusted R Square	0.0126
Standard Error	2.3122

Variables in the Equation

Variable	B	Se B	Beta	T	Sig T
ค่านิยมความไม่มีเหตุผล	- 0.1755	0.0862	- 0.1288	- 2.037	0.0427
(Constant)	11.0361	0.6366		17.335	0.0000

4.11 การพิสูจน์สมมติฐาน

4.11.1 จากสมมติฐานที่ว่า "เยาวชนที่มีลักษณะกลุ่มตัวอย่าง และภูมิหลัง
ส่วนต่างต่างกัน จะมีคะแนนค่านิยมเฉลี่ยต่างกัน"

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะกลุ่มตัวอย่างและภูมิหลังส่วนตัว กับค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะ โดยสถิติทดสอบ ไคร์ - สแควร์ (χ^2) พบว่า ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง เพียงบางลักษณะมีความสัมพันธ์กับกลุ่มคะแนนค่านิยมบางลักษณะ ปรากฏตามรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(1) เพศ ความแตกต่างระหว่างเพศของเยาวชนก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล โดยเยาวชนเพศชายมีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนเพศหญิง ($p < 0.05$, ตาราง 18) ส่วนเยาวชนเพศหญิงมีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากกว่าเพศชาย ($p < 0.01$, ตาราง 25)

(2) สถานภาพของเยาวชน ความแตกต่างระหว่างสถานภาพของเยาวชนก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีนี้ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความละเอียดลออการทำงาน โดยเยาวชนที่เป็นนักเรียน - นักศึกษาจะมีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากกว่าเยาวชนที่ทำงานหาเลี้ยงตนเอง ช่วยปกครองทำงานและไม่ได้ประกอบอาชีพ ($p < 0.05$, ตาราง 10) และขณะเดียวกันเยาวชนที่ทำงานหาเลี้ยงตนเองช่วยปกครองทำงานจะมีค่านิยมความละเอียดลออการทำงานอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากกว่าเยาวชนที่เป็นนักเรียน - นักศึกษา และไม่ได้ประกอบอาชีพ ($p < 0.01$, ตาราง 21)

(3) ผู้อุปการะเลี้ยงดู ความแตกต่างระหว่างผู้อุปการะเยาวชนก่อนถูกจับกุมดำเนินคดีนี้ ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนค่านิยมความไม่รับผิดชอบ โดยเยาวชนที่ก่อนถูกจับกุมอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง จะมีค่านิยมความไม่รับผิดชอบอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนกลุ่มที่อยู่กับบิดามารดาและกลุ่มที่อยู่กับเพื่อน - บุคคลอื่น - อยู่คนเดียว ($p < 0.05$, ตาราง 14)

(4) ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้อุปการะ ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของผู้อุปการะ ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนค่านิยมความ

ข้อสัจสุจริต โดยเยาวชนที่ปลูกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จะมีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเยาวชนกลุ่มที่ปลูกครองมีการศึกษาระดับประถมศึกษา – ท่ากวา, มัธยมศึกษาตอนปลาย – อาชีวศึกษา และระดับปริญญาตรี – สูงกว่า ($p < 0.05$, ตาราง 11)

(5) ภูมิฐานะของบิดามารดาหรือปลูกครอง ความแตกต่างระหว่างภูมิฐานะของบิดามารดาหรือปลูกครอง ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนความรับผิดชอบ โดยเยาวชนที่บิดามารดาหรือปลูกครองมีภูมิฐานะอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ – นนทบุรี – ปทุมธานี จะมีค่านิยมความรับผิดชอบอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเยาวชนที่บิดามารดาหรือปลูกครองมีภูมิฐานะอยู่กรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่น ๆ ($p < 0.05$, ตาราง 13)

(6) ประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของครอบครัว ความแตกต่างระหว่างการเคยหรือไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีของบุคคลในครอบครัวก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนความมีเหตุผล โดยเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว มีค่านิยมความมีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน ($p < 0.05$, ตาราง 16)

(7) ความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม ความแตกต่างระหว่างความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวเยาวชนที่เคยถูกจับกุมก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนความซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความมีวินัยโดยเยาวชนที่ญาติพี่น้อง เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้วจะมีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเยาวชนที่บิดามารดา เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว ($p < 0.05$, ตาราง 12) แต่เยาวชนที่บิดามารดา เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว กลับมีค่านิยมความมีวินัยอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำกว่าเยาวชนที่ญาติพี่น้อง เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว ($p < 0.05$, ตาราง 26)

(8) ฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน ความแตกต่างระหว่างฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของ เยาวชนก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนความไม่มีเหตุผล ค่านิยมความละเอียดต่อการทำชั่ว และค่านิยมความไม่ละเอียดต่อการทำชั่ว โดยเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่ง เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ จะมีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มสูงมากที่สุด ($p < 0.05$, ตาราง 19) ส่วนเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่ง เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จะมีค่านิยมความละเอียดต่อการทำชั่วอยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากที่สุด ($p < 0.05$, ตาราง 22) ในขณะที่เยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่ง เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายจะมีค่านิยมความไม่ละเอียดต่อการทำชั่วอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากที่สุด ($p < 0.05$, ตาราง 23)

(9) ฐานความผิดของเยาวชนที่ถูกจับกุมในครั้ง ความแตกต่างระหว่างฐานความผิดของ เยาวชนที่ถูกจับกุมในครั้ง ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนความไม่มีเหตุผล โดยเยาวชนที่ครั้งนี้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ จะมีค่านิยมความไม่มีเหตุผลอยู่ในกลุ่มคะแนนสูง มากกว่าเยาวชนที่ครั้งนี้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ชีวิตร่างกาย ยาเสพติดและอื่น ๆ ($p < 0.05$, ตาราง 20)

(10) ระยะเวลาที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม ความแตกต่างระหว่างระยะเวลาที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนความไม่รับผิดชอบ โดยเยาวชนที่ถูกศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรม 25 เดือนขึ้นไป (2 ปีขึ้นไป) จะมีค่านิยมความไม่รับผิดชอบอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมเพียง 12 เดือนและต่ำกว่า (ต่ำกว่า 1 ปี) และกลุ่ม 13 - 24 เดือน (1 - 2 ปี) ($p < 0.05$, ตาราง 15)

4.11.2 จากสมมติฐานที่ว่า "เยาวชนที่มีลักษณะกลุ่มตัวอย่างและภูมิหลังส่วนตัวต่างกันจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมต่างกัน"

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มลักษณะกลุ่มตัวอย่างและภูมิหลังส่วนตัวกับแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะ F_d , Pd_1 , Pd_2 , Fd_3 , Pd_{4A} , Pd_{4B} โดย

สถิติทดสอบไคร์ - สแควร์ (X^2) พบว่า ลักษณะกลุ่มตัวอย่างเพียงบางลักษณะมีความสัมพันธ์กับกลุ่มคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมบางลักษณะ จึงมีรายละเอียดต่อไปนี้

(1) เพศ ความแตกต่างระหว่างเพศของเยาวชนก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียล เอเดียนเซ็น (Pd_{4A}) และเซล์ เอเดียนเซ็น (Pd_{4B}) โดยเยาวชนเพศชายมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียล เอเดียนเซ็น อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเพศหญิง ($p < 0.01$, ตาราง 35) ขณะเดียวกันเยาวชนเพศหญิงกลับมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะเซล์ เอเดียนเซ็น อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเพศชาย ($p < 0.05$, ตาราง 40)

(2) ระดับการศึกษาสูงสุด ความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียล เอเดียนเซ็น (Pd_{4A}) โดยเยาวชนที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเซียล เอเดียนเซ็นอยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนกลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า และกลุ่มมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า ($p < 0.05$, ตาราง 36)

(3) ถิ่นที่อยู่ของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ ความแตกต่างระหว่างถิ่นที่อยู่ของเยาวชนก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซโคแพทติก คิวเอท (Pd) และโซเซียล เอเดียนเซ็น (Pd_{4A}) โดยเยาวชนที่พักอาศัยอยู่จังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซโคแพทติก คิวเอท และโซเซียล เอเดียนเซ็น อยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำมากกว่า เยาวชนกลุ่มที่พักอาศัยที่กรุงเทพมหานคร และกลุ่มจังหวัดอื่น ๆ ($p < 0.01$, ตาราง 27 และ $p < 0.05$, ตาราง 37 ตามลำดับ)

(4) ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดา ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซโคแพทติก คิวเอท (Pd) และเซล์ เอเดียนเซ็น (Pd_{4B}) โดยเยาวชน

กลุ่มที่พิจารณารากหาร่างกัน จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮโดแพทิก คีวีเอท และเซล์ฟ เอเลี่ยนเนชัน อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนกลุ่มที่พิจารณารากอยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ และบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม ($p < 0.01$, ตาราง 28 และ $p < 0.01$, ตาราง 42 ตามลำดับ)

(5) ภูมิฐานะของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ความแตกต่างระหว่างภูมิฐานะของบิดามารดา ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮเซียด เอเลี่ยนเนชัน ($F_{d_{4A}}$) และ เซล์ฟ เอเลี่ยนเนชัน ($F_{d_{4B}}$) โดยเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีภูมิฐานะอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮเซียด เอเลี่ยนเนชัน และเซลล์ฟ เอเลี่ยนเนชัน อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนที่บิดามารดามีภูมิฐานะอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่น ๆ ($p < 0.05$, ตาราง 38 และ $p < 0.05$, ตาราง 41 ตามลำดับ)

(6) ประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของครอบครัว ความแตกต่างระหว่างประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของครอบครัว ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออซอริที พรอมเลม (F_{d_2}) โดยเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออซอริที พรอมเลม อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัวไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน ($p < 0.05$, ตาราง 29)

(7) ความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม ความแตกต่างระหว่างความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับคะแนนแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออซอริที พรอมเลม (F_{d_2}) โดยเยาวชนที่มีบิดามารดาเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออซอริที พรอมเลม อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนที่มีญาติพี่น้องถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว ($p < 0.01$, ตาราง 30)

(8) ฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน ความแตกต่างระหว่างฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (F_{d_2}) และ โซเชียล เอเลี่ยนเนชั่น ($F_{d_{4A}}$) โดยเยาวชนที่บุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาแล้วในความคิดเกี่ยวกับเพศ จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่ากลุ่มที่บุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมในความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ขี้อายร่างกาย ยาเสพติด และอื่น ๆ ในขณะที่เยาวชนที่บุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาแล้วในความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะโซเชียล เอเลี่ยนเนชั่น อยู่ในกลุ่มคะแนนสูง มากกว่าเยาวชนกลุ่มที่บุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมในความคิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย เพศ ยาเสพติดและอื่น ๆ ($p < 0.05$, ตาราง 31 และ $p < 0.05$, ตาราง 39 ตามลำดับ)

(9) ฐานความผิดของเยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งนี้ ความแตกต่างระหว่างฐานความผิดของเยาวชน ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (F_{d_2}) โดยเยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งนี้ในความคิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่ากลุ่มเยาวชนที่ถูกจับกุมครั้งนี้ในความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพศ ยาเสพติด และอื่น ๆ ($p < 0.01$, ตาราง 32)

(10) จำนวนครั้งที่เยาวชนเคยถูกจับมาแล้ว ความแตกต่างระหว่างจำนวนครั้งที่เยาวชนเคยถูกจับมาแล้ว ก่อให้เกิดความแตกต่างในระดับแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (F_{d_2}) โดย เยาวชนกลุ่มที่เคยถูกจับกุมมาแล้ว 4 - 9 ครั้ง จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม อยู่ในกลุ่มคะแนนสูงมากกว่าเยาวชนที่เพิ่งเคยถูกจับกุมครั้งแรกและกลุ่มที่เคยถูกจับกุมมาแล้วเพียง 2 - 3 ครั้ง ($p < 0.05$, ตาราง 33)

4.11.3 จากสมมติฐานที่ว่า "เยาวชนที่มีระดับคะแนนค่านิยมต่างกันจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมต่างกัน"

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับคะแนนค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะกับแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะ Fd , Fd_1 , Fd_2 , Fd_3 , Fd_{4A} และ Fd_{4B} โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การจำแนกหมู่ (MCA) ซึ่งมีการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ของคะแนนนิยมประกอบการอธิบาย เมื่อควบคุมความแตกต่างในเรื่องเพศ อายุ และระดับการศึกษาสูงสุดแล้ว พบว่าระดับคะแนนค่านิยมบางลักษณะมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการต่อต้านสังคมบางลักษณะ ดังนี้รายละเอียดต่อไปนี้

(1) เยาวชนที่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำ จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไซโคแพทิก คีวีเอท (Fd) สูง ($p < 0.05$, ตาราง 43 - 44, 47 - 48 และ 49 - 50)

(2) เยาวชนที่มีค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วต่ำ จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไซโคแพทิก คีวีเอท (Fd) ต่ำ ($p < 0.05$, ตาราง 43 - 44, 45 - 46 และ 49 - 50)

(3) เยาวชนที่มีค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูง จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) สูง ($p < 0.01$, ตาราง 51 - 52)

4.12 การใช้ระดับคะแนนค่านิยมทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับคะแนนค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะกับแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะ Fd , Fd_1 , Fd_2 , Fd_3 , Fd_{4A} และ Fd_{4B} โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุ (Multiple Regressions) แบบ Stepwise ปรากฏผลดังนี้

4.12.1 เมื่อพิจารณาระดับคะแนนค่านิยมทั้ง 10 ลักษณะ พบว่า

(1) ค่านิยมความไม่มีเหตุผลเพียงลักษณะเดียวสามารถทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไซโคแพทิก คิวิเอท (F_d) ได้ 15.27 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.05$) โดยมีสมการถดถอยในการทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

$$\text{คะแนน } F_d = 29.3752 - [0.3730 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล})] \pm 4.1283$$

(2) ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความรับผิดชอบร่วมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (F_{d_2}) ได้ 19.8 % และ 12.6 % ในทางตรงกันข้าม ตามลำดับ ($p < 0.01$) โดยมีสมการถดถอยในการทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

$$\text{คะแนน } F_{d_2} = 5.0615 + [0.1765 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต})] - [1.2207 (\text{คะแนนค่านิยมความรับผิดชอบ})] \pm 1.6155$$

(3) ค่านิยมความมีเหตุผลและค่านิยมความไม่มีเหตุผลรวมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะเซล์ฟ เอเลี่ยนเนชั่น ($F_{d_{4B}}$) ได้ 17.3 % และ 13.3 % ในทางตรงกันข้าม ตามลำดับ ($p < 0.01$) โดยมีสมการถดถอยในการทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

$$\text{คะแนน } F_{d_{4B}} = 9.3424 + [0.2069 (\text{คะแนนค่านิยมความมีเหตุผล})] - 0.1810 (\text{คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล}) \pm 2.2814$$

4.12.2 เมื่อพิจารณาเฉพาะระดับคะแนนเชิงบวกทั้ง 5 ลักษณะ พบว่า

(1) ค่านิยมความรับผิดชอบ สามารถทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (F_{d_2}) ได้ 12.9 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.05$) โดยมีสมการถดถอยในการทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

คะแนน $Fd_2 = 6.4540 - [0.1245 \text{ (คะแนนค่านิยมความรับผิดชอบ)}]$
 ± 1.645

(2) ค่านิยมความมีเหตุผลสามารถทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม
 ในลักษณะเซล์ เอเลี่ยนชั่น (Fd_{4B}) ได้ 17.0 % ($p < 0.01$) โดยมีสมการ
 ถดถอยในการทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

คะแนน $Fd_{4B} = 8.0720 + [0.2032 \text{ (คะแนนค่านิยมความมีเหตุผล)}]$
 ± 2.2977

4.12.3 เมื่อพิจารณาเฉพาะระดับคะแนนเชิงลบทั้ง 5 ลักษณะพบว่า

(1) ค่านิยมความไม่มีเหตุผล สามารถทำนายแนวโน้มการต่อต้าน
 สังคมในลักษณะไซโคแพทิก คีวเท (Fd) ได้ 15.27 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.05$)
 โดยมีสมการถดถอยในการทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

คะแนน $Fd = 29.3752 - [0.3730 \text{ (คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล)}]$
 ± 4.1283

(2) ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความไม่รับผิดชอบ
 ร่วมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (Fd_2) ได้
 16.5 % และ 13 % ตามลำดับ ($p < 0.01$) โดยมีสมการถดถอยในการทำนาย
 แนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

คะแนน $Fd_2 = 3.3809 + [0.1651 \text{ (คะแนนค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต)}]$
 $+ [0.1350 \text{ (คะแนนค่านิยมความไม่รับผิดชอบ)}] \pm 1.6155$

(3) ค่านิยมความไม่มีเหตุผล สามารถทำนายแนวโน้มการต่อต้าน
 สังคมในลักษณะเซล์ เอเลี่ยนชั่น (Fd_{4B}) ได้ 12.9 % ในทางตรงกันข้าม
 ($p < 0.05$) โดยมีสมการถดถอยในการทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคม ดังนี้

คะแนน $Fd_{4B} = 11.0361 - [0.1755 \text{ (คะแนนค่านิยมความไม่มีเหตุผล)}]$
 ± 2.3122

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่านิยมที่ใช้เป็นเกณฑ์ชี้แนะแนวโน้มนำการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง และเพื่อใช้เป็นแนวทางกำหนดมาตรการในการป้องกันการปลูกฝังค่านิยมบางประการที่อาจทำให้เยาวชนมีแนวโน้มต่อต้านสังคมได้

5.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย อายุระหว่าง 14 – 24 ปี ซึ่งเข้ารับการฝึกอบรมอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง 3 แห่ง ได้แก่ สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา) 94 ราย สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา) 81 ราย และสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรานี) 73 ราย รวมกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยทั้งสิ้น 248 ราย

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม แบบวัดค่านิยมของเยาวชนและแบบทดสอบบุคลิกภาพ MMFI เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของเยาวชน ได้แก่ ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะของครอบครัว และลักษณะการกระทำผิดกฎหมาย

ส่วนที่ 2 แบบวัดค่านิยมของเยาวชน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยปรับปรุงจากแบบวัดค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนอาชีวศึกษา ของแพรวพรรณ เกศโกศา และจากการประเมินลำดับความสำคัญโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบวัดทางจิตวิทยา ซึ่งจากการหาค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดค่านิยมของเยาวชนโดยวิธี Test - Retest เว้นระยะเวลาห่าง 3 สัปดาห์ ก่อนที่จะนำไปใช้จริงและพบว่าค่าความเชื่อถือได้เป็นรายข้อ ตั้งแต่ 0.65 ขึ้นไป

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบบุคลิกภาพ MMFI ผู้วิจัยนำเฉพาะสเกลไฮโดแพททิค คีวเธ ซึ่งประกอบด้วย Pd, Pd₁, Pd₂, Pd₃, Pd₄₄ และ Pd_{4B} มาใช้ในการวัดแนวโน้มการต่อต้านสังคม ซึ่งมีค่าความเชื่อถือได้ตั้งแต่ 0.66 ขึ้นไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังนำ Lie Scale ใน MMFI มาใช้ประกอบกับแบบทดสอบบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นส่วนพิเศษที่ช่วยในการคัดเลือกรายชื่อของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในเบื้องต้น และคัดเลือกเฉพาะรายที่ให้คำตอบว่าเชื่อถือได้ จากนั้นจึงนำข้อมูลไปใช้วิเคราะห์ต่อไป

5.2.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ และเก็บข้อมูลจากเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย ที่เขารับการอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง จำนวน 248 ราย

5.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากทำการเก็บข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ แล้วนำมาตรวจคัดเลือกรายชื่อด้วย Lie Scale จากนั้นนำเฉพาะแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือกจากการตรวจคะแนน Lie Scale แล้วไปลงรหัส และทำการวิเคราะห์โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้สถิติดังนี้ คือ อัตราส่วนร้อยละ Chi - Square (χ^2)

T - Test Analysis of Variance (ANOVA) Multiple Classification Analysis (MCA) และ Multiple Regression วิธี Stepwise

5.3 สรุปผลการวิจัย

5.3.1 ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง

พบว่าเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุประมาณ 17 ปี ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ส่วนใหญ่ช่วยผู้ปกครองทำงาน มีรายได้เพียงเดือนละ 1,500 - 3,000 บาท พักอาศัยอยู่กับบิดาและ/หรือมารดาในกรุงเทพมหานคร และมีการศึกษาเพียงระดับประถมศึกษา เมื่อเข้ารับการฝึกอบรมเลือกที่จะฝึกวิชาชีพต่าง ๆ

ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับลักษณะครอบครัว พบว่าเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีความยากจนอยู่ด้วยกัน โดยผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย จบการศึกษาระดับประถมศึกษา อยู่ในชุมชนแออัดซึ่งเป็นแหล่งบ้านพักอาศัยของกรุงเทพมหานคร และไม่ปรากฏว่าสมาชิกครอบครัวเคยถูกจับกุมดำเนินคดีอาญามาก่อน ส่วนครอบครัวที่มีสมาชิกถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้วส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับ เป็นญาติพี่น้องของ เยาวชนและกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

เกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายของ เยาวชนกระทำผิด พบว่าส่วนใหญ่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้แก่ ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ฯลฯ ซึ่งศาลพิพากษาให้เข้ารับ การฝึกอบรมในครั้งนี้ 1 - 2 ปี และเข้ารับการฝึกอบรมมาแล้วนานไม่เกิน 1 ปี ทั้ง ส่วนใหญ่เพิ่งเคยถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งนี้เป็นครั้งแรก และมีเยาวชนกระทำผิดซ้ำ มากที่สุดถึง 9 ครั้ง

อย่างไรก็ตามเกี่ยวกับค่านิยมของ เยาวชนกระทำผิด พบว่าเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่ มีคะแนนค่านิยมความละเอียดรอบคอบ การทำชั่ว ความรับผิดชอบ ความมีเหตุผล และความซื่อสัตย์สุจริต อยู่ในกลุ่มต่ำมากตามลำดับ และขณะเดียวกันพบว่า

เยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่มีค่านิยมความไม่มีเหตุผล ความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ความไม่ละอายต่อการทำชั่ว และความไม่รับผิดชอบ อยู่ในกลุ่มสูงมากตามลำดับ

5.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

(1) เพศ เยาวชนกระทำผิดเพศชาย มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลสูง และแนวโน้มการทอดทิ้งสังคมในลักษณะโซเซียด เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) คือ รู้สึกว่าตนเองถูกแยกตัวออกจากสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่สูงกว่าเพศหญิง

ขณะเดียวกันเยาวชนกระทำผิดเพศหญิงมีค่านิยมความมีวินัยต่ำ และแนวโน้มการทอดทิ้งสังคมในลักษณะเซล์ฟ เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B}) คือ รู้สึกว่าสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และเป็นฝ่ายแยกตนเองออกจากสังคมสูงกว่าเพศชาย

(2) ระดับการศึกษาสูงสุด เยาวชนกระทำผิดที่มีการศึกษาสูงสุด ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จะมีแนวโน้มการทอดทิ้งสังคมในลักษณะโซเซียด เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) สูงกว่าเยาวชนกลุ่มที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่า และกลุ่มมัธยมศึกษาตอนปลายและสูงกว่า

(3) สถานภาพของเยาวชน เยาวชนกระทำผิดที่ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ เป็นนักเรียน - นักศึกษา มีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต ต่ำกว่าเยาวชนที่ทำงานหาเลี้ยงตนเอง - ช่วยผูกครองทำงาน และไม่ไ้ประกอบอาชีพ

ขณะเดียวกันเยาวชนกระทำผิดที่ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ทำงานหาเลี้ยงตนเอง - ช่วยผูกครองทำงาน มีค่านิยมความละอายต่อการทำชั่วต่ำกว่าเยาวชนที่เป็นนักเรียน - นักศึกษา และไม่ไ้ประกอบอาชีพ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเยาวชนที่ทำงานหาเลี้ยงตนเอง และช่วยผูกครองทำงานทางก่ทรามถึงความยากลำบากของการต่อสู้แข่งขัน เพื่อแสวงหาช่องทาง โอกาส และค่าตอบแทนในการดำรงชีพ มากกว่าเยาวชนกลุ่มที่ยังเป็นนักเรียน - นักศึกษา และกลุ่มที่ไม่ไ้ประกอบอาชีพ เยาวชนกลุ่มนี้จึงกลับมีค่านิยมความละอายต่อการทำชั่วต่ำกว่าเยาวชนอีก 2 กลุ่ม

(4) ถิ่นที่อยู่ของเยาวชน เยาวชนกระทำผิดที่พักอาศัยอยู่ในเขต จังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะ ไซโคแพทิก คีวีเอท (Fd) และไซเชียล เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4A}) สูงกว่าเยาวชนที่ พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่น ๆ อธิบายได้ว่าสภาพสังคมของจังหวัด สมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี ซึ่งอยู่รอบกรุงเทพมหานคร เป็นสังคมเมืองกึ่ง ชนบท เนื่องจากได้รับความเจริญทางวัตถุที่แผ่ขยายออกจากกรุงเทพมหานครส่วนหนึ่ง ผสมผสานกับ ลักษณะสังคมแบบชนบทของไทย อีกส่วนหนึ่งจึงก่อให้เกิดลักษณะพิเศษที่มี อิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนในท้องถิ่น ในลักษณะไม่ยอมรับขนบธรรมเนียม ประเพณีของสังคมและมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างผิวเผิน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ แบบไซโคแพทิก คีวีเอท ตามที่สร้างค์ วิรภิพจน์ชัย⁶⁵ (2521) ใ้กล่าวไว้

(5) ผู้อุปการะเลี้ยงดู เยาวชนกระทำผิดที่มีญาติพี่น้อง เป็นผู้อุปการะ เลี้ยงดู มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบสูงกว่าเยาวชนกลุ่มที่อยู่กับบิดามารดาและกลุ่มที่อยู่ กับเพื่อน - บุคคลอื่น - อยู่คนเดียว

(6) ความสัมพันธ์ของบิดามารดา เยาวชนกระทำผิดที่มาจาก ครอบครัวซึ่งบิดามารดาหย่าร้างหรือเลิกร่างกัน มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะ ไซโคแพทิก คีวีเอท (Fd) และเชลฟ์ เอเลี่ยนเนชั่น (Fd_{4B}) สูงกว่าเยาวชนที่มา จากครอบครัวซึ่งบิดามารดาอยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ และบิดาและ/หรือมารดาถึงแก่กรรม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการหย่าร้างเป็นเหตุให้องค์ประกอบทางครอบครัวไม่สมบูรณ์ เด็กจะ มีความรู้สึกหวาดหวั่น ขาดความรักความอบอุ่น ขาดความสุข กลายเป็นเด็กที่มีปัญหา ซึมเศร้า หวาดหวั่น ขาดความมั่นใจในตัวเองขาดไปในทางที่ผิด และถูกเพื่อนชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย⁶⁶

⁶⁵ สร้างค์ วิรภิพจน์ชัย, เรื่องเดิม, หน้า 33.

⁶⁶ โสภางค์ ชูพิบูลย์ "ครอบครัว : ตัวการให้วัยรุ่นกระทำผิด?" วารสาร อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม ปีที่ 1 เล่มที่ 1 หน้า 41.

(7) ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ประกอบการ เยาวชนกระทำผิดที่ผู้ประกอบการมีการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตต่ำกว่าเยาวชนกลุ่มที่ผู้ประกอบการมีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา - ทำกว่า มัธยมศึกษาตอนปลาย - อาชีวศึกษาและปริญญาตรี - สูงกว่า

(8) ภูมิลำเนาของบิดามารดาหรือผู้ประกอบการ เยาวชนกระทำผิดที่บิดามารดาหรือผู้ประกอบการมีภูมิลำเนาในเขตจังหวัดสมุทรปราการ - นนทบุรี - ปทุมธานี มีค่านิยมความรับผิดชอบต่ำ และมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไซโคแพทิก คีวีเอท (Pd) และไซเชียล เอเลี่ยนชั่น (Pd) ^{4A} ทำกว่ากลุ่มที่บิดามารดาหรือผู้ประกอบการมีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร และจังหวัดอื่น ๆ

(9) ประวัติการถูกจับกุมดำเนินคดีของครอบครัว เยาวชนกระทำผิดที่มาจากครอบครัวซึ่งมีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว มีค่านิยมความมีเหตุผลต่ำ และมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธริตี พรอบเลม (Pd₂) สูงกว่า เยาวชนที่มาจากครอบครัวซึ่งไม่ปรากฏว่ามีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาก่อน

(10) ความเกี่ยวข้องของบุคคลในครอบครัวที่เคยถูกจับกุม เยาวชนกระทำผิดที่มีญาติพี่น้องเคยถูกจับกุมมาก่อน มีค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริตต่ำกว่า เยาวชนที่มีบิดามารดาเคยถูกจับกุมมาแล้ว

ในขณะที่เดียวกันเยาวชนที่บิดามารดาเคยถูกจับกุมมาแล้ว มีค่านิยมความมีวินัยต่ำ และมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธริตี พรอบเลม (Pd₂) สูงกว่า เยาวชนที่มีญาติพี่น้องเคยถูกจับกุมมาแล้ว

(11) ฐานความผิดของบุคคลในครอบครัวของเยาวชน เยาวชนกระทำผิดที่มีบุคคลในครอบครัวเคยกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลสูง ส่วนเยาวชนที่มีบุคคลในครอบครัวกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีค่านิยมความละอายต่อการทำชั่วต่ำ ในขณะที่เยาวชนที่มีบุคคลในครอบครัวกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย มีค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วต่ำ และมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธริตี พรอบเลม

(Pd₂) คือลักษณะที่มีปัญหาหรือความไม่สบายใจเกิดขึ้น ระหว่างเยาวชนกับผู้เฒ่า
เห็นอกเห็นใจ ซึ่งอาจเป็น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อน ผู้บังคับบัญชา เป็นต้น และแสดงออก
ด้วยการท้อถอย ลองดี ทำท้อ และก้าวร้าว⁶⁷ สูงกว่าเยาวชนกลุ่มที่มีบุคคลในครอบครัว
กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ยาเสพติด และอื่น ๆ

ผลการวิจัยในข้อ 5.4.9, 5.4.10 และ 5.4.11 สนับสนุนการ
อธิบายถึงสาเหตุการเกิดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมของชายพร วิชาวุธ⁶⁸ ซึ่งกล่าวว่า
การเกิดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม มีสาเหตุประการหนึ่งจากเงื่อนไขผลกระทบในการอบรม
เลี้ยงดู ทั้งตัวอย่างที่ว่า สอนลูกให้เป็นโจร ผู้ที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น ใน
สลัมหรือในแก๊งโจร ย่อมถูกหล่อหลอมพฤติกรรมตามเงื่อนไขของสลัมหรือแก๊งโจร จน
กลายเป็นพฤติกรรมต่อต้านสังคมและอาจกล่าวเพิ่มเติมได้ว่าส่วนหนึ่งบุคคลในครอบครัว
เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อการอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนปลูกฝังค่านิยมแก๊งสมาชิกในครอบครัวนั้น ๆ
เยาวชนซึ่งคลุกคลีอยู่กับบิดามารดาหรือญาติพี่น้องที่เคยกระทำผิดฐานต่าง ๆ กัน
มาแล้ว ก็มีแนวโน้มที่จะเกิดความเคยชินต่อความก้าวร้าวในลักษณะต่าง ๆ นานา
ประพฤติปฏิบัติโดยคิดว่า เป็นสิ่งถูกต้อง ซึ่งกลายเป็นเห็นผิดเป็นชอบไข่มกกว่ากลุ่ม
เยาวชนที่ไม่มีบุคคลในครอบครัวเคยถูกจับกุมมาก่อน

(12) ฐานความผิดของเยาวชน เยาวชนที่ครั้งนี้กระทำผิดเกี่ยวกับ
เพศ มีค่านิยมความไม่มีเหตุผลสูงกว่าเยาวชนกลุ่มที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ชีวิต
ร่างกาย ยาเสพติดและอื่น ๆ

ในขณะเดียวกันเยาวชนที่ครั้งนี้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย
มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม สูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำ
ความผิดฐานอื่น ๆ ลักษณะเช่นนี้ตรงกับลักษณะของ บุคคลที่ถูกตีจากการศึกษา

⁶⁷ สุรางค์ วิวิจิตรพาณิชย์ เรื่องเดิม, หน้า 33

⁶⁸ ชายพร วิชาวุธ เรื่องเดิม, หน้า 401

ของ Derek Wright⁶⁹ ซึ่งพบว่าบุคคลเหล่านี้จะมีลักษณะก้าวร้าว ไม่สามารถที่จะมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผู้อื่น และจะมีความรู้สึกถูกกระทบให้แสดงความก้าวร้าวขึ้นกับบุคคลอื่นโดยเฉพาะผู้มีอำนาจ

(13) ระยะเวลาที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม เยาวชนกระทำผิดที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม เป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบสูงกว่าเยาวชนกลุ่มที่ศาลสั่งให้เข้ารับการอบรม 1 - 2 ปี และต่ำกว่า 1 ปี

(14) จำนวนครั้งที่เคยถูกจับมาแล้ว เยาวชนกระทำผิดที่เคยถูกจับมาแล้ว 4 - 9 ครั้ง มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออชอร์วี่ที่พรอบเลมสูงกว่าเยาวชนกลุ่มที่เคยถูกจับมาแล้ว 2 - 3 ครั้ง และกลุ่มที่เพิ่งถูกจับมาครั้งนี้เป็นครั้งแรก

จากผลการวิจัยข้อ 5.4.13 และ 5.4.14 สอดคล้องกับ อชฌา ลิ้มไพฑูรย์⁷⁰ ได้ศึกษาไว้ พบว่าเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การกระทำผิดให้แกกันและกัน ภายในกลุ่มโดยการเล่าสู่กันฟัง หรือทำให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยที่เด็กที่อยู่ในสถานฝึกอบรมมานานกว่า 1 ปี และเข้ามาหลายรอบ มักจะเป็นผู้เล่าหรือถ่ายทอด ส่วนเด็กที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในสถานฝึก 1 ไม่นาน และเข้ามาเป็นรอบแรก ซึ่งยังไม่คุ้นเคยกับสถานที่อีกทั้งไม่ค่อยมีประสบการณ์ในการกระทำผิดจากภายนอก มักจะเป็นผู้รับการถ่ายทอด

(ข้อ 5.4.1 ถึง 5.4.14 พิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 1 และ 2)

(15) ค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคม
เยาวชนกระทำผิดที่มีค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วสูง

⁶⁹ Derek Wright. The Psychology of Moral Behavior

(London : Hozell watson & vinoy Co., 1971), PP . 90 - 92.

⁷⁰ อชฌา ลิ้มไพฑูรย์ เรื่อง เกม

จะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮโดแพทิก คิวเอท (Pd) สูง ($p < 0.05$)

เยาวชนกระทำผิดที่มีค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูงจะมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (Pd₂) สูง ($p < 0.01$)

(พิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 3)

(16) การทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมจากค่านิยม

ค่านิยมความไม่มีความผิดทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะไฮโดแพทิก คิวเอท (Pd) ได้ 15.27 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.05$)

ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความรับผิดชอบร่วมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะออธอริตี พรอบเลม (Pd₂) ได้ 19.8 % และ 12.6 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.01$)

ค่านิยมความมีเหตุผลและค่านิยมความไม่มีความผิด ร่วมกันทำนายแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะเซล์ฟ เอเลี่ยนเนชั่น (Pd_{4B}) ได้ 17.3 % ในทางตรงกันข้าม ($p < 0.01$)

5.4 ข้อมูลใหม่ที่ได้จากการวิจัยอันอาจนำไปใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ

จากการศึกษาค่านิยมของเยาวชนกระทำผิด พบว่า ค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต และค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่ว สามารถใช้เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิดได้ กล่าวคือ

เยาวชนกระทำผิดที่ได้รับการปลูกฝังค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต จนเกิดความเชื่ออย่างฝังใจและเลือกแสดงพฤติกรรมที่เสแสร้ง หลอกลวง ไม่ตรงกับความจริง ต่อตนเองและผู้อื่น ทั้งกาย วาจา ใจ จะมีแนวโน้มกระทำการต่าง ๆ ที่ขัดต่อศีลธรรม จรรยาของสังคมตลอดจนกฎหมายบ้านเมือง ไม่ยอมรับธรรมเนียมปฏิบัติของสังคมโดยปราศจากความรู้สึกลัวไ้กระทำความผิด หรือเกรงกลัวต่อผลทางลบที่จะเกิดตามมา ไม่อาทรในความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น แสดงพฤติกรรมทางอารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์และ

ไม่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์การลงโทษ โดยเยาวชนที่ยังมีค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริตสูงจะยังมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะก่อกวนทางตนสูงควยเช่นกัน ส่วนเยาวชนที่ได้รับการปลูกฝังค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่ว โดยใช้ชีวิตคลุกคลีกับอบายมุขต่าง ๆ และกลับเห็นว่า เป็นสิ่งถูกต้องทั้งงาม คือ เห็นผิดเป็นชอบ ทั้งชอบคบหาสมาคมกับเพื่อนที่มีนิสัยในทาง เป็นนักเลงอันธพาลเถร และของแฉะกับสิ่งเสพติดให้โทษนั้น จะมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมคือ กิ่ง ลองดี ทำหาย และก้าวร้าว รุกราน เป็นการต่อต้านต่อผู้ใดก็ตามที่มีอำนาจเหนือตน ไม่ว่าจะเป็นบิดามารดา ญาติพี่น้อง เพื่อน ฯลฯ โดยเยาวชนยังมีค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วสูง จะยังมีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะก้าวร้าว รุกราน ก่อกวนทางตนสูงควยเช่นกัน

นอกจากนี้จากการศึกษาวิจัยยังพบว่า ลักษณะกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับการปลูกฝังค่านิยมบางประการซึ่งมีผลต่อพฤติกรรม การต่อต้านสังคมของ เยาวชนกระทำผิดอีกด้วย กล่าวคือ

เยาวชนกระทำผิดที่มีบุคคลในครอบครัว เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว จะมีค่านิยมความไม่มีเหตุผลต่ำและมีแนวโน้มต่อต้านสังคมในลักษณะก้าวร้าว รุกรานสูง

เยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ 4 - 9 ครั้ง มีแนวโน้มการต่อต้านสังคมในลักษณะก้าวร้าว รุกราน สูงกว่าเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำเพียง 2 - 3 ครั้ง และเยาวชนที่กระทำผิดเป็นครั้งแรก

เยาวชนที่ครั้งนั้นกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศจะมีค่านิยมความไม่มีเหตุผลสูง ในขณะที่เยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายมีแนวโน้มต่อต้านสังคมในลักษณะก้าวร้าว รุกรานสูง

เยาวชนที่ศาลสั่งให้เข้ารับการอบรมเป็นเวลา 2 ปีขึ้นไป มีค่านิยมความไม่รับผิดชอบสูงกว่าเยาวชนที่ศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมเพียง 1 - 2 ปี และต่ำกว่า 1 ปี

5.5 อภิปรายผลและขอเสนอแนะ

ค่านิยมเป็นลักษณะเชิงนามธรรมซึ่งเกิดจากการเรียนรู้และเลียนแบบ เป็นความเชื่อที่ฝังลึกในชีวิตและมีอิทธิพลเหนือวิถีทางการปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันของบุคคล และจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าเยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง ซึ่งไต่กระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดนั้น ได้รับการปลูกฝังค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์ สุจริตและค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่วมาในระดับสูง จนเกิดความเชื่อ ความคิด และกลายเป็นความเคยชินที่จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว รุกราน ลงละเมิดสิทธิเสรีภาพ ของผู้อื่น และส่อไปในทางฝ่าฝืนต่อต้านกฎระเบียบ ตลอดจนค่านิยมนิยมปฏิบัติของสังคม

เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันการปลูกฝังค่านิยมความไม่ซื่อสัตย์สุจริต ค่านิยมความไม่ละอายต่อการทำชั่ว และค่านิยมเชิงลบอื่น ๆ นั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวความคิดต่าง ๆ ดังนี้

5.5.1 ค่านิยมที่เยาวชนควรได้รับการปลูกฝัง

ควรปลูกฝังค่านิยมเชิงบวกต่าง ๆ โดยเฉพาะค่านิยมความซื่อสัตย์สุจริต คือให้เยาวชนมีความจริงใจที่จะแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องทั้งงานของตนเองและผู้อื่น ทั้งกาย วาจา ใจ ค่านิยมความละอายต่อการทำชั่ว คือให้เยาวชนสามารถแยกแยะกิจกรรมที่ถูกต้องสมควรกระทำออกจากอบายมุขได้ ทั้งฉลาดในการเลือกที่จะคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่มีค่านิยมปฏิบัติตามค่านิยมเชิงบวกเป็นสำคัญ และควรปลูกฝังค่านิยมเชิงบวกอื่น ๆ ที่มีส่วนส่งเสริมสนับสนุนให้เยาวชนเลือกปฏิบัติตามวิถีทางที่ถูกที่ควรตามสิทธิ เสรีภาพของตนและขณะเดียวกันก็ไม่ก้าวล่วงในสิทธิเสรีภาพของผู้อื่นด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้จากการศึกษาพฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เหล่านี้พบว่า เยาวชนมักกระทำการลงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่น โดยปราศจากความรู้สึกรู้สึกอาทรผูกพันต่อความรู้สึกของ "เหยื่อ" ไม่ว่าจะเป็นผู้เสียหายในคดีไต่ถามถึงหลักฐาน วิ่งราวทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ฯลฯ ก็ตาม คือเยาวชนเหล่านี้มีความรู้สึก

เหยื่อของเขาเป็น "คนอื่น" ไม่ใช่ญาติพี่น้องของตน จึงไม่รู้สึกเป็นทุกข์หรือเดือดร้อนแทนผู้รับเคราะห์ และปฏิเสธที่จะรับผิดชอบผลการกระทำของตน ขาดความรู้สึกว่าตนก็เป็นเจ้าของสังคมซึ่งควรมีส่วนรวมในการจรรโลงให้เกิดความเจริญงอกงามในสังคมด้วยกัน แนวคิดดังกล่าวเป็นอุปสรรคที่สำคัญยิ่งต่อการปลุกฝังค่านิยมเชิงบวกแก่สมาชิกสังคม ซึ่งผู้วิจัยใคร่เสนอแนะให้เร่งส่งเสริมความรู้สึกที่ว่า ประทศรายผู้อื่น ก็เหมือนประทศรายตนเอง โดยปลุกฝังแนวคิด "มืตทาจิต" (Victim Identification) ให้มากขึ้น กล่าวคือ เน้นให้เยาวชนรู้จักนำหลักการเอาใจเขามาใส่ใจเรา เอื้ออาทรต่อความรู้สึกของผู้อื่น มีความรู้สึกทุกขร่วมกับผู้ได้รับเคราะห์ และรู้สึกผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับสังคม มาใช้ในการดำเนินชีวิต เพื่อลดความรู้สึกแค้นแค้นชิงชังที่ เอรัดเอาเปรียบและลงมือทำทลายลง

5.5.2 แนวทางการปลุกฝังค่านิยม

(1) เสริมสร้างค่านิยมเชิงบวกดังกล่าวข้างต้น โดยสนับสนุนให้มีการสร้างแบบอย่างบุคคลที่พึงประสงค์ของสังคมขึ้น และช่วยกันส่งเสริมพฤติกรรมค่านิยมเชิงบวกของบุคคลเหล่านั้น ผ่านสื่อและสื่อมวลชนทุกรูปแบบ เพื่อโน้มน้าวให้เยาวชนได้เรียนรู้ค่านิยมเชิงบวกอย่างใกล้ชิดจนเกิดความคุ้นเคยต่อเนื่องโดยตลอด กระทั่งเกิดการยอมรับและแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์เหล่านั้น

(2) ขณะเดียวกันต้องลบล้างค่านิยมเชิงลบที่ไม่พึงประสงค์บางประการที่ปรากฏในสังคมปัจจุบันลง เช่น ลูกผู้ชายต้อง สรา นารี พาสี กีฬามัทร เชื้อนทองแน่ ! ชื่อถูกกินหมก คคจึงจะรวย การเข้าคิวมีแต่จะทำไมลาช้ายิ่งขึ้น ฯลฯ เป็นต้น เหล่านี้เป็นค่านิยมที่มีส่วนปลุกเร้าผู้เยาว์ให้เกิดความรู้สึกที่รุนแรง สนุกสนาน ก้าวร้าวรุนแรง และอยากลงมือทำทลายต่อกฎระเบียบของสังคมใดโดยง่าย โดยการเรียนรู้แบบอย่างพฤติกรรมจากผู้ใหญ่ในสังคมประกอบด้วยกัน ดังนั้นควรให้มีการลบล้าง ลดทอนความรุนแรงของค่านิยมที่ไม่พึงประสงค์เหล่านั้นลงโดยใช้มาตรการในการควบคุมสังคมทุกระดับ ทั้งกำหนดเป็นวิถึประชา ธรรมเนียมปฏิบัติ และบรรทัดฐานของสังคม และร่วมมือกันอย่าง

จริงจังที่จะทำการลงโทษผู้ฝ่าฝืนโดยการ แชงชั้น ประนาม เพิกเฉย หรือตัดออกจาก
กลุ่มสังคม ในที่สุดเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมค่านิยมที่ไม่พึงประสงค์เหล่านั้น

5.5.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบ

เนื่องจากค่านิยมเป็นลักษณะ เชิงนามธรรมที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการ
อบรมสั่งสอนอย่างทอเนื่องโดยตลอด ดังนั้นจึงมีหน่วยงานหลายฝ่ายที่มีหน้าที่รับผิดชอบ
ต่อการปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ของสังคม เป็นลำดับดังนี้

(1) ครอบครัว เป็นหน่วยสำคัญที่สุดที่ต้องรับหน้าที่ในการอบรมสั่งสอน
ให้สมาชิกของสังคมรู้จักสิทธิส่วนบุคคลขั้นพื้นฐาน ให้อารมณ์ผู้อื่น เช่นเดียวกับที่รู้จักสิทธิพื้น
ของตนเอง และสร้างความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมรวมกันในเรื่องนี้ให้เกิดขึ้นโดยบิดา
มารดาและญาติพี่น้องรอบข้างต้องแสดงพฤติกรรมค่านิยมที่พึงประสงค์ เป็นแบบอย่างก่อน
เป็นสำคัญ

(2) สถานศึกษา เป็นหน่วยสังคมที่รับภาระในการปลูกฝังค่านิยมที่
พึงประสงค์ที่สังคมสร้างขึ้นและครอบครัวได้ดำเนินการวางพื้นฐานไว้แล้วในช่วงต้นแห่ง
ชีวิตให้แก่เยาวชนควบคู่ไปกับขั้นพัฒนาการการเรียนรู้ในวัยเยาว์แห่งชีวิตโดยตลอด นับแต่
ระดับโรงเรียน ระดับอาชีวศึกษา ตลอดจนระดับอุดมศึกษา โดยนอกจากปลูกฝังค่านิยม
ที่พึงประสงค์โดยตรงแล้ว ยังควรจัดให้มีหลักสูตร เกี่ยวกับการวางแผนชีวิต และการ
เตรียมตัวที่จะรับผิดชอบต่อครอบครัวใหม่ของสังคมในอนาคตในทุก ๆ ระดับการศึกษา
อีกด้วย โดยสร้างความรู้สึกผูกพันและความเป็นเจ้าของสังคมและประเทศชาติร่วมกัน
อย่างทอเนื่อง (Life Long Employment) เพื่อให้ระบบการศึกษาสามารถสร้าง
ผลิตเป็นเยาวชนที่มีคุณภาพพร้อมที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศชาติได้อย่างแท้จริง

(3) ชุมชนและสังคม เป็นหน่วยหลักที่มีความสำคัญในการกำหนดแนวทาง
การปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ให้แก่สังคม ซึ่งครอบครัวและโรงเรียนจะเป็นหน่วยรอง
ในการยึดถือปฏิบัติตามเกณฑ์ของสังคมต่อไป ดังนั้นสังคมควรใช้สื่อและสื่อมวลชนทุกประเภท
และการลงโทษทุกรูปแบบ เพื่อส่งเสริมสนับสนุน หรือหยุดยั้งพฤติกรรมค่านิยมที่พึงประสงค์

และไม่พึงประสงค์ ให้เป็นแนวทางเดียวกันทั้งสังคม ยุทธวิธีของสังคมที่สามารถให้คุณให้โทษต่อพฤติกรรมค่านิยมเหล่านี้ จะเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการควบคุมการปลูกฝังค่านิยมเฉพาะที่พึงประสงค์แก่เยาวชนได้เป็นอย่างดี

(4) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง เป็นหน่วยงานของสังคมที่มีความสำคัญในการเปลี่ยนแปลงค่านิยมที่ไม่พึงประสงค์ของเยาวชน หลังจากที่หน่วยงานอื่น ๆ ประสบความสำเร็จในการสร้างค่านิยมที่พึงประสงค์แก่เยาวชน กระทั่งเยาวชนได้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดไปแล้ว แม้สถานฝึกอบรมทาง ๆ ของสถานพินิจจะเป็นหน่วยงานที่แก้ไขปัญหาค่านิยมในลักษณะปลายเหตุก็ตาม แต่การจัดวิธีการฝึกอบรมเยาวชน เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติเชิงลบและสร้างค่านิยมเชิงบวกต่อสังคมขึ้น โดยเน้นให้เยาวชนสามารถแก้ไขฟื้นฟูสภาพจิตใจของตนได้อย่างจริงจัง จะช่วยหยุดยั้งการกระทำผิดซ้ำ และการกระทำผิดในวัยผู้ใหญ่ได้ เมื่อเยาวชนกลับคืนสู่สังคมอีกครั้งหนึ่ง

และในที่สุดนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้ทำการศึกษาวิจัยค่านิยมในกลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ หรือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ โดยเฉพาะซึ่งเป็นรากฐานของอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมกระทำผิดทัศนสัยในลักษณะมักได้และมักง่ายในวัยผู้ใหญ่ต่อไป ทั้งนี้จะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมของกลุ่มเยาวชนกระทำผิดระหว่างกลุ่มที่มีลักษณะการรุกราน และกลุ่มที่มีลักษณะถดถอย คือ ลงโทษตนเอง เป็นการประชดชีวิต เช่น เสพยาเสพติดให้โทษ หรือลักเล็กขโมยน้อย เพื่อเป็นการแก้แค้นตอบโต้ เป็นต้น อีกด้วย และควรขยายการศึกษาวิจัยเช่นเดียวกันนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในกลุ่มเยาวชนกระทำผิดตามสถานพินิจและคุ้มครองเด็กส่วนภูมิภาคทั่วประเทศต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ชนิษฐา จันทรักษ์ และคณะ. "การสำรวจบุคลิกภาพบางประการของนักโทษเรือนจำกลาง
บางขวาง โดยใช้แบบทดสอบ MMPI วารสารจิตวิทยาคลินิก. (ธันวาคม,
2521).

คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, สำนักงาน. สำนักนายกรัฐมนตรี.
นโยบายและแผนพัฒนาเยาวชนระยะยาว. กรุงเทพฯ ฯ : รุ่งเรืองสาส์น
การพิมพ์, 2524.

เฉลียว บุรีภักดิ์. "จิตวิทยาสังคม", วิทยาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา,
2517.

ชัยพร วิชาวุธ. มูลสารจิตวิทยา. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

นิพนธ์ คันธเสวี. "ค่านิยม", ความหมายค่านิยม. กองวิจัยและวางแผนงาน สำนักงาน
คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ผู้รวบรวม (อัครสาเนา)

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง นโยบายเยาวชนแห่งชาติ. ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่
96 ตอนที่ 93 (2 มิถุนายน 2522).

ประเทิน มหาจันทร์ และคณะ. "การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนไทย", บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. "ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย", รายงาน
ผลการวิจัย ทุนวิจัยรัชดาภิเษกสมโภช. (อัครสาเนา), 2523.

พนัส หันนาคินทร์. การสอนค่านิยมและจริยธรรม. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์พิชเชน, 2523.

ไพฑูรย์ เครือแก้ว. ลักษณะของสังคมไทย. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์เลี้ยงเชิงจงเจริญ, 2513.

พยอม อิงคตานวัฒน์. จิตวิทยาพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : โครงการตำราศิริราช,
2522.

แพรวพรรณ เกิดโกศา. "ค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร",
วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, 2525.

วิระวรรณ อามระพิษ. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย", วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2524.

สมาน ซาลีเครือ. "ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมเชิงสังคมกับความซื่อสัตย์", วิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523

สุภาวดี นิตรสมหวัง. ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2524.

โสภา ชูพิกุลชัย. จิตวิทยาสังคมประยุกต์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

_____. "ครอบครัว : ตัวการให้วัยรุ่นกระทำผิด ?" วารสารอาชญาวิทยา
และงานยุติธรรม. ปีที่ 1 เล่มที่ 1 หน้า 41.

สุนทร โคมิน และสนธิ สมัครการ. ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย. กรุงเทพฯ : สำนัก
วิจัยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2522.

เสรี ชูพิกุลชัย. "เยาวชนของชาติอาจเป็นทาสยาเสพติด", วารสารต่อต้านยาเสพติด.
(มกราคม - มิถุนายน, 2528).

เสรีน ปุณณะหิตานนท์. การกระทำผิดในสังคม. กรุงเทพฯ : เดอะบิสซิเนสเพรส, 2523.

สุรางค์ วิรกิจพานิชย์. "การเปรียบเทียบสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างเด็ก
ยุวอาชญากรและเด็กวัยรุ่นปกติ". วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2521.

- อัชณา ลิ้มปัทมทรัพย์. "ลักษณะกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนกระทำผิดในสถานฝึกอบรม
ศึกษาเฉพาะกรณี สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา)",
วิทยานิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- อรัญ. สุวรรณบุปผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

ภาษาอังกฤษ

Cohen, Albert K. "The Delinquency Subculture", Juvenile Delinquency : A Book of Readings. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1966.

Cronbach, Lec J. Essentials of Psychological Testing, 2nd ed.
New Year : Harper & Raw, 1970.

Dahistrom, W.G. and Welsh, George. An MMPI Handbook. Minnesota :
North Central Co., 1960.

Derek Wright. The Psychology of Moral Behavior. London : Hozell
walson & vinoy Co., 1971.

Feather, Norman T. Value in Education and Society. New York :
Collier Macmillan Publishers, 1975.

Ginzberg, Eli. The Development of Human Resources. New York :
Mc Graw - Hill, Inc., 1966.

Glueck, S. and Glueck, E. Predicting Delinquency and Crime.
Cambridge, Mass : Harvard University, 1950.

Glueck and Glueck, E.t. Unravelling Juvenile Delinquency. New
York : Commonwealth Fund, 1950.

Hathaway, Starke R. and Mckinley, Charnley J. The MMPI in the
Study of Juvenile Delinquency. Minnesota : The University

of Minnesota, 1965.

Haultaluoma, Jacob E. and Scott, William A. "Values and Sociometric Choice of Incarcerated Juveniles", Journal of Social Psychology, 91, 1973.

Hirschi Travis. Causes of Delinquency. California : University of California Press, 1971.

Holme Richard. Abnormal Psychology Current Perspective. California: California : Communications Research Machines, 1972.

Homans, G.C. Social Behavior : Its Elenentany Forms. New York : Harcourt, Brace & World, Inc, 1, 1961.

Kelringer, Fred N. Foundation of Behavioral Research, 2nd ed. London : Halt Rinenart and Winston, Inc., 1973.

Kratherohl, David R. and Bloom S. and Masia, Berthram B. Taxonomy of Educational Objective the Classification of Educational Goals Handbook II : Affective Domain. New York : David Mckay Company Inc., 1965.

Miller, Carroll H. Guidance Services and Introduction. A Harper International Student, 1965.

Miller Water B. "Lower Class Culture as a Generating Milieu of Gang Delinquency", Juvenile Delinquency : A Book of

Readings. New York : Hohn Wiley & Sons, Inc., 1966.

Merton, Robert K. "Social Structure and Anomie", Juvenile Delinquency : A Book of Readings. New York : John Wiley & Sons, Inc., 1966.

Nunnally, Jum C. Psychometric Theory. New York : Mc Graw Hill, 1967.

Oscar Krison Bures, The Fift Mental Measurement Yearbook. New Jersey : The Gryphon Press, 1959.

Oscar Krison Bures, The Fift Mental Measurement Yearbook. New Jersey : The Gryphon Press, 1972.

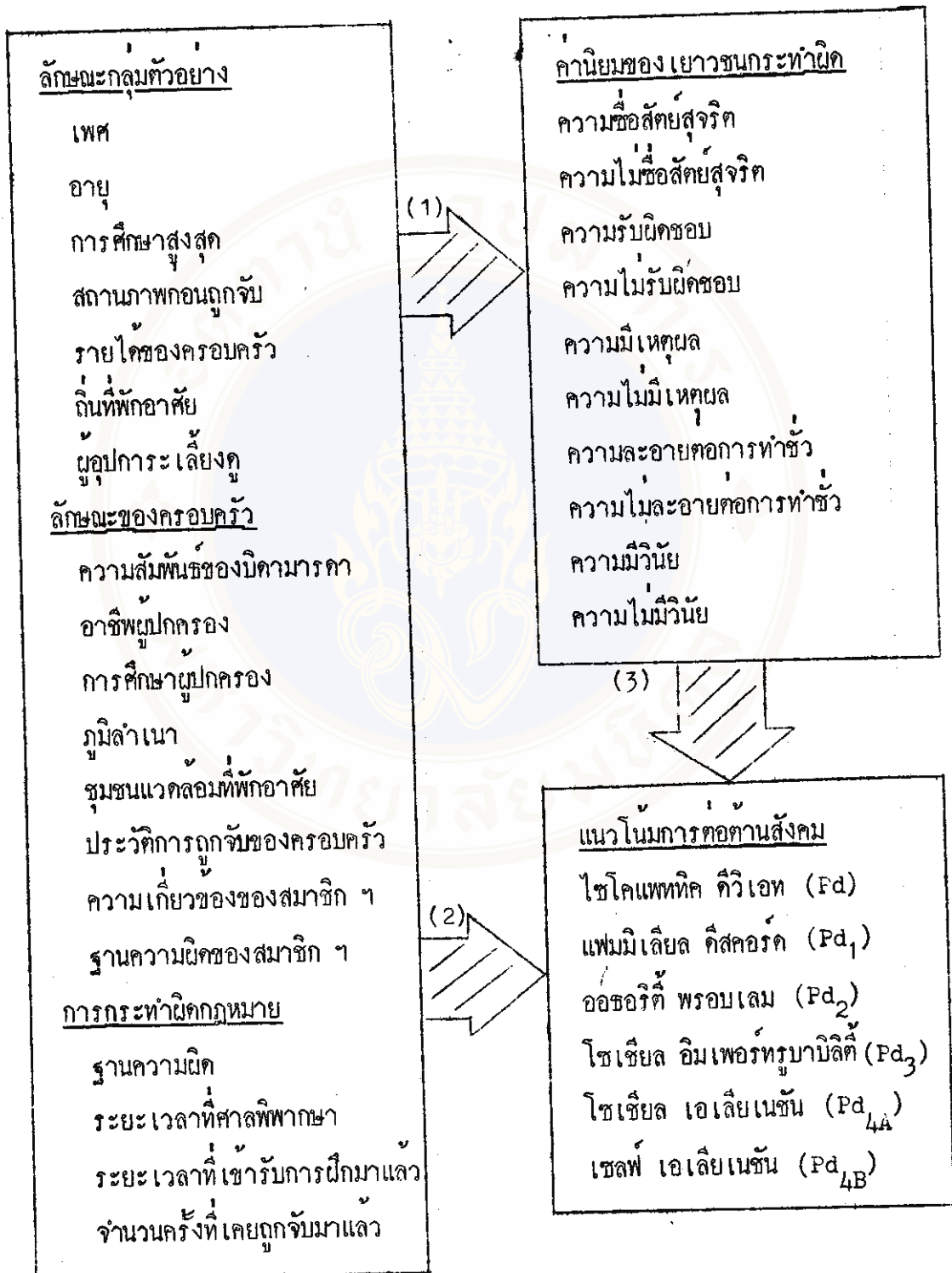
Phenix, Philip H. Philosophy of Education. New York : Henry Holt and Company, 1958.

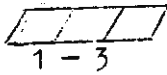
Sellin, Thorsten. Culture Conflict and Crime. New York : The Social Science Research Council, Buletin No. 41, 1938.

Suppatchai, Sombat. Self Perception and Discipline Conformity of the Juvenile Delinquents of The Annex of The Training School Central Observation and Protection Center Cintral Juvenile Court. A Thesis for Master of Arts (Criminology and Criminal Justice), Mahidol University, 1980.

Sutherland, Edwin H. and Cressey, Donale R. Principles of Criminology 6th ed., New York: Lippincott Company, 1978.

แผนภาพความคิดในการวิจัย

เลขที่ 1 - 3

แบบสอบถามสำหรับเยาวชน

- คำชี้แจง :-
1. เติมข้อความลงในช่องว่าง หรือขีดเครื่องหมาย ✓ หน้าหัวข้อ
ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน
 2. คำตอบของท่านถือเป็นความลับ จะไม่มีผลร้ายใด ๆ ต่อตัวท่าน
ทั้งสิ้น เพราะจะนำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

อยู่ในบ้าน

- 1). บ้านกรุณา
- 2). บ้านอุเบกขา
- 3). บ้านปรานี

 4

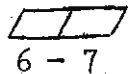
เพศ

- 1). ชาย
- 2). หญิง

 5

อายุ.....ปี.....เดือน

(เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....)

 6 - 7

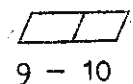
ก่อนถูกจับกุมครั้งนี้ท่านเรียนจบชั้น

- 1). ไม่ได้เรียนหนังสือ
- 2). ป 1 - ป 6, หรือ ป 1 - ป 7
- 3). มศ 1 - มศ 3, หรือ ม 1 - ม 3
- 4). มศ 4-มศ 5 หรือ ม 4- ม 6
- 5). อาชีวศึกษา
- 6). การศึกษาผู้ใหญ่
- 7). อื่น ๆ (ระบุ).....(ระดับ.....)

 8

ขณะนี้ศึกษาในสถานฝึก ๆ ในหลักสูตร

- 1). การศึกษาผู้ใหญ่ ระดับ.....
- 2). ฝึกวิชาชีพ ระบุ ช่าง.....

 9 - 10

ครั้งที่ถูกจับกุมที่จังหวัด.....

11

ภูมิสำเนาของบิดามารดา หรือผู้ปกครองอยู่ที่จังหวัด.....

12

ขณะถูกจับกุม

1). เป็นนักเรียน -- นักศึกษา	2). ช่วยผู้ปกครองทำงาน
3). ทำงานเลี้ยงตนเอง	4). ไม่เคยประกอบอาชีพ
5). อื่น ๆ (ระบุ).....	

13

ความสัมพันธ์ของบิดามารดา

1). อยู่ด้วยกัน	2). แยกกันอยู่
3). บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม	4). หย่าร้าง
5). อื่น ๆ (ระบุ).....	

14

ขณะถูกจับกุมอาศัยอยู่กับ

1). บิดา	2). มารดา
3). เพื่อนหรือผู้อื่น	4). ญาติพี่น้อง
5). อื่น ๆ (ระบุ).....	

15

อาชีพผู้ปกครองขณะถูกจับกุม

1). ไม่มีอาชีพแน่นอน	2). รับราชการ
3). ค้าขาย	4). รับจ้าง (ช่างฝีมือ)
5). รับจ้างแรงงาน	6). ทำสวน นา ไร่
7). อื่น ๆ (ระบุ).....	

16

การศึกษาของผู้ปกครองขณะถูกจับ

1). ไม่ได้เรียนหนังสือ	2). ประถมศึกษา
3). มัธยมศึกษาตอนต้น	4). มัธยมศึกษาตอนปลาย
5). อาชีวศึกษา	6).ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
7). อื่น ๆ (ระบุ).....	

17

ชุมชนแวดล้อมที่พักอาศัยก่อนถูกจับกุม เป็น

- 1). ย่านที่พักอาศัยเป็นสัดส่วน
- 2). ย่านการค้า
- 3). แหล่งชุมชนแออัด
- 4). บริเวณ สวน ไร่ นา หมู่บ้าน
- 5). อื่น ๆ (ระบุ).....

18

ในครอบครัวมีใคร เคยถูกจับกุมดำเนินคดีหรือไม่

- 1). มี เกี่ยวของ เป็น.....ของท่าน
ขอหา.....
- 2). ไม่มี

19

รายได้รวมทั้งหมของครอบครัวประมาณเดือนละ.....บาท

20

ครั้งนี้ถูกจับกุมในข้อหา

- 1). ลักทรัพย์
- 2). วิ่งราวทรัพย์
- 3). เกี่ยวกับชีวิตร่างกาย
- 4). เกี่ยวกับเพศ
- 5). ขงโจร
- 6). ยาเสพติด
- 7). อื่น ๆ (ระบุ).....

21

ครั้งนี้ศาลพิพากษาให้เข้ารับการฝึกเป็นเวลา.....ปี.....เดือน
หรือชั้นสูง.....ปี.....เดือน

22 - 23

ครั้งนี้เข้ารับการฝึกอบรมมาแล้วนาน.....ปี.....เดือน

24 - 25

นับรวมครั้งนี้เคยถูกจับกุมดำเนินคดีมาแล้ว รวม.....ครั้ง

26 - 27

ส่วนที่ 2 แบบวัดค่านิยมของเยาวชน

คำชี้แจง

- 1). เลือกข้อความในแต่ละข้อที่ตรงกับความคิด หรือใกล้เคียงกับลักษณะของ
ตัวท่านที่สุดเพียงข้อเดียว
- 2). ทำเครื่องหมาย X ทับหัวข้อที่เลือกในกระดาษคำตอบ
- 3). พยายามทำทุกข้อ อย่าเว้นว่างไว้

1). ในยุคสมัยนี้

- ก. คนโง่เท่านั้นที่พูดความจริง
- ข. ถ้าจะให้รวยต้องโกง
- ค. ข้อถูกกินหมด คคจึงจะรวยเร็ว
- ง. ไปปคมคเห่จอย่างไรก็ได้ เอาตัวให้รอดแล้วกัน

2). ฉันชอบคบเพื่อนที่

- ก. ใจคอหนักแน่นมั่นคง
- ข. มีสคัยบยั้งชั่งใจดี
- ค. ใจสมองมากกว่าใจกำลัง
- ง. รู้จักหักห้ามใจตัวเองบ้าง

3). บอยไปที่ฉันคิดเช่นนี้

- ก. ระเบียบเป็นเพียงคำพูด
- ข. กฎหมายมีได้ก็ละเมิดได้
- ค. เสรีภาพหมายถึงทำอะไรก็ได้
- ง. ชี้เกี่ยจั่นเฮา ๆ ไม่รู้จะทำอะไร

4). ในการทำงานหรือกิจกรรมใด ๆ

- ก. ต้องรู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง
- ข. ทำ ๆ ไปอย่างนั้นไฉนไปวันหนึ่ง ๆ
- ค. ทำงานแบบเซาซาม เย็นซามก็พอ
- ง. ถางงานหนักไม่เอา งานเบาไม่ยกสู้

- 5). เคยคิดอยู่เหมือนกันว่า ฉันจะ
- ก. พุดจริงทำจริง
 - ข. ไม่ช่วยเพื่อนโกหกครบปิดความผิด
 - ค. ทำดีกับเพื่อนทั้งตอนหาและลับหลัง
 - ง. จ่ายค่ารถเมล์ทุกครั้งโดยไม่ตอ้งให้กระเป๋าสะกิด
- 6). สิ่งที่คุณคิดจะนำมาปฏิบัติเสมอ คือ
- ก. ช่วยพ่อแม่หารายได้
 - ข. อยู่บ้านทานทองไม่รังคุดกาย
 - ค. ช่วยกันรักษาความสะอาดของบ้านเมือง
 - ง. ถ้าเป็นนักเรียน ต้องขยันหมั่นเพียรเรียนหนังสือ
- 7). บางทีฉันก็เป็นอย่างนี้แหละ คือ
- ก. ไม่ชอบให้ใครบังคับ
 - ข. เคยฉันทัด ฉันทัด
 - ค. ง่าย ๆ สบาย ๆ แล้วยังสบาย
 - ง. ชอบทำอะไรตามใจ คือไทยแท้
- 8). ฉันเตือนตัวเองเสมอว่า
- ก. ขามถนนทองทางมาสาย
 - ข. ทำอะไรตามข้อตกลงไว้มาก่อนเป็นดี
 - ค. ยามเรียนเราเรียน ยามเล่นเราเล่น
 - ง. บ้านเมืองเจริญเพราะคนเคารพกฎหมาย
- 9). บ่อยครั้งที่ฉันยอมรับว่า ตัวเอง
- ก. ถูกพวกมากลากไป
 - ข. ซางคือจริง ๆ เสีย
 - ค. มีอารมณ์อ่อนไหวเห็นเหตุผล
 - ง. เมื่อเลือกชนหนาแล้วห้ามไม่หยุด

- 10). ความปรารถนาที่ฉันต้องการมากที่สุด คือ
- ก. ไม่อยากเบียดเบียนใคร
 - ข. ไม่คบคนพาล เพราะพาลพาไปหาผิด
 - ค. ละเว้นจาก สุรา นารี พาสี กีฬาบัตร
 - ง. ไม่ขอศึกษา ฯ เพราะเสียทั้งเวลาและอนาคต
- 11). ในสังคมที่สับสนวุ่นวายอย่างปัจจุบัน ต้อง
- ก. เห็นแก่ใครไม่เสียหายอะไร
 - ข. รับปากก็จริงแต่ทำให้โง่
 - ค. ไม่มีใครคุมก็ยุ่งงานชะง่อน
 - ง. ปากวาทอย่างใจของอีกอย่าง
- 12). ฉันเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า
- ก. คุณไม่ได้มีไว้ชิงหมา
 - ข. ไม่ได้ควยเล่ห์เขาควยกล
 - ค. ทำดีได้คืนที่ไหน ทำชั่วได้คืนมีถมไป
 - ง. เขียนตอแนในอบายมุขทุกรูปแบบ
- 13). คนที่ฉันศรัทธามีลักษณะ
- ก. ไม่หุเบา
 - ข. ไม่โกรธใครง่าย ๆ
 - ค. ไม่เป็นเจ้าคนไฟ
 - ง. รับฟังความคิดเห็นของคนอื่น
- 14). เกิดมาทั้งที คิดว่า
- ก. ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
 - ข. ไม่คึดอากไตของของคนอื่น
 - ค. ไตรูจัก บาป บุญ คุณ โทษ แล้ว
 - ง. ทราบซึ่งแล้วว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

- 15). ยอมรับว่าบ่อยครั้งฉัน
- ก. ถนัดโคตรม
 - ข. พุกแกตัวไปไคน้ำซุน ๆ
 - ค. ทำผิดแล้วให้ออนรับโทษแทน
 - ง. ทำงานกลุ่มละก้อ ทำเป็นนอนหลับไม่รอนงค์ไม่เห็น
- 16). คนที่ฉันเลือกคบเป็น "คนพิเศษ" คือคนที่
- ก. กล้ารับผิดเมื่อรู้ว่าตนผิด
 - ข. คินเงินเมื่อแม่คาทอนเกิน
 - ค. ไม่คดโกงผู้อื่นแม้จะมีโอกาสก็ตาม
 - ง. ถ้าเก็บกระเป๋เงินได้แจกหาเจ้าของ
- 17). ในสภาพสังคมปัจจุบัน ต้องยอมรับว่า
- ก. นือไครยาวสาวไคสาวเอา
 - ข. เรื่องคิรันพันแหง ไม่แปลกอะไร
 - ค. ต้องรู้จักวิ่งเต้นเสนสายชะบาง
 - ง. รัก โลภ โกรธ หลง เป็นเรื่องธรรมดา
- 18). ชอบกพร่องในตัวฉันที่ควรแก้ไข คือ
- ก. มักทำอะไรก็ได้ตามใจฉัน
 - ข. ชอบทำแล้วคิด ผิดคอยแก้ไข
 - ค. ควบคุมใจตัวเองไม่ได้สักที
 - ง. เอาอะไรทองเอาให้ได้ตั้งใจ
- 19). ฉันยึดถือในข้อต่อไปนี้มาก
- ก. ยอมรับที่ดีดีกว่าพูดโกหก
 - ข. เกลี่ยคความไปปคมคเท็จ
 - ค. สัญญาแล้วว่าจะช่วย ก็ต้องช่วยกันเต็มที่
 - ง. ไม่ลอกขอสอบเพื่อนแน ๆ แม่จะสอบตกก็ตาม

- 20). ข้อเคืองใจของฉัน คือ
- ก. ต้องศึกษาก่อนพูด
 - ข. รู้จักหักห้ามใจตัวเองบ้าง
 - ค. ต้องรู้จักสืบสาวราวเรื่อง
 - ง. ทำอะไรต้องไตร่ตรองก่อน
- 21). ความคิดเช่นนั้นเกิดขึ้นกับฉันบ่อย ๆ
- ก. ราวชั่วแต่เฉยชะ
 - ข. รังแกคนอื่นที่อ่อนแอกว่าสนุกดี
 - ค. ขึ้นชื่อว่าคนก็ต้องทำชั่วบ้างละ
 - ง. สมัยนี้ถ้าคนจึงได้ อายแล้วออก
- 22). ฉันชอบคบเพื่อนที่
- ก. ตรงต่อเวลา
 - ข. รู้จักกาลเทศะ
 - ค. เคารพกติกาของกลุ่ม
 - ง. เกรงคร้ามในกิจวัตรประจำวัน
- 23). ยอมรับว่า เคยมีนิสัยเช่นนี้
- ก. ลอกข้อสอบเพื่อน ครูไม่รู้หรอก
 - ข. ขอร้องให้พี่ช่วยทำการบ้านให้
 - ค. แกล้งหลอกน้องให้ทำงานแทนเรา
 - ง. ไม่ได้หลอกหรอก เพียงแต่ไม่บอกความจริง
- 24). บ่อยครั้งที่ฉันคิดว่า
- ก. สนุกกันก่อน งานเก็บไว้ทีหลัง
 - ข. บ้านเมืองไม่ใช่ของเราคนเดียว
 - ค. หึงขะตรงไหนก็ได้ เดี่ยวก็มีคนมาเก็บเอง
 - ง. ทำลายสิ่งของของส่วนรวม ก็ไม่เห็นเป็นไรไม่ใช่ของเรา

- 25). ฉันเชื่อว่า
- ก. ความรักทำให้คนตาบอด
 - ข. ฉันถูกเสมอและคนอื่นผิดหมด
 - ค. เวลาโกรธก็เป็นเพื่อนเป็นไฟ
 - ง. ควรเชื่อในโชคกลางไวก่อนเป็นดี
- 26). ข้อที่ใช้เป็นข้อเตือนใจฉันได้ดี คือ
- ก. เชื่อว่ากรรมตามทันเสมอ
 - ข. อายุจะทำให้คนอื่นเดือดร้อน
 - ค. ทองไม่โกรธคนจนจนเวรใคร
 - ง. รู้แล้วว่าทำให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกชั้นนั้นจะถึงตัว
- 27). ฉันเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า
- ก. ไม่โรงเรียนสายก็ไม่เป็นไร
 - ข. สะพานลอยสร้างไว้ให้คนชอนหนั่ง
 - ค. การเขาคิวมีแต่จะทำให้ลาช้ายิ่งขึ้น
 - ง. ชิคเขียนตามกำแพงไม่นาน เกลียดอะไร
- 28). บ่อยครั้งไปที่ฉันคิดว่า
- ก. ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน
 - ข. ถ้าเป็นพี่ต้องเลี้ยงน้อง
 - ค. จะเลี้ยงดูพ่อแม่ ยามแก่ชรา
 - ง. ต้องเป็นพลเมืองดีของชาติ
- 29). บางครั้งฉันบอกกับตัวเองว่า
- ก. ต้องรู้จักช่วยตัวเอง
 - ข. ต้องไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคของงาน
 - ค. ต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่
 - ง. ต้องรักษาสัญญาของผู้อื่น เมื่อเขานำมาฝาก

30). ฉันเห็นควายว่า

ก. ควรรูแพะ รุชนะ

ข. ควรปฏิบัติตามกฎของสถานฝึก

ค. ถ้ามามาก่อน ไค่ก่อน มาหลัง ควรไค่หลัง

ง. หึงขะมะไม่เลือกที่ หมคราศีไปหึงเมือง

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบบุคลิกภาพ

แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยข้อความต่าง ๆ ซึ่งจะมีหมายเลขกำกับอยู่ ข้อความบางข้ออาจจะตรงหรือเป็นจริงสำหรับตัวท่าน และบางข้อก็อาจจะไม่ตรง หรือไม่เป็นจริงสำหรับตัวท่าน ขอให้ท่านอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อความ แล้วเขียนคำตอบลงในกระดาษคำตอบ การตอบนั้นโปรดตอบตามความคิดเห็นของท่านเอง

ข้อแนะนำในการตอบ

1. ถ้าข้อความใดเป็นจริงหรือตรงกับความรู้สึกของท่าน หรือ เป็นจริงบ่อยครั้ง ให้ ~~X~~ ทับคำว่า "จริง" ดังตัวอย่างในข้อ 0.

2. ถ้าข้อความใดไม่เป็นจริงสำหรับท่าน หรือ ส่วนมากไม่เป็นจริงสำหรับท่านให้ ~~X~~ ทับคำว่า "ไม่จริง" ดังตัวอย่างในข้อ 00.

0.	~~จริง~~	ไม่จริง
00.	จริง	~~ไม่จริง~~

คำแนะนำ

- โปรดตอบตามความคิดเห็นของท่าน
- การทำเครื่องหมายในกระดาษคำตอบ โปรดดูให้แน่ใจว่าหมายเลขของข้อที่ท่านกำลังตอบนั้นตรงกับหมายเลขในแบบทดสอบ
- โปรดทำเครื่องหมาย X ของท่านให้ชัดเจน
- ถ้าท่านต้องการจะเปลี่ยนคำตอบ โปรดกรูณาลบเครื่องหมายเดิมในกระดาษคำตอบออกให้หมด
- โปรดอย่าทำเครื่องหมายใด ๆ ลงบนแบบทดสอบ
- ขอให้พยายามตอบทุกข้ออย่าเว้นว่างไว้

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบบุคลิกภาพ

1. ชีวิตประจำวันของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจ
2. มีบางครั้งที่ข้าพเจ้านึกถึง เรื่องที่ไม่คิดฝันมาพบ
3. ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าตัวข้าพเจ้าเอง ได้รับความยากลำบากและความอยุติธรรมมากในชีวิต
4. ข้าพเจ้ามีความสุขทางกามารมณ์มากพอสมควร
5. มีบางครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกอยากจะออกจากบ้านอย่างมาก
6. คุณเหมือนว่าไม่มีใครเข้าใจข้าพเจ้า
7. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกคล้ายอยากจะสับตบ สำนวน
8. ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีสมาธิในการทำงาน
9. ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์ที่แปลกประหลาดมาก
10. ถ้าหากไม่มีใครคอยชักชวนข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าคงจะต้องได้รับความสำเร็จมากกว่านี้
11. ข้าพเจ้าไม่เคยมีเรื่องยุ่งยากลำบาก เพราะความประพฤติก็นในเรื่องเพศ
12. เมื่อสมัยข้าพเจ้าเป็นเด็ก ข้าพเจ้าเคยขโมยเล็กขโมยน้อย
13. ครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ชอบอาชีพที่ข้าพเจ้าเลือกทำอยู่ (หรือที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะเลือกทำในอนาคต)
14. ข้าพเจ้าไม่ค่อยพูดความจริงเสมอไป
15. มีบ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าจำต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ที่รุ่นเยาวกว่าข้าพเจ้า
16. ข้าพเจ้าไม่ค่อยอ่านบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ทุก ๆ วัน
17. ข้าพเจ้าไม่ค่อยคำนึงชีวิตในทางที่ถูกต้อง
18. บางครั้งข้าพเจ้าทำอะไรเป็นเวลานาน จนกระทั่งคนอื่นทนข้าพเจ้าไม่ได้
19. ข้าพเจ้าอยากมีความสุขเหมือนอย่างคนอื่น
20. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกโกรธ
21. ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าใจบ่อย ๆ
22. เวลาเดียวกับผู้อื่น ข้าพเจ้ามักเป็นฝ่ายแพ้ง่าย ๆ

23. ในทุกวันนี้ข้าพเจ้าพบว่า เป็นการยากที่จะหวังความสำเร็จในอนาคต
24. บางครั้งข้าพเจ้ามักเฝ้างานที่สมควรจะทำในวันนี้ไว้ไปทำพรุ่งนี้
25. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกอะไร เมื่อถูกลดเงินเดือน
26. ข้าพเจ้าทำอะไรหลายอย่างที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องเสียใจภายหลัง
(ข้าพเจ้าต้องเสียใจเรื่องนี้นัก หรือบ่อยครั้งกว่าคนอื่น)
27. ข้าพเจ้ามีเรื่องทะเลาะวิวาทกับคนในบ้านบ่อยครั้งมาก
28. การเอาชนะใจตนเอง เป็นสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับข้าพเจ้า
29. เวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ค่อยสบาย ข้าพเจ้าคนเดียว โกรธง่าย
30. ข้าพเจ้ารู้สึกตัวเสมือนว่าทำอะไรที่ผิด และชั่วร้ายบ่อย ๆ
31. ข้าพเจ้ามีความสุข เกือบตลอดเวลา
32. คนบางคนก่อเรื่องลำบากให้ข้าพเจ้า
33. เมื่อสมัยเป็นเด็กนักเรียน บางครั้งข้าพเจ้าเคยถูกอาจารย์ใหญ่เรียกตัวให้ไปพบ
ในเรื่องเกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดีของข้าพเจ้า
34. มารยาทการรับประทานอาหารของข้าพเจ้า เวลาอยู่ในบ้านไม่ดีเท่ากับ
เวลาข้าพเจ้าอยู่นอกบ้านกับเพื่อน ๆ
35. ข้าพเจ้าทราบว่า ความยุ่งยากลำบากส่วนใหญ่ของข้าพเจ้านั้น
ใครเป็นตัวการก่อให้เกิดขึ้น
36. บางทีความคิดของข้าพเจ้าไปเร็วกว่าที่ข้าพเจ้าจะพูดได้ทัน
37. ถ้าข้าพเจ้าแอบเข้าดูหนังได้โดยไม่ต้องซื้อตั๋วและไม่มีใครเห็น ข้าพเจ้าจะทำอย่างนั้นแน่ ๆ
38. ข้าพเจ้าเชื่อว่า ชีวิตในครอบครัวของข้าพเจ้ามีความราบรื่นสุขสบายเหมือนกับ
ครอบครัวของคนที่ข้าพเจ้ารู้จัก
39. ความประพฤติของข้าพเจ้าส่วนใหญ่ เป็นไปตามขนบธรรมเนียมประเพณีที่คนส่วนมากยึดถือ
40. ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ และจะมีความสุขเลย
ถ้าไม่ได้ทำอย่างนั้น

41. ในการเล่นเกมส่หรือกีฬาต่าง ๆ ขาฟเจาต้องการชนะมากกว่าแพ
42. น้าหนักของขาฟเจาขณะนี้ไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง
43. ขาฟเจาชอบรู้จักบุคคลสำคัญเพราะว่ามันทำให้ขาฟเจารู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญ
44. ขาฟเจาไม่เคยตรอนว่าใครจะคิดอย่างไรกับขาฟเจา
45. ขาฟเจาไม่สบายใจถ้าทำอะไรแปลก ๆ ในงานรื่นเริง แม้ว่าคนอื่นเขาจะทำอย่างนั้นเหมือนกัน
46. ขาฟเจาชอบโรงเรียน
47. ขาฟเจารู้สึกลำบากใจในการพูดคุยกับคนที่เพิ่งรู้จักใหม่ ๆ
48. ขาฟเจาไม่เต็มใจช่วยกับการให้เงินคนขอทาน
49. ขาฟเจาไม่เคยชอบคนทุกคนที่ขาฟเจารู้จัก
50. ขาฟเจาไม่ปรารถนาที่จะเป็นคนขี้อายมากอย่างนี้
51. คนในครอบครัวของขาฟเจาทำกับขาฟเจาราวกับว่าขาฟเจาเป็นเด็กเล็ก ๆ ไม่ใช่คนที่โตแล้ว
52. ขาฟเจาค้มเหลามากเกินควร
53. ความรักและความอบอุ่นในครอบครัวของขาฟเจามีน้อยมาก ถ้าเปรียบเทียบกับครอบครัวของคนอื่น
54. พ่อแม่ขาฟเจามักไม่ชอบเพื่อนฝูงที่ขาฟเจาคบหา และไปไหนมาไหนด้วย
55. ขาฟเจาถูกขู่ขบขืนเป็นบางครั้ง
56. ขาฟเจาชอบพูดถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ
57. ขาฟเจาเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ข้อบังคับของครอบครัว และไม่ขึ้นต่อใคร
58. ญาติพี่น้องของขาฟเจาเกือบทุกคนมีความเห็นอกเห็นใจขาฟเจา
59. ขาฟเจาผิดหวังในเรื่องรัก
60. วิธีทำอะไร ๆ ของขาฟเจานั้นมักจะมีผู้เข้าใจผิดบ่อย ๆ
61. แ่ปกครองและคนในครอบครัวของขาฟเจามักหาเรื่องจับผิดขาฟเจามากกว่าควร

สำนักหอสมุด

62. บางคราวข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นเป็นสุขอย่างเหลือล้นโดยปราศจากเหตุผลอันสมควรหรือแม้แต่ในขณะที่กำลังเขาคาราย
63. บางครั้งในการเลือกตั้ง ข้าพเจ้าลงคะแนนเสียงให้กับคนที่ข้าพเจ้ายังไม่รู้จักดี
64. เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกลุ่มคน ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจในการที่จะหาเรื่องมาคุย
65. ข้าพเจ้าแน่ใจว่าคนอื่น ๆ พากันพูดถึงข้าพเจ้า
66. เรื่องขบขันประเภทที่เกี่ยวกับสิ่งลามกอนาจาร ทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะในบางครั้ง
67. ข้าพเจ้ามีความกลัวน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนของข้าพเจ้า
68. ข้าพเจ้ามักไม่พอใจและถูกกฎหมายอย่างมากในกรณีที่สามารถหลุดจากเงื้อมมือกฎหมายได้โดยอาศัยพยานความที่มีความเก่งกล้า
69. ข้าพเจ้าไม่เคยกระทำผิดกฎหมาย
70. มีบางครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกเกรงใจผิดปกติกิ
71. เมื่ออยู่ในโรงเรียนข้าพเจ้ารู้สึกว่าออกไปยืนพูดหน้าชั้นนั้นลำบากมาก
72. แมวว่าข้าพเจ้าจะมีคนอื่นอยู่รอบข้าง ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกว้าเหวมาก
73. ข้าพเจ้ากลัวของบางสิ่งหรือคนบางคนซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่สามารถจะทำร้ายข้าพเจ้าได้
74. บางครั้งข้าพเจ้าจะหลีกเลี่ยง ไม่สนิทสนมด้วยกับคนบางคน เพราะข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะทำหรือพูดอะไรบางอย่างที่ข้าพเจ้าอาจเสียใจภายหลัง
75. ข้าพเจ้าชอบไปฟังปาฐกถาเกี่ยวกับเรื่องทางวิชาการ
76. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกผิดปกติกิอะไร ในการพบปะคนแปลกหน้า
77. โดยปกติแล้วข้าพเจ้าจะปกป้องความคิดเห็นของข้าพเจ้าอย่างเข้มแข็ง
78. เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกลุ่มคน ข้าพเจ้าจะไม่รู้สึกกระตือรือร้น เมื่อถูกเรียกร้องให้เริ่มสนทนาอภิปราย หรือออกความคิดเห็นเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างที่ข้าพเจ้ารู้สึก
79. สมาชิกในครอบครัวและญาติสนิทของข้าพเจ้าเข้ากันได้ดี